



УНІВЕРСИТЕТ імені АЛЬФРЕДА НОБЕЛЯ

■ **МОЛОДЬ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ
МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ**

■ **МОЛОДЕЖЬ УКРАИНЫ В КОНТЕКСТЕ
МЕЖКУЛЬТУРНОЙ КОММУНИКАЦИИ**

■ **THE YOUTH OF UKRAINE IN CROSS-CULTURAL
COMMUNICATION CONTEXT**

■ **LA JUVENTUD DE UCRANIA EN EL CONTEXTO
DE LA COMUNICACION INTERCULTURAL**

■ **LA GIOVENTÙ DELL'UCRAINA NEL CONTESTO
DELLA COMUNICAZIONE INTERCULTURALE**

■ **LA JEUNESSE DE L'UKRAINE DANS LE CONTEXTE
DE LA COMMUNICATION INTERCULTURELLE**

■ **DIE JUGEND DER UKRAINE IN DEN RAHMEN
DER INTERNATIONALEN KOMMUNIKATION**

■ **MŁODZIEŻ UKRAINY W KONTEKŚCIE
KOMUNIKACJI MIĘDZYKULTUROWEJ**

Матеріали
VI Міжнародної
науково-практичної
конференції студентів
і молодих вчених

16 квітня 2020 р.

Дніпро-2020





УНІВЕРСИТЕТ імені АЛЬФРЕДА НОБЕЛЯ

*Матеріали VI Міжнародної науково-практичної
конференції студентів і молодих вчених*

**МОЛОДЬ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ
МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ**

**МОЛОДЕЖЬ УКРАИНЫ В КОНТЕКСТЕ
МЕЖКУЛЬТУРНОЙ КОММУНИКАЦИИ**

**THE YOUTH OF UKRAINE IN CROSS-CULTURAL
COMMUNICATION CONTEXT**

**LA JUVENTUD DE UCRANIA EN EL CONTEXTO
DE LA COMUNICACION INTERCULTURAL**

**LA GIOVENTÙ DELL'UCRAINA NEL CONTESTO
DELLA COMUNICAZIONE INTERCULTURALE**

**LA JEUNESSE DE L'UKRAINE DANS LE CONTEXTE
DE LA COMMUNICATION INTERCULTURELLE**

**DIE JUGEND DER UKRAINE IN DEN RAHMEN
DER INTERNATIONALEN KOMMUNIKATION**

**MŁODZIEŻ UKRAINY W KONTEKŚCIE KOMUNIKACJI
MIĘDZYKULTUROWEJ**

16 квітня 2020 р.

Дніпро
2020

Організаційний комітет:

Б.І. Холод, доктор економічних наук, професор, президент Університету імені Альфреда Нобеля, голова оргкомітету;

Н.В. Зінукова, доктор педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри англійської філології та перекладу, заступник голови;

А.А. Степанова, доктор філологічних наук, професор, проректор з наукової діяльності, заступник голови;

Я.В. Галкіна, кандидат філологічних наук, доцент кафедри англійської філології та перекладу;

В.В. Калініченко, старший викладач кафедри англійської філології та перекладу;

Т.Ю. Миронова, старший викладач кафедри англійської філології та перекладу.

Молодь України в контексті міжкультурної комунікації:
М 75 матеріали VI Міжнародної науково-практичної конференції студентів і молодих вчених, 16 квітня 2020 р. – Дніпро: Університет імені Альфреда Нобеля, 2020. – 228 с.

ISBN 978-966-434-489-7

У збірнику матеріалів VI Міжнародної науково-практичної конференції студентів і молодих вчених розглядаються актуальні питання перекладу та методики навчання іноземної мови, сучасних досліджень зарубіжної літератури, а також культурні та соціально-політичні проблеми суспільства.

Робочі мови конференції – англійська, німецька, французька, іспанська, італійська, польська, китайська, українська, російська.

УДК 812.43

Відповідальний секретар: **В.В. Калініченко**, старший викладач кафедри англійської філології та перекладу.

CONTENTS

CURRENT LINGUISTIC AND TRANSLATION PROBLEMS

Afonina Viktoriia. Rendering the figurative language forms	9
Anishchenko Vladyslava. Translation analysis of the English gerund.....	10
Belyaev Ilya. Problems of translating sci-fi vocabulary.....	10
Bezdushnia Anastasia. Historical realias of the Victorian era in Jane Eyre's novel and their ways of rendering	12
Bilokopytowa Maria. Sprachinterferenz am Beispiel deutscher und englischer Sprachen	13
Bykova Kateryna. Peculiarities of two-component terms in modern business English discourse	14
Chabachna Daria. Les phraséologismes et les expressions persistantes en français	15
Chaikina Mariia. Structural-semantic features of the passive voice constructions	16
Chudomiekh Daria. Particularities of English legal terminology and ways of translation into the native language	17
Dedzel Yuliia. Translation specifics of the loans in modern English media discourse.....	19
Fesenko Alina. Translation of peculiarities of English idioms with animalistic image into Ukrainian	20
Gaetano Sabrina, Pliushchai Oleksandr. Il linguaggio e la stampa	21
Hordiienko Polina. Ways of translation of Ukrainian realias in English publicistic texts	22
Hunko Svitlana. La lengua española en América Latina.....	23
Hurzhii Inna. L'argot des jeunes dans la langue française.....	24
Huseinova Elmira. English and Polish non-equivalent vocabulary used in modern media discourse and its translation features into Ukrainian	25
Jozyáinova Marina, Pribýtkova Ekaterina. Acerca de la clasificación de los adverbios en el idioma español	26
Kalinichenko Valeriia. Evaluation as a category in political discourse	27
Kaplan Valeria. Metaphorical concept in Theresa May's speech	29
Karpenko Vlada. Jugendjargon in Deutschland.....	30
Kenchadze Valerí. Neologismos de feminización en la lengua española.....	31
Koretskaya Victoria. Particularites de l'utilisation de l'adjectif "blanc".....	33
Koroleva Julia, Slavínskaya Kateryna. Las particularidades de traducción de las frases hechas.....	34
Korshikova Karina. Linguistic and cultural aspects of English proverbs in publicistic texts and problems of conveying them into the native language	35
Kostiuk Diana. Lexical features of agreements and ways of translation	36
Kovbasa Natalia. English infinitive constructions peculiarities	37
Krasnozhon Maria. Peculiarities of rendering of infinitives of English business texts	39
Kratenko Maria. Metaphor, its translation (based on Shakespeare's sonnet 73).....	40
Kravets Ihor. English borrowings as a current translation problem	41

Léschenko Anastasiá. Características de la traducción de terminología medicinal	43
Leshchenko Anastasiia. Sentences fragmentation and integration in translation of English popular and scientific articles	44
Liashenko Viktoriia. Pun in the novel “A song of Ice and Fire” by J. R. Martin.....	45
Loginova Julia. Modern English slang in publicistic discourse: the problem of definition	46
Lykhopok Danylo. The ways of translation of argumentative expressions in English written business discourse into Ukrainian	47
Maliar Daria. Symbols in F. Scott Fitzgerald’s “The Great Gatsby”, their interpretation.....	49
Malyar Daria. Interpretazione dei modi di dire italiani dagli inglesi	51
Mayorova Yana. Grammatical aspect of translation of scientific and technical texts	53
Mazokha Taissiia. The peculiarities of the passive voice translation of legal texts	54
Mazokha Taissiia. Traduction du verlan	55
Mazourenko Mariia. Les problèmes de traduction des chansons	56
Mélejova Irina. La función de estructuras enfáticas y la de desmembración en el proceso de la traducción.....	57
Melekhova Irina. The peculiarities of analyzing gerund and gerundial constructions for translating scientific and technical texts.....	58
Meshcheriakova Katerine. Predicate as a linguistic phenomenon in English media discourse and translation peculiarities in the Ukrainian language	59
Morozova Olga. Non-equivalent vocabulary in the text of the American publicistic discourse	60
Muraveinyk Anna. Emphatic constructions of advertising texts: problems of translating	61
Mytrokhova Daria. The translation problems of idiomatic expressions with a national component in modern English publicistic discourse	62
Oleksiienko Vladyslava. Les termes du féminisme en français	64
Omelchenko Victoria, Kirichok Olena. Jerga Juvenil como componente de la lengua nacional.....	65
Onásenko Margarita, Tsvetanska Darina. Los problemas de la traducción de los textos españoles al ruso y al ucraniano.....	66
Oníshenko Marianna, Písmenniy Tarás. Particularidades del sistema lexical de la correspondencia comercial española	67
Orel Anastasiá. Retos de traducción del vocabulario semejante	68
Orlenko Anastasia. Caractéristiques de la traduction des unités phraséologiques françaises	69
Ovsyannikova Mariia. Les différents types de morphèmes	70
Pavlovych Maryna. Features of translation of headlines from English into Ukrainian in publicistic discourse.....	71
Perekupko Daria. El lenguaje de los jóvenes españoles y su traducción al ucraniano	72
Pribýtkova Ekaterina, Josyáínova Marina. Acerca de las particularidades de fraseologismos españoles.....	73
Puhach Svitlana. The language personality of an interpreter.....	74

Ratomska Laryssa. La politique linguistique de la France	76
Rydaieva Oleksandra. Expresiones españolas y sus equivalencias en la lengua inglesa y rusa	77
Rydaieva Oleksandra. Occasionalisms in a literary work and their translation	78
Ryzhko Victor. Slang as a phenomenon in English and its basic translation features into Ukrainian.....	80
Samoilenko Mikhailina. Dialectisms as a linguistic phenomenon in English publicistic discourse.....	81
Samoylenko Anthony. Slang in a literary work and its translation issue	82
Savinova Daria. Die Anglizismen in der deutschen Sprache.....	84
Savinova Daria. Neologismen in der deutschen Sprache	86
Sedunova Darina. Features of translation of official business documents	87
Shcherbina Valeriia. Structural characteristics of English films titles and specifics of their translation into Ukrainian	88
Sheiko Valeriia. Complex sentences in the English publicistic discourse and their means of translation.....	91
Shkutan Hanna. Features of audiovisual translation in the genre of historical drama	92
Sinilshchykova Victoria. Problems of translation of business correspondence (from English to Ukrainian).....	93
Stanichevska Yuliia. Abreviations sms en français.....	94
Symonian Karine. Conditional constructions as a linguistic category	95
Timoshchenko Katerina. Merkmale der Übersetzung des deutschen amtlichen Dokuments.....	96
Trefilova Sofiia. The features of translation the gerund in the novel “Wuthering Heights” by Emily Bronte	97
Ujánova Tetiana. Particularidades de la traducción de los eslóganes.....	98
Ukhanova Tetiana. Translator's Language Personality (based on “I Sit by the Window” by Y. Brodsky)	99
Ukhanova Tetiana. Traduzione dei modi di dire correlati al tema “cibo”.....	101
Vishnevsky Dmitry. Intertextuality and translation (based on “The Name of the Rose” by Umberto Eco	102
Vivsiana Oleksandra, Vasilyeva Oksana. Traducción antónima como una de las técnicas transformativas	104
Voit Victoria. Argot des jeunes en français moderne	105
Zagumenna Anastasia. Translation of gerundial constructions (on the basis of English texts in it).....	107
Бумар Крістіна. Погляди на переклад соціально маркованих одиниць у лінгвістиці	108
Волощенко Евгений. Английские паремии с флористическим компонентом и их русские соответствия	109
Григорян Карина. Польские фразеологизмы со значением «далеко» в сопоставлении с русскими	110
Кравцова Анастасія, Шелюг Діана. Англомовні запозичення в китайській мові	111

PROBLEMS IN CURRENT RESEARCH OF FOREIGN LITERATURE

Hordenko Marharyta. American Dream concept in “The Great Gatsby” by F. Scott Fitzgerald	113
Kornichouk Mykyta. Georges Perec (1936–1982): écrivain original, unique, inconnu	114
Petryniak Tetiana. Poetics of composition as an art form component of the literary work	115
Puhach Svitlana. The metaphor of smell in the film “Parasite” by Bong Joon-ho.....	116
Romanova Anna. Courant de conscience dans la littérature française	118
Shylo Valeriia. Actualizing the comic in Gulliver’s Travels by Jonathan Swift.....	119
Skachkova Daria. Artistic time and spaces in the novel by Defoe “Robinson Crusoe”	121
Skichko Dariana. Peculiar features of fantasy poetics in literature	122
Veklych Lyudmila. Dr. Watson: the specifics of the image of a detective storyteller in Conan Doyle's stories	123
Zaerko Olexandr. Transforming the dramatic conflict in contemporary screen versions on “Hamlet” and “Romeo and Juliet”.....	124
Алексенко Валентина. Своєрідність конфлікту роману Германа Гессе “Деміан”	125
Бондаренко Екатерина. Антитеза «женщина и социум» в романе Джейн Остен «Гордость и предубеждение»	126
Вергун Єлизавета. Своєрідність художньої деталі в п'єсах Вільяма Шекспіра.....	127
Дорохина Дарина. Конфлікт аскетизма и гедонизма в романе О. Уайльда «Портрет Дориана Грея».....	130
Карпенко Єлизавета. Специфика жанра антиутопии в романе Джорджа Оруэлла «1984».....	131
Кислинська Єлизавета. Специфіка і функція назви роману Сільвії Плат «Під скляним ковпаком».....	136
Когут Глорія. Пейзаж та його функція в романі Ш. Бронте «Джейн Ейр».....	137
Кухаревская Екатерина. Роман Маргарет Митчелл «Унесенные ветром» как феномен массовой литературы	138
Лещенко Юлия. Художественное своеобразие композиции в романе М. Зусака «Книжный вор»	141
Носовська Альона. Універсальність та новаторство роману «Страшенно голосно та неймовірно близько»	146
Омельяненко Катерина. Містичний світ новелістики Едгара Алана По.....	147
Різник Юліана. Жанрова специфіка роману-подорожі на прикладі роману Жульє Верна «Діти капітана Гранта»	149
Сенишин Дмитро. «Міщанин-шляхтич» як вічний літературний тип та традиція української літератури	150
Смольнякова Ганна. Критичні рефлексії роману К. Кізі «Над зозулиним гніздом»	151
Соловійов Альберт. Фантастичне в романтичних новелах Е.А. Гофмана: гротеск та фантазмагорія	152

Чищ Діана. Використання контрасту як художнього засобу в поемі Дж.Г. Байрона «Корсар»	153
Шкарлат Анна. Критика «Аліси в Дивокраї» Керролла на перетині наукових сфер	154
Шульпина Марія. Особенности жанра фэнтэзи в цикле романов Бернхарда Хеннена	156
Юрченко Анна. Риси історичного роману в творі Маргарет Мітчелл «Віднесені вітром».....	162

PROBLEMS IN TEACHING FOREIGN LANGUAGES. PEDAGOGY

Boichenko Yelyzaveta. Two ways of improvement of the English lesson efficiency at primary school.....	163
Desiatnykova Mariia. Teaching reading at English lessons in primary school	164
Gortchilina Marii. Fonctions de prononciation française	165
Holub Daryna. Express Digibooks platform in classroom-based and self-paced learning	166
Korobeinikova Tetiana. Teaching translation by means of electronic case	167
Ruban Daría. Prueba como herramienta pedagógica	169
Siroukh Oleksandra. Formation of future interpreter’s foreign language competence in dialogical speech.....	170
Smirnova Oksana. Monologue and dialogue teaching at English lessons	171
Sytnik Nataliia. Teaching business letter writing	172
Zakutnia Alina. Information and communication technologies for teaching English.....	174
Берестень Елена, Михлик Олег. Способы углубления знаний по иностранному языку у студентов старших курсов	175

SOCIOCULTURAL ASPECTS IN STUDYING FOREIGN LANGUAGES (ENGLISH, SPANISH, ITALIAN, FRENCH, GERMAN, POLISH)

Akúlova Alina, Konoval María. El flamenco es baile de la pasión española	177
Andejewa Alina. Deutsche und englische Küche. Die meisten Unterschiede	178
Bondar’ Anastasia, Hródieva Anastasia. Los dialectos de la lengua española	179
Gornak Irina. La historia de la lengua española	180
Grychyna Liza, Lazarenko Ruslana. Le français: difficultes et particularites de l’apprentissage.....	181
Gumilyova Alisa. Salvador Dalí – el genio extravagante	183
Hordiienko Kateryna. Tätigkeit von Karl Lagerfeld und sein Einfluss auf die Mode.....	184
Hródieva Anastasia, Bondar’ Anastasia. Las unidades fraseológicas en español.....	185
Kabitova María. Las fiestas tradicionales en España.....	186
Karakash Kateryna. El sistema educativo en España.....	187
Kobernyak Ilona. Antonio Gaudí es el arquitecto legendario de Barcelona	188

Konoval María, Akúlova Alina. Corrida de toros.....	189
Kovaltchouk Alevtina. Soutien à la diversité des genres des bassins culturels francophones.....	190
Kravtsova Iлона. Eigenschaften des nationalen Fernsehens im Deutschland.....	191
Lazarenko Ruslana, Grychyna Liza. Le français en Afrique.....	192
Manankova Eugénie. L'état du français moderne sous l'influence de l'anglais.....	193
Mayorova Yana. Tournures en langue parlée.....	194
Pilatova Olexandra. El concepto de “amor” en la cultura española.....	195
Puhach Svitlana. Biedermeier – seine Ursprünge und sein Auftreten in der Literatur.....	196
Pysmennyi Taras, Demina Eugenia. Il gergo colorate italiano e la specificità della sua traduzione: 5 espressioni chiave.....	198
Pysmennyi Tarás, Oníschenko Marianna. La interpretación y las peculiaridades de la jerga en la lengua española en 6 ejemplos.....	199
Saveliev Pavel. Die Auswirkung von Schaffen der Brüder Grimm für das deutsche Volk und seine Gesellschaftskultur.....	200
Shabánova Catalina. Influencia del árabe en el español.....	201
Slavinskaya Kateryna, Koroleva Julia. Problemas fonético-léxicos en el proceso de interpretar del español al ucraniano.....	202
Strots Angelina. Caractéristiques du français au Canada.....	203
Todoroshko María. Los símbolos de España y la cultura española.....	205
Tsvitanska Darina, Onásenko Margarita. Sagrada Familia – la cathedral más grandiosa de la modernidad.....	206
Vishnevsky Dmitry. El simbolismo en la cultura española.....	207
Zagoumenna Anastasia. Espace de la francophonie.....	208
Zhúkova Viktoria, Sovguuriya Ígor. Préstamos Ingleses en el idioma Español.....	209
Андрєєва Олександра, Дугніста Єлизавета. Правила китайської ввічливості.....	210
Ковбаса Наталія, Симонян Каріне. Китайська кухня.....	211
Козарук Анастасія, Кондакова Валерія. Назви відомих брендів китайською мовою.....	212

CURRENT SOCIO-POLITICAL PROBLEMS

Bazavlyak Yana. Los deportes en España.....	214
Cherednichenko Daria. The concept of morality according to Richard Dawkins.....	215
Suprun Nikita. Basic activities of the prosecutor's office of Ukraine.....	216

PSYCHOLOGY

Yevtukhovska Daria. Das Programm der kreativen Konfliktlösung unter Studenten.....	221
Курносова Тамара. Булінг в школі. Як не допустити його в студентське життя.....	222

CURRENT LINGUISTIC AND TRANSLATION PROBLEMS

Viktoriiia Afonina
Comenius University, Bratislava, Slovakia

RENDERING THE FIGURATIVE LANGUAGE FORMS

In translation practice, the future translator or interpreter should have cognizance of the most extensively used stylistic devices. The so-called figurative forms and lexical figures of speech, such as metaphors, metonymies, synecdoche and etc., take the key place among all stylistic means.

According to linguists V. Komissarov and V. Tarchov, the means of rendering the lexical figures of speech depends first and foremost on national (linguistic) or author's form. On the one hand, each language has its own system of metaphors and similes always used by the people speaking this language, on the other hand, an author can create his/her own new forms peculiar only to his/her individual style.

The national figurative features embrace the English phraseological units. As a result, the best way of translation from SL is to find out an appropriate figurative equivalence or a figurative equivalent in TL with the same meaning.

Referring to Recker's study, a great deal of the English language metaphors and similes has its equivalences in Russian i.e. the figures of speech based on the same form. For instance: *the flames of war* – *пламя войны*, *as bright as day* – *ясный как день*.

However, there are some cases when one is not able to translate it word-for-word as in the process of translation the figural translation will be created on the basis of another form with the same meaning. For example: *to make a mountain out of a molehill* – *делать из мухи слона*, *as cold as a stone* – *холодный как лед*. Here it is necessary to keep its form and transfer a precise meaning of the figurative expression.

If there is no any figurative unit that could be analogical by its meaning in TL, a translator has to recourse to descriptive translation: *as large as life* – *в натуральную величину*.

Wrapping up the above-mentioned information about rendering all those lexical stylistic devices the person ought to tackle this task with an imaginative approach. Moreover, it is not worth forgetting that one can rely on three translation ways of such difficult figurative expressions (word-for-word or descriptive translation, the search for other units).

Vladyslava Anishcheko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

TRANSLATION ANALYSIS OF THE ENGLISH GERUND

For many modern Indo-European languages, the gerund is a peculiar phenomenon. There are no similar forms in Ukrainian. Therefore, it requires a special approach. The translation of gerund in the scientific and technical texts needs detailed consideration. The gerund causes particular difficulties in the translation and the reason for many gross mistakes.

This issue was researched by many domestic and foreign scholars. I want to give an example of such scholars like V.I. Karaban, L.M. Blackish, N.P. Bidnenko, M.A. Androsova, and many others. V.N. Komissarov classifies gerunds as equivalent grammatical units without correspondences in the language on which the translation is made.

The gerund is one of the three non-personal forms of the verb formed from the infinitive by the ending *-ing*. The gerund contains the properties of the verb and noun and indicates the process. In addition to its simple form, gerund has complex forms that indicate a Passive States and a Perfect Tenses. The problem of transferring gerund into the Ukrainian language is its ambiguity in translation. It can be transmitted by a subordinate sentence, noun, infinitive and personal verb. It can be transmitted by a complex sentence, noun or infinitive. A gerund can be used in a variety of functions. Thus, the gerund is used as a subject, part of a compound predicate, object, adverbial and attribute. A gerund can perform any syntax function that is peculiar to a noun, although in each case it has its own peculiarities of expression. In a sentence, a gerund can perform independently, without any meaningful words, as the keyword in a Gerundial Construction or as part of a Predicative Gerundial Construction.

Summing up, it can be said that the Gerund is characterized by rapid development and ambiguity. So that's why the peculiarity of the translation of the gerund into the Ukrainian language In the Ukrainian language is still relevant and should be given more attention and consideration.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I. Korobeinikova.

Ilya Belyaev
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

PROBLEMS OF TRANSLATING SCI-FI VOCABULARY

The research of this topic is relevant due to the fact that this genre is relatively new, so there are an insufficient number of studies in this area in

the world. Translation of science-fiction vocabulary has a number of features and accordingly a number of problems.

The difficulty in translating the science-fiction genre is a creative reinterpretation of the text, while it is impossible to preserve the specifics of the original completely, because it would only be a literal copy. However, if the native speakers perceive a work of art supported, above all, by the knowledge of the local culture characteristics and the realities associated with it, then the representatives of another culture have some difficulties in understanding the same work, even written in his native language. As V.N. Alekseeva rightly stated, this knowledge divergence raises the problem of how to adequately translate a work of art into a foreign language”.

The main translation problems are caused by proper names and neologisms rendering. It is particularly difficult because the science-fiction author has unlimited freedom to create the names and terms that may appear in his/her invented world. Moreover, the situation is even more complicated when it comes to occasionalisms translation, since the occasional words can only be understood within a specific context.

A.A. Gorchkhanov offers three groups of occasionalisms:

- 1) explicit;
- 2) contextual;
- 3) culturally conditioned.

A.V. Kaneeva and S.V. Minasyan distinguish three methods of a language game in the neologisms construction on the example of Boris Vian’s works, they are a telescope, word formation and derivation. In science-fiction literature neologisms are often untranslatable.

However, the absence of an equivalent in the target language does not mean that the word cannot be transmitted. V.S. Vinogradov proposes to translate the neologisms in two ways:

1. Using the equivalent neologism that exists in the target language.
2. Transcribing or translating descriptively.

One of the main reasons for difficulty in fantasy translation is, according to scholars, difference in the pictures of the world. Therefore, it is very often necessary to resort to the translation means, in which the content of the original remains unchanged, and only the lexical forms of its expression are modified.

A translator of fantasy genre needs to use all possible ways of translation, including not only transliteration, transcription but also approximate and descriptive translation.

Scientific supervision by Full Professor A.A. Stepanova.
Language supervision by Senior Lecturer V.V. Kalinichenko.

HISTORICAL REALIAS OF THE VICTORIAN ERA IN JANE EYRE'S NOVEL AND THEIR WAYS OF RENDERING

Realias are a special layer of vocabulary with historical and national character. Not all authors draw a clear line between realia and non-equivalent vocabulary, which complicates the definition of any approaches and techniques how to render the realia.

The realia can be peculiar feature of fiction literature and the media, bound up with the culture of a particular nation and are common to the language of the nation and alien to other languages.

The scholars consider the concept of “realia” as a linguistic unit denoting an element of a particular culture (containing domestic, national, historical or local color) that has no correspondences or equivalents in other cultures and languages.

Translation of realias is connected with great difficulty due to the fact that, in most cases, there is no phenomenon or object in the target language. In this regard, when translating realias from English into Ukrainian, it is necessary to use different translation transformations, which are “various interlinguistic means used to achieve translation equivalence (“translation adequacy”), despite the differences in the formal and semantic systems of the two languages.

There is an objective reflection of the Victorian era in Jane Eyre's novel. The writer succeeded in reflecting not only the social structure of the English society, but also its changes, basic processes, complex requirements for the role of women and the peculiarities of relationships between the sexes.

While studying Jane Eyre's novel written by the English writer Charlotte Bronte, it is quite common to find a variety of geographical names that have been translated into the target language by transcoding, namely transcription. Here are the examples: “*indeed I have already, through my future mother-in-law, heard of a place that I think will suit: it is to undertake the education of the five daughters of Mrs. Dionysius O'Gall of **Bitternutt Lodge, Connaught, Ireland.***” – “До речі, я вже через свою тещу напистав для вас, як на мене, цілком пристойне місце: виховувати п'ятьох дочок місис Діонаїсіус О'Гол з **Бітернат-Лоджа, Коноут, Ірландія**”.

“*I am to get more kitchen hands from the **George Inn, at Millcote, and from wherever else I can- ...***” – “І радить мені найняти більше людей на кухню. Хоч би із заїзду «**Джордж**» у **Мілкоті** або деінде”.

It should be noted that in some cases translation is used as a technique of concretization in order to perform the main communicative function and to

avoid the moments that may confuse the reader and make the content of the translation unclear (use of the word “*check in*” in the last sentence).

It is also quite common to use the generalization, or a hyponymic translation, when a generic term has been used instead of a species, for example:

“*The next day commenced as before, getting up and dressing by rushlight*” – “Другий день почався, як і перший: вставали й одягались при свічці”.

“*An old woman opened: I asked was this the parsonage?*” – Я спитала, чи це будинок священика.

“*If you’ve any followers - housebreakers or such like - anywhere near, you may tell them we are not by ourselves in the house*” – “Якщо поблизу є ще хтось із ваших — злодії або інші лиходії, — то скажіть їм, що ми в домі не самі”.

In addition, the descriptive translation tools are often used, which again cannot be done without the use of lexical addition and omission, for example: “*candlelight gleamed from one curtained bow-window*”- В одному з вікон крізь завіси блимала свічка (*bow опускається*).

Scientific supervision by Full Professor A.A. Stepanova.

Language supervision by Senior Lecturer V.V. Kalinichenko.

Maria Bilokopytowa

Alfred Nobel Universität, Dnipro, Ukraine

SPRACHINTERFERENZ AM BEISPIEL DEUTSCHER UND ENGLISCHER SPRACHEN

Sprachinterferenz wird sowohl von in- als auch von ausländischen Sprachwissenschaftlern aktiv untersucht. „Interferenz ist die Wechselwirkung von Sprachsystemen im Kontext der Zweisprachigkeit, das entweder im Prozess der Sprachkontakte oder im Prozess des individuellen Erwerbs einer Fremdsprache auftritt“.

V. Y. Rosenzweig glaubt, dass „Interferenz eine zweisprachige Verletzung der Regeln für die Korrelation von Kontaktsprachen ist, die sich beim Sprechen in einer Abweichung von der Norm manifestiert“.

Laut V. N. Yartseva ist „Interferenz die Wechselwirkung von Sprachsystemen unter Bedingungen der Zweisprachigkeit, das sich entweder bei Kontakten in Sprachen oder bei der individuellen Entwicklung einer Fremdsprache entwickelt; ausgedrückt in einer Abweichung von der Norm und dem System der zweiten Sprache unter dem Einfluss der Muttersprache“.

Das Ziel dieser Arbeit ist es, die am häufigsten verwendeten Beispiele für die Interferenz bei der Übertragung der Regeln der englischen Sprache ins

Deutsche zu analysieren. Im Gegensatz zum Deutsch wird auf Englisch der unbestimmte Artikel vor dem Beruf und der Nationalität benötigt.

EristArtz (He is *a doctor*). Sie ist *Deutscher* (She is *a German*).

Die Präpositionen, die nach Verben verwendet werden, stimmen häufig nicht in beiden Sprachen überein: sich interessieren *für* (to be interested *in*), warten *auf* (wait *for*), *anjdn/etw* gewöhnt sein (to be used to sb/sth), *aufetw* antworten (to reply to sth), *jdmzu* einer Sache gratulieren (to congratulate sb on sth).

Bei Verwendung von Zahlen können die Studenten eine Präposition vor dem Jahr einfügen, oder sie vergessen, beim Lesen von Daten das Wort „hundert“ hinzuzufügen: Er wurde *1980* geboren. (He was born *in 1980*). *1910* (neunzehnhundertzehn).

Wenn das Adverb von Zeit an den Satzanfang verschoben wird, tritt in der deutschen Sprache eine Inversion auf, wenn sich die englische Wortreihenfolge nicht ändert: Am Morgen *hört* Robert Musik. (In the morning Robert *listens to* music). Das Adverb von Zeit, Ort und Art wird in Englisch und Deutsch in einer anderen Reihenfolge verwendet: Er hat *am Samstag großartig im Match* gespielt. (He played *brilliantly in the match on Saturday*.)

Im Deutschen steht das Verb im Nebensatz am Ende des Satzes, im Englischen bleibt die direkte Wortreihenfolge erhalten.

Er braucht Hilfe, weil er *krank ist*. (He needs help because he *is sick*.)

In dieser Arbeit haben wir den Einfluss vom Englisch als erste oder dominante Sprache auf die zweite Sprache, Deutsch, untersucht. Unsere Analyse hat gezeigt, dass die Hauptfehler auf lexikalischer und syntaktischer Ebene gemacht werden. Um Sprachinterferenz zu vermeiden, wird empfohlen, sich mehr Referenzmaterialien zuzuwenden und sich selbst zu überprüfen, Muttersprachler direkt zu kontaktieren, Videomaterial auf Deutsch anzusehen, Bücher und Artikel in der Originalsprache zu lesen.

Wissenschaftliche und sprachliche Beratung von Dozentin
O.E. Beresten.

Kateryna Bykova
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE PECULARITIES OF TWO-COMPONENT TERMS OF MODERN ENGLISH BUSINESS DISCOURSE

Term is a word or phrase that refers to the concept of a specific field of knowledge or activity. Terms and their peculiarities were investigated by the scholars D. Lotte, O. Akhmanova, T. Znamenska and many others.

There are certain characteristic features of a term in modern linguistic literature:

- a) belonging to a certain terminology system;
- b) definition (definition);
- c) correlation with one notion;
- d) precision;
- e) the absence of connotations, of expressiveness, imagery, subjective-evaluative shades.

The terms are divided into several groups: general and highly specialized ones. General terms are common words that have become widespread, the names of objects, qualities, features, actions, phenomena, which are used in every day speech and business documents. Highly specialized terms are words or phrases that denote concepts that reflect the specifics of a particular industry: *legal relationship, legal entity, physical evidence, false testimony, bill, witness; economic: investment resources, commercial bank, turnover of funds, profit-net, over-retirement, etc.*

Scholars define among the most common ways of translating terms as:

1. Transcoding - a method of translation in which sound or graphic form of the word is carried out by means of the alphabet of TL: *electrode – електрод, diode – діод, laser – лазер; multimedia – мультимедія; decoder – декодер.*

2. Calque is a method of replacing a word with its constituent parts with TL: *access code – коддоступу, autorepeat – автоматичний повтор.*

3. Descriptive translation (explication) is a method of translation that is to replace the original words of TL preserving their content. It is worth noting that descriptive translation is mostly used in the absence of an appropriate term in the TL: *impedance – повний опір у ланцюзі перемінного струму; cache hit – успішний пошук у кеш-пам'яті, burning – запис компакт диска; surveillance satellite – розвідувальний супутник для спостереження за наземними об'єктами.*

4. Equivalent translation is a method of translation in which the meaning of the word of SL is the same as of TL: *semiconductor device – напівпровідниковий пристрій, gas turbine – газова турбіна.*

Scientific and language supervision by Associate Professor
N.P. Bidnenko.

Daria Chabachna
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

LES PHRASEOLOGISMES ET LES EXPRESSIONS PERSISTANTES EN FRANÇAIS

La partie la plus intéressante de toute langue est son expression figée. Il est toujours intéressant de voir comment les gens peuvent imaginer cela. Les phraséologismes sont des codes secrets: devinez ce que signifie telle ou

telle expression. En français, il existe de nombreuses unités phraséologiques, très utiles à connaître pour les personnes qui souhaitent apprendre cette langue. On voudrait consacrer cet article aux unités phraséologiques françaises qui témoignent de l'attitude des Français. Beaucoup de ces expressions sont apparues depuis longtemps dans la langue française et ont une histoire de création intéressante, tandis que d'autres, au contraire, ne commencent qu'à exister. Certaines des expressions énumérées ci-dessous sont devenues des noms communs. Par exemple, l'expression « *S'en aller (filer) à l'anglaise* » signifie quitter tranquillement et « *Querelle d'Allemand* » signifie une querelle pour rien.

« *Raconter des salades* » est ce qu'on appelle en russe pour accrocher des nouilles aux oreilles. Par exemple: *J'ai maîtrisé le français dans un jour – Arrêtez de raconter des salades*. Et la phrase plutôt ridicule « *c'est la fin des haricots* », en théorie, devrait être prononcée dans une situation extrêmement dramatique, quand vous comprenez qu'il n'y a rien de pire. Son équivalent russe approximatif est « *c'est la dernière goutte* ».

Le phraséologisme très intéressante « *en faire un fromage* » (littéralement: faire du fromage avec ça) est la version française de l'expression « faire un éléphant avec une mouche ». L'exemple suivant est « *appeler un chat un chat* », ce qui signifie que vous devez appeler un chat un chat. Par exemple : Attends, tu veux vraiment dire vraiment est stupide?! – *Écoute, il faut appeler un chat un chat*. Les unités phraséologiques peuvent être très différentes dans les combinaisons d'apparence, de celles de deux mots, comme de tête « *de mémoire* » à des combinaisons détaillées, comme se porter comme le Pont Neuf « *pour être en bonne santé comme un taureau* ». En outre, le phraséologisme peut être une phrase complète de nature proverbiale, par exemple: *il n'est pire eau que l'eau qui dort* « *les diables sont dans une piscine tranquille* », les vieilles amitiés ne se remplacent pas « un vieil ami vaut mieux que les deux nouveaux ».

Ce sont les phraséologismes qui véhiculent toute la richesse de la langue et aident également à comprendre la mentalité du peuple français.

Consultant scientifique et linguistique: Maître assistante
L.V. Ratomska.

Mariia Chaikina
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

STRUCTURAL AND SEMANTIC FEATURES OF THE PASSIVE VOICE CONSTRUCTIONS

In English, passive sentences are used much more often than in Ukrainian, since not only transitive but also many intransitive verbs are used

in the passive voice, which may sound unnatural and inadequate in Ukrainian.

In the system of verbal categories of the Germanic languages, the category of voice expresses a different direction of action relative to the medium of action. The passive means that the action is directed at the doer of the action. To express an action in passive aimed at the subject it is necessary to use the verb “to be” in the appropriate tense and the Past Participle of the main verb after the subject.

The source of the action is not necessarily expressed, but if it is expressed, then it takes the position of the preposition adverb in the sentence. Depending on whether the source is expressed or not, the passive construction can be two-member (*We were interrupted then*) or three-member (*During the next week preparations were made for our departure*).

Two-member construction is widespread in English. The subject of the English passive construction, besides the direct addition (*The precious metals were first used as money on the basis of weight*), can become indirect (*She was given some bad advice about choosing courses*) and even the adjective (*The ordinary share capital of the company is usually referred to as the equity of the company*).

In English, the passive voice is actualized in the following forms: Indefinite (Present, Past, Future) Passive, Continuous (Present, Past) Passive, Perfect (Present, Past, Future) Passive, in non-personal forms of the verb (gerund, participle, and infinitive), modal verbs and impersonal constructions.

Therefore, a peculiar feature of all passive constructions is the presence of a word that denotes the object of action in the function of the subject in the sentence.

There are no other features that reflect exactly this side of the passive structure and common to all passive structures.

Scientific supervision by Associate Professor Ya.V. Halkina.

Language supervision by Senior Lecturer V.V. Kalinichenko.

Daria Chudomiekh

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

PARTICULARITIES OF ENGLISH LEGAL TERMINOLOGY AND WAYS OF TRANSLATION INTO THE NATIVE LANGUAGE

Nowadays, proficiency in English has become a mandatory condition for becoming a successful specialist in any field of knowledge. And the law is not an exception in this context. Moreover, the Anglo-American legal

system significantly developed a clear and harmonious law system during its centuries-old history, and established a strict correspondence between legal realities and the terms describing them.

Legal terminology is a unique object of study, since it is characterized by a wide variety of spheres of application in comparison with other terminological systems. This variety is caused by multiplicity of legal sources.

It is quite difficult to conduct a study of legal terms systems and concepts in the English and Ukrainian languages, since it is necessary to deal not only with the terms themselves, but with different legal systems as well. We can easily observe these differences at the level of terminology, since direct dictionary meaning may not reflect a correct and clear concept of the lexical unit. The reason is that similar terms in two languages have different concepts or different meanings of concepts.

When translating legal terminology, it is vital to keep in mind the main ways of translating special vocabulary, including the use of equivalent, direct borrowing, calquing, transformational translation, descriptive translation. However, this is not always sufficient to ensure the adequate translation of legal texts. For example, "*gentlemen of the jury*" should be rendered by its Ukrainian analogue "*присяжні*". However, the functions of these lexical units in the American and Ukrainian law systems do not coincide, and the US citizen obviously imagine something different to what a Ukrainian native speaker means by the word "*присяжні*".

Another example of such a mismatch of legal systems that affects translation is the phrase "*first-degree murder*" (that should be rendered by its Ukrainian analogue "*особливо тяжкий злочин*"). When translating into Ukrainian, this term is to be adapted to the Ukrainian legal system, paying attention to the generally accepted classification of crimes in the Ukrainian legislation.

From all of the above, it can be seen, that there is an acute need for the specialists who are able to accurately translate legal texts of different genres in written and oral forms. Such a goal is difficult to be accomplished without special textbooks and dictionaries, since nowadays students are forced to use the books containing translation equivalents of individual terms and terminological phrases without regard to the integral terminological systems. Moreover, not all the students understand how it is important to know the differences between legal systems, as without studying the correlation of Anglo-American legal terms with their Ukrainian equivalents it is not possible to guarantee accurate and adequate translation.

Scientific supervision by Full Professor A.A. Stepanova.

Language supervision by Senior Lecturer V.V. Kalinichenko.

TRANSLATION SPECIFICS OF THE LOANS IN MODERN ENGLISH MEDIA DISCOURSE

The main specific feature of modern English media texts is that they are spread through newspapers, magazines, television, radio, and network getting accessible for everyone. English has the status of the language of international communication, it is constantly used by different nations all around the world.

There is the necessity of the deep investigating many loans issues and specifics of loan translation in modern linguistic. The problems of loans in modern media discourse were studied in the works of many Ukrainian and foreign researchers, such as R. Vinokur, V. Karasik, M. Oleshkova, C. Bally, E. Haugen, D. Crystal and many others.

The modern English media discourse is multifaceted and is constantly enriched with a new vocabulary. Progressive globalization and communication processes have caused the language mixture and borrowing of new words into them. As a result, modern English media discourse is full of loans from various languages (French, German, Spanish, Russian, Arabian and many others) and the amount of loans is increased every day: *detainee, glasnost, putinization, jihad, wuxia, pinyin, ayatollah, bagel, zeppelin*.

Loans are the brightest feature of modern English media discourse. Loans signify not only the words from foreign languages but also the meanings of notions and characteristics of various phenomena. Translation specifics of the loans is that they are borrowed from the SL and do not have appropriate equivalent in the TL. It explains that fact that most loans are omitted, shortened or rendered with descriptive translation. For instance, the media sphere is explained by the relevance of media communication nowadays, which reflects the latest trends and phenomena of social reality:

- **wellness** – *система, яка включає дорогі послуги, розраховані на заможних людей* (descriptive translation);
- **glamour** – *шарм, чарівність, привабливість* (equivalent);
- **worldly life** – *світське життя* (calque);
- **honcho** – *босс, шеф, голова* (analogue);
- **geriatric** – *сприяючий лікуванню людей похилого віку* (descriptive translation).

Moreover, loans often become misleading words causing difficulties at the process of translation.

After the analysis of 200 loans used in modern English media discourse we have come to the conclusion that loans are one of the important

elements of English media language which does not break its grammatical structure and position and retains all linguistic characteristics. The linguistic changes caused with the process of massive foreign language borrowings are related only to the process of vocabulary enrichment.

Scientific and language supervision by Associate Professor
N.P. Bidnenko.

Alina Fesenko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

TRANSLATION PECULIARITIES OF ENGLISH IDIOMS WITH ANIMALISTIC IMAGE INTO UKRAINIAN

Phraseology is a section of language science that studies the phraseological system of a definite language in its current state and historical development. Professor A. Kunin described phraseology as a science whose object of study is phraseological units or idioms, stable word combinations with complicated semantics.

Idioms fill in the gaps in the lexical system of language that cannot fully provide the naming of new sides of reality, and in many cases are the only designations of objects, properties, processes, states, situations, and etc. Idiom possesses its own, only categorical or defining features. Idioms are used as a stylistic means allowing to identify them as an individual language unit.

After investigating idioms used in modern English we have come to conclusion that many idioms are created on a zoosemy, a metaphor based on an animalistic image. We have also identified the idioms with animalistic image as stable word combinations based on a zoosemy: *play (the) fox, be at bat, as cross as a bear, the golden calf, a cat in the meal, it is raining cats and dogs, a sacred cow.*

The animalistic component in idiom structure reflects a national and cultural identity and possesses a high imagery, which defines its associative connections and expressive connotation. Deeply analyzed 200 English idioms with animalistic component, we could conclude that the following animals are used for creating animalistic image such as “dog” (61), “cat” (61), “cow” (12), “bat” (13), “bull” (10), “bear” (9), “fox” (5), “horse” (5), and “elephant” (5) and others.

The result of the work conceives the fact that idioms represent the prism through which people of different cultures and nations have different traditions in evaluating reality around, so translation peculiarities of English idioms into Ukrainian preserving stylistic functions of these idioms is a very difficult task.

Most researchers as V. Komissarov, L. Dmytriieva, S. Kuntsevych, E. Martinkevych, N. Smirnova, I. Koruniets and many others identify the four main ways of translating idioms.

The first way is commonly referred to as a phraseological equivalent, for example: *light as a feather* – *легкий як пір'їнка*, *a bird in the hand is worth in the bush* – *краще синиця в руках, ніж журавель у небі*. The second one is the way of phraseological analogue, for example: *let bygones be bygones* – *що було, то пройшло*. The third one is the way of literal translation, for example: *put the cart before the horse* – *ставити віз попереду коня*. The fourth one is a descriptive translation, for example: *grin like a Cheshire cat* – *широко всміхатись*, *a white elephant* – *дороге задоволення*, *smell a rat* – *почути щось не те*.

Studied the translation peculiarities of English idioms with animalistic image into Ukrainian we have concluded that the optimal translation solution is selecting equivalent idiom or phraseological analogue with the most similar lexical meaning.

Scientific and language supervision by Associate Professor
N.P. Bidnenko.

Sabrina di Gaetano
Istituto di Turismo C. Colombo, Roma, Italia
Oleksandr Pliushchai
Università Alfred Nobel, Dniprò, Ucraina

IL LINGUAGGIO E LA STAMPA

Essendo il mezzo più importante di comunicazione di massa ed espressione del pensiero umano, il linguaggio è considerato uno strumento cognitivo di conoscenza, comprensione della realtà da parte dell'uomo e conversione dell'esperienza in conoscenza. Il linguaggio non è solo un mezzo per trasmettere e archiviare informazioni, ma anche uno strumento attraverso il quale si formano nuovi concetti che generalmente determinano la via del pensiero umano. La scelta di media specifici nel linguaggio influenza sia la struttura del pensiero sia il processo di percezione e riproduzione della realtà.

La conoscenza che viene fatta attraverso il linguaggio aiuta a creare immagini della realtà con interpretazioni ampie e significative di sé stessa.

Le informazioni sociali che vengono trasmesse con questi mezzi sono destinate al consumatore di massa. Tali informazioni di massa sono onnipotenti e selettive in natura. È selettivo rispetto al contenuto in trasmissione dove dipende dagli obiettivi dell'iniziatore del testo. L'impatto del linguaggio sull'uomo, il suo modo di pensare e il suo comportamento è direttamente correlato ai mass media. I media hanno un impatto diretto

sull'intera struttura del pensiero umano, sulla sua percezione del mondo, sul suo stile di esprimersi anche nella sua cultura educativa, cioè consente al destinatario di essere aggiornato le notizie.

Il ruolo dei media nella formazione di una cultura e in particolare nella cultura linguistica è così importante. In conclusione, va sottolineato che l'impatto del linguaggio sull'uomo, il suo modo di pensare e il suo comportamento sono direttamente collegati ai mass media nella società contemporanea di ogni nazione. Il significato lessicale della parola – la parte del sistema linguistico comune, tuttavia, è abbastanza autonomo. L'interazione tra lessico e grammatica è significativa: il lessico impone restrizioni all'uso di categorie grammaticali; le forme grammaticali favoriscono la differenziazione dei significati delle parole. I mezzi lessicoidi e grammaticali che hanno un significato comune costituiscono vari campi lessico-grammaticali (espressione di quantità, tempo, ecc.).

L'unità del linguaggio è formata da un quadro comune dell'uso delle risorse linguistiche mentre lo stile artistico cerca di identificare nella parola il concreto, vivente, figurato o immaginativo; lo stile scientifico cerca metodi per esporre il concetto. L'obiettivo del giornalista è quello di evidenziare l'espressività della parola, la sua emotività o emozione, la sua precisione sociale, ecc.

Pertanto, possiamo concludere che il linguaggio della stampa reagisce ai cambiamenti che si verificano nella società moderna con il rapido sviluppo dei progressi tecnologici e informativi.

Polina Hordiienko

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

WAYS OF TRANSLATION OF UKRAINIAN REALIAS IN ENGLISH PUBLICISTIC TEXTS

Realia is the word or word combination used for the description of culture-specific elements. The term "realia" comes from the Latin noun *res, rei* (thing, fact, event). Realias can be used for rendering the social, historical and cultural context of a nation.

There are several classifications of realias regarding their grammatical, semantic and other features. The classification of Vlahov and Florin is the most common; they divide realias by substantive issue. The division by substantive issue has several groups of realias:

1. geographic (*fjord, koala*);
2. ethnographic (*bistro, borsh, sopilka, buhai*);
3. political and social (*region, otaman*).

R. Zorivchak proposed another classification of realias in accordance

with their structure or historical role. As for the structure division, realias can be monomial (*барильце*), polynomial (*кошовий отаман*) and phraseological (*танцює як холера*). By the historical role, realias can be explored as realias or historical realias (archaisms).

Realias are the problem for a translator as there is a lack of corresponding words in a translation language and translator needs to convey not only the semantics of realia but also its national and historical coloring). So, a translator has to choose the way that fits the most in each case, taking into account a context and relying on knowledge of the language and his or her own experience. Vlahov and Florin mentioned such ways of translation: transcription or transliteration, translation (substitution), calque or half-calque, absorption and semantic neologism. The linguist V. Vinogradov adds to this list the way of descriptive translation.

Among all ways of translation mentioned above, the most used way of translation is the combination of transcription or transliteration and description of phenomena that realia means (descriptive way), e.x.: *Витинанки з'явилися на території України у середині XIX століття. The art of vytynanka - or papercutting - first appeared in Ukraine in the middle of the 19th century.*

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.V. Ischenko.

Svitlana Hunko
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

LA LENGUA ESPAÑOLA EN AMÉRICA LATINA

La primera mención de la lengua española apareció en la Península Ibérica y ahora se ha extendido a varios continentes. Es hablada por más de 400 millones de personas en diferentes países del mundo. Un fenómeno como el español latinoamericano apareció debido a la llegada de los conquistadores a América. Entonces los países conquistados comenzaron a hablar el idioma de los invasores, mezclado con dialectos locales.

Hoy, además de España, la lengua española puede encontrarse en México, América Central: Honduras, El Salvador, Costa Rica, Guatemala, Panamá, Nicaragua. En las Antillas hay 3 estados con el uso predominante del idioma: Cuba, República Dominicana y Costa Rica. América del Sur también tiene países que usan el español como idioma principal: Colombia, Ecuador, Chile, Venezuela, Perú, Bolivia. La región rioplatiana de la parte continental está ocupada por los estados: Argentina, Paraguay y Uruguay, muchos hispanos viven en su territorio (más del 90% de los argentinos hablan español).

Las principales diferencias en la pronunciación tienen sus propios nombres y están contenidas en los siguientes puntos:

La misma pronunciación de las letras “r” y “l”, si están al final de la sílaba. Esta característica es de la población de los países de Venezuela y Argentina, algunas regiones de los estados, Puerto Rico, Colombia, en las costas de Ecuador. Por ejemplo, calamares en la transcripción se ve así: [caramales], soldado suena [sordao], y la palabra amor se lee como [amol].

El fenómeno fonético del yeísmo es el sonido de las letras “ll” combinadas, como “z” en Argentina. Por ejemplo, las palabras “calle” se pronuncian [kaze]. Se encuentra en México, Colombia y Perú, en Chile y en el oeste de Ecuador, así como en la costa del Caribe.

Cambiando la pronunciación de la letra “s”, si está al final de la sílaba, esta característica se llama aspiración. Por ejemplo, en las palabras: este (esto) sonará como [ehte], mosca se pronuncia [mohca].

Seseo es una característica fonética que se encuentra en el territorio de casi todos los países latinoamericanos y consiste en pronunciar las letras “s” y “z”, y algunas veces “c”, como [s]. Por ejemplo, pobreza suena como [pobresa], zapato –[sapato], y las tentaciones se pronunciarán así – [entoses].

Estas son las diferencias más comunes, hay muchas más pequeñas que concluyen en la pronunciación diferente de la misma palabra. A pesar de estas diferencias, los representantes de los estados de América del Sur entienden fácilmente a los españoles y entre ellos.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
T.E. Pysmennyi.

Inna Hurzhii
Alfred Nobel Université, Dnipro, Ukraine

L’ARGOT DES JEUNES DANS LA LANGUE FRANÇAISE

Il existe trois types d’argot couramment pratiqués en français: le louchébem, l’argot et le verlan, alias verlan à l’envers.

Louchebém a été créé et utilisé principalement avant les années 1950 par les bouchers et les emballeurs de viande, mais elle est encore peu parlée aujourd’hui parmi les gens de cette classe.

L’argot, d’autre part, peut prendre beaucoup de temps à apprendre et est mieux appréhendé ense trouvant dans la culture française. Les mots du vocabulaire de l’argot sont transmis par les parents et les grands-parents par l’éducation. Ce sont bien des mots complètement différents qui remplacent les mêmes mots que vous avez déjà appris, comme le mot *bagnole*, qui est argot pour voiture.

Verlan à l'envers, est un argot énigmatique activement pratiqué et accepté par les jeunes français. Il est également beaucoup plus facile et plus rapide à apprendre que l'argot. Tout a commencé lorsque les Français ont choisi de parler en code afin de cacher des informations au contrôle social et aux forces de police. Les informations échangées concernaient généralement des organisations illégales, mais maintenant le style de parler en verlan est resté et a trouvé son emploi dans la jeune génération française - et même dans la musique, dans le hip-hop et le rap. Bien qu'il porte encore une sorte de connotation négative de la génération plus âgée en raison de son origine, il est couramment utilisé par de nombreux jeunes français qui le connaissent.

Voici quelques exemples du verlan :

- **Céfran** (Français). Céfran est l'inversion des syllabes du mot français. En décomposant le mot français dans ses syllabes, vous obtenez le mot céfran.

- **Tromé** (Métro). C'est un mot à deux syllabes, tro-mé, qui est le verlan de mé-tro. Tromé est utilisé presque tout le temps.

- **Cimer** (Merci). Mer-ci devient ci-mer. Merci est également composé de deux syllabes, et comme aucun accent n'est nécessaire, ce pourrait être le mot le plus simple de verlan.

- **Oim** (Moi). Dans ce cas, vous divisez les voyelles ensemble, prenez la paire de lettres de fin et déplacez-les au début du mot.

Verlan, qui est en fait le mot français à l'envers, est considéré comme un jeu de langage qui consiste à briser les mots français originaux au niveau de leurs syllabes et consonnes et à les inverser. Il y a cependant des règles à suivre, comme dans toutes les langues; et comme toutes les règles linguistiques, certaines peuvent être annulées.

Consultant scientifique en linguistique: Maître-assistante
L.V. Ratomska.

Elmira Huseinova
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

ENGLISH AND POLISH NON-EQUIVALENT VOCABULARY USED IN MODERN MEDIA DISCOURSE AND ITS TRANSLATION FEATURES INTO UKRAINIAN

Non-equivalent vocabulary of modern media discourse often causes difficulties at the translation process such as misunderstanding in communication.

The topicality of the problem is grounded by the cultural knowledge based on the adequate translation of modern English and Polish media discourse. It is important because we should know how to translate some

words, which do not exist in TL, and how to render these specific words into the Ukrainian language.

Lexical units having no analogue in TL most often appear in those areas where the language is modified in accordance with the current trends and cultural knowledge. These lexical units are widely used in modern media discourse and called non-equivalent vocabulary.

The term "non equivalent vocabulary" was offered by the scholars who investigated the problems of communication and translation (E. Vereshchagin, V. Kostomarov, L. Bakhudarov, I. Korunets, R. Zorivchak, V. Karaban). Other linguists suggested the following terms as *exotisms, barbarisms, localisms, ethnic and cultural words, background words, words with zero equivalents*, which are not equal or interchangeable in lexical meaning and less known these days.

A. Schweitser and V. Komissarov used the term *realias* for non-equivalent vocabulary. Realias are words and combinations giving names to objects typical of life, culture, social and historical development of only one nation, having only local features, they as a rule, have no equivalents in TL. Realias are words, which identify notions and phenomena that do not exist in the experience of people who speak a different language, for example:

Non-equivalent vocabulary often causes difficulties at the process of their translation in modern media discourse such as misunderstanding in communication. The following ways of translating non-equivalent vocabulary are used as transcoding (transcription and transliteration), descriptive translation.

To conclude it is worth to say that cultural, social, historical features of non-equivalent vocabulary can be rendered into the TL with the help of different ways of translation.

Scientific and language supervision by Associate Professor
N.P. Bidnenko.

Marina Jozyáinova, Ekaterina Pribýtkova
Universidad de Alfredo Nóbel, Dnipró, Ucrania

ACERCA DE LA CLASIFICACIÓN DE LOS ADVERBIOS EN EL IDIOMA ESPAÑOL

El análisis de la literatura lingüística muestra que los adverbios atraen la atención de los científicos durante muchos siglos, especialmente desde que los adverbios se determinaron como una parte de la oración. El adverbio es unidad gramatical mínima e invariable que complementa a un verbo o a un adjetivo.

El primer lingüista que determinó los adverbios como una parte de la oración era Antonio de Nebrija, el autor de la primera gramática del idioma

español. El científico creó una clasificación lógicamente clara de los adverbios españoles basada en criterios lógicos, formales, funcionales y semánticos; él identificó las categorías individuales, describió sus particularidades y destacó los adverbios de lugar y los de tiempo.

Los básicos adverbios de lugar son los siguientes: *abajo* – *вниз*, *arriba* – *зверху*, *delante* – *перед*, *detrás* – *позаду*, *cerca* – *поряд*, *lejos* – *далеко*, *aquí* – *тут*, *allí* – *там*, *dentro* – *всередині*, *fuera* – *ззовні*. Los adverbios de tiempo significan tiempo y responden a tales preguntas como *¿cuándo?*, *¿desde cuándo?* y *¿hasta cuándo?*. Los básicos adverbios de tiempo que se utilizan más a menudo son: *ahora* – *зараз*, *antes* – *раніше*, *luego* – *потім*, *después* – *після*, *ayer* – *вчора*.

En los siglos posteriores, la clasificación, propuesta por Antonio de Nebrija, fue refinada y complementada, pero en sus características esenciales no se cambió mucho. A lo largo del tiempo destacadas categorías de adverbios recibieron una formulación diferente y más rigurosa. Los lingüistas complementaron la clasificación, aclarando la categoría de unos adverbios y diferenciando otras categorías. Entonces, se destacó la categoría de adverbios de modo de acción. Ellos describen cómo se realiza una acción y responden a la pregunta *¿cómo?*. Los más utilizados son: *alto* – *голосно*, *así* – *так*, *bien* – *добре*, *bajo*- *тихо*, *despacio* – *повільно*, *duro* – *важко*, *claro* – *ясно*.

Después aparecieron los adverbios de modalidad que se dividen en los de afirmación (*sí* – *так*, *también* – *також*, *cierto* – *вірно*, *efectivamente* – *дійсно*, *claro* – *звичайно*, *exacto* – *точно*), negación (*no* – *ні*, *jamás* – *ніколи*, *tal* – *так*, *tal vez* – *можливо*, *probablemente* – *імовірно*, *probablemente* / *posiblemente* – *можливо*, *puede* / *puede ser* – *може бути*, *a lo mejor* – *скоріше за все*, *quien sabe* – *хто знає*).

En conclusión, quisiéramos marcar que creando una clasificación de los adverbios, los científicos se enfrentaron a dificultades de carácter objetivo y subjetivo. Los inconvenientes objetivos se explican, en primer lugar, por la variedad y la complicación del tema. Las dificultades subjetivas se refieren al punto de vista del autor y su modo de percibir los adverbios.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

Valeriia Kalinichenko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

EVALUATION AS A CATEGORY IN POLITICAL DISCOURSE

The category of evaluation has been the object of many scientific works not only in the field linguistics, but also in philosophy, logics, psychology etc. Such universal multifaced nature is related primarily to the

fact that the evaluation represents “good / evil” (“good / bad”) combination in numerous ways of expression which is applicable at all language levels of object value. That is why the category of evaluation needs a complex study.

Linguistic researches are focused on various aspects of evaluation: correlation between expressiveness, modality and evaluation (T.A. Kosmeda, O.M. Volf), means of expressing evaluation (L.I. Konovalenko, I.V. Onyshenko, S.O. Parfionova), the object of evaluation (N.D. Arutiunova), category of evaluation in translation (O.D. Fedorenko), word-building principles of evaluation (V.I. Shakhovskiy), evaluative communicative acts (N.O. Moiseeva), semantic and pragmatic peculiarities of evaluative meanings (N.D. Arutiunova, T.A. Kosmeda, T.V. Markelova), logical and modal nature of evaluation (N.D. Arutiunova, O.M. Volf, A.V. Bondarko). Although the scholars have paid much attention to the category of evaluation, the above mentioned problems have not been sufficiently covered up to the present.

Evaluation is a thought about the subject which expresses its characteristics from the point of axiological view. There are such types of evaluations as: 1) positive / negative / neutral; 2) absolute / comparative; 3) subjective / objective; 4) intellectual and logical / emotional / emotional and intellectual; 5) sensory / sublimated / rational; 6) evaluation predetermined by particular concepts / evaluation predetermined by abstract concepts.

Our research is based on the classification according to the types of evaluative representation – functional, connotative and pragmatic.

S.V. Gavenko defines the functional type as the evaluative nomination being represented by the word with the evaluation in the semantic structure. So evaluation is rendered by means of lexical meaning and it can be viewed as “good-normal, neutral-bad”.

For example, in the sentence *The result will be growing **chaos** in Greece, and **discord** and **disarray** in the eurozone in the coming months* the negative evaluation is represented by means of nouns “**chaos**” (a situation in which everything is confused and in a mess), “**discord**” (lack of agreement of harmony), “**disarray**” (confusion, dismay, and lack of discipline). So, we have an extremely negative prediction for the future of EU.

M.M. Mykhalchenko claims that evaluative representation is connotative. In this case the evaluation is expressed by the word, direct meaning of which does not reflect the speaker’s attitude, but indirect meaning contains the evaluation which is created in the context by means of association. As in the sentence *The Conservatives are to draft in a **deployment** of Republican activists to bolster their efforts in key seats before the UK election*, the noun “**deployment**” (the activity of putting or setting in order in advance of some act or purpose) is usually associated with the military assistance, so here it is used not in direct meaning, but in figurative,

thus, underlining the fact that strategic means from the USA have been used in British election campaign.

The third type of evaluation is pragmatic representation. According to V.M. Nykytevych, evaluation – mostly negative and rarely positive – seems to dissolve in the context, so we have a speaker's attitude which is approving or disapproving indicates the dual nature of "good / bad" assessment. Consequently, pragmatic evaluation contains speech acts of praise, encouragement, admiration or, on the contrary, blame, condemnation. For example, *Mr Cameron will raise the prospect of Britain being gripped by political paralysis and the economic chaos of higher spending under a weak Ed Miliband government* the condemnation is expressed by two metaphors "**political paralysis**" (cessation or impairment of activity in the sphere of politics) and "**economic chaos**" (complete disorder; utter confusion in the economical field), bearing absolutely negative meaning, as the author emphasizes the disapproving stance of David Cameron, who is against the government under Ed Miliband. So we have an author's reproach to the strategy which is stated by expressive means with a negative evaluation.

Thus, evaluative representation can be expressed by lexical and grammatical categories (adjectives, nouns, verbs, etc.), stylistic semantical and syntactical means (metaphors, epithets, repetitions), phraseological units and others.

In the course of the investigation we have found out that the connotative representation is the most widespread (41%), and then comes the pragmatic one (35%). Functional representation is not so common (24%). So, it is possible to state that elements with figurative meaning in the context can render the evaluation in the way which is the most efficient in political field. Unfortunately, a negative evaluation occurs more often than the positive one.

Valeria Kaplan
Universität Duisburg-Essen, Essen, Germany

METAPHORICAL CONCEPT IN THERESA MAY'S SPEECH

Stylistic devices are very crucial in political speaking as it is a way of creating political identity rendering the hallmarks of charismatic leadership such as passion, energy and conviction. Metaphoric aspect is vital here since it applies to the people's values and desires.

Metaphor is known to be the most efficient when interlaced with other figures of speech resulting in a wider system of meanings. It is especially persuasive when combined with the semantic relation of contrast because contrast creates sets of associations between all things that exist at the

extreme ends of scales; these associations then serve to argue for cause – effect type relationships.

Travelling is gaining momentum among the contemporaries so the realization of the metaphorical concept “Life is a Journey” has become very popular among the politicians. So, the attention paid by the scholars – G. Lakoff (1987), M. Johnson (1993), M. Turner (1993), J. Charteris-Black (2005), Ch. Forceville (2011) etc. – is quite reasonable. The journey is a prototypical example of what George Lakoff terms the “source path goal image schema”. Image schemas are preconceptual structurings emerging from pervasive everyday experience.

Theresa May’s speech on Brexit is greatly associated with the changes and bright future vividly depicted with so-called “journey” metaphors:

*“And they did so with their eyes open: accepting that **the road** ahead will be uncertain at times, but believing that it leads towards a brighter future for their children - and their grandchildren too.”*

The politician implies to the same metaphorical concept contrasting the idea to stay in EU (*“When the 27 Member States say they want to continue their **journey** inside the European Union, we not only respect that fact but support it.”*) and leave it exposing different shades of meaning (*“For all these reasons - and because of our shared values and the spirit of goodwill that exists on both sides - I am confident that we will follow **a better path**”*).

Theresa May emphasizes that the ultimate goal, being *“the better future”*, is reachable through hard work and persistence and it is the desirable destination of her governance:

*“The prize towards which we work. **The destination** at which we arrive once the negotiation is done.”*

Thus, Brexit deal in Theresa May’s presentation is the destination which the British nation wants to arrive at with the perspective of better future. The familiar metaphors play an important role being a rhetorical component of the conviction rhetoric that communicates the leader’s will to govern. The tendency to explain the abstract notions by means of the words familiar to everyone, metaphor interpretation will stipulate the focus of the scientific research.

Vlada Karpenko
Alfred Nobel Universität, Dnipro, Ukraine

JUGENDJARGON IN DEUTSCHLAND

Deutsche Jugendsprache ist die Sprache einer bestimmten Altersgruppe von 12 bis 22 Jahren. Der deutsche Slang ist in eine

unbestimmte Anzahl von lexikalisch-semanticen Gruppen unterteilt, die unterschiedliche Lebenssituationen der Jugend widerspiegeln. Um die deutsche Jargon zu übersetzen, muss der Übersetzer über umfassende Kenntnisse der Stilmittel, der Wortbildung und der Kultur des Landes verfügen.

Jargon wird oft verwendet, um Eltern oder Alter anzuzeigen. Hierfür wird das Diminutivsuffix *-i* verwendet, zum Beispiel: *Elies – Eltern, die Mopsi – die Mum, Dinos – Dinosaurier, die Mumien.*

Die ernsthaften Abkürzungen werden auch von Jungen auf ihre eigene Weise neu interpretiert: *GmbH (TOB) – bedeutet Geh mir Bier Holen (принесипивка), BMW – Brot mit Wurst (хліб з ковбасою).*

Daneben denken sie auch eigene Abkürzungen aus: *KP – kein Plan, MBF – mein bester Freund, MOF – Menschen ohne Freunde, KA – keine Ahnung.*

Die Jugendsprache enthält eine große Anzahl von Phraseologismen. Im gesprochenen Ukrainisch gibt es Wörter, die mit den Bestandteilen der deutschen Phrasen assoziiert sind: *einen Schuh machen – наківати п'ятами, Koteletts ans Ohr reden – вішати лапшу на вуха.*

Einige Phrasen haben keine genaue ukrainische Entsprechung und werden mit den gesprochenen Wörtern oder der Literatursprache übersetzt: *Back dir eine Eis! – Забирайся звідси! (Спечи собі морозиво!), dieOhrenbügel – бути в відключці, спати (прасувати вуха).*

Das Auftreten neuer Wörter und Redewendungen im Slang ist mit Veränderungen in der Gesellschaft verbunden, da der Slang ein „lebendiger“ Teil der Sprache ist und neue Trends, Ideen und Nachrichten aus der Außenwelt schneller als die literarische Sprache aufnimmt.

Das Studium der Jargon ist im Kontext des Ausbaus internationaler Kontakte relevant und hilft, die nationalen Besonderheiten der Mentalität deutscher Jugendlicher besser zu verstehen. Die Ignoranz von Slang führt zu allen Arten von Sprachfehlern, kommunikativen „Fehlern“.

Wissenschaftliche und sprachliche Beratung von Oberhochschullehrer
O.O. Michlik.

Valerí Kenchadze
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

NEOLOGISMOS DE FEMINIZACIÓN EN LA LENGUA ESPAÑOLA

El léxico de la lengua debe cambiarse permanentemente para describir el mundo que nos rodea: algunas palabras se hacen obsoletas, otras aparecen

para descripción de nuevos fenómenos. Las nuevas formaciones léxicas que sirven para significar los objetos o fenómenos nuevos, mantienen sus novedades para los nativos y no se han tornado del uso común, tales palabras se llaman neologismos.

El tema del uso de las formas femeninas es más relevante que nunca hoy, porque en este momento los procesos analógicos se desarrollan en muchas lenguas simultáneamente. Este fenómeno es observado por la sociolingüística que refleja los cambios sociales por el medio de las características específicas de la lengua.

Antes mayoría de nombres sustantivos que denotaban profesiones tenían una sola forma masculina para hombres y mujeres, por ejemplo: *el ingeniero – la ingeniero, el médico – la médico, el juez – la juez*. Hay profesiones que siempre tenían la forma femenina y suenan habitual, como *periodista, camarera, secretaria, bailarina, economista o profesora*. Pero la razón es la tradición de ver a las mujeres realizando las funciones apropiadas, pero no en los cargos tan respetados, como *comisarias* и *árbitras*.

Sin embargo, sobre los acontecimientos recientes en España del año 2010, actualmente se puede y se debe decir *ingeniera, médica, jueza, abogada, banquera, ministra, neuróloga, notaria, veterinaria*, etc. Las palabras formadas de este modo son neologismos que aparecieron por la razón de la tendencia europea hacia las feminizaciones léxicas.

Las formas nuevas se utilizan ampliamente por los medios de comunicación. Si antes cambiaban el artículo y escribían *la presidente*, ahora escriben *la presidenta*. En este sentido han cambiado las definiciones de algunas palabras, tales como *gobernadora* o *coronela*, que antes significaban las esposas de los hombres, que ocupaban ciertos cargos, y ahora significan las profesiones de las mujeres.

No obstante, cabe observar que estas innovaciones no tocan los nombres sustantivos que significan los grados militares. Como antes se usan la forma masculina con el artículo *el* o *la*, o sea *el alférez – la alférez, el cabo – la cabo, el general – la general*, etc. Los procesos iguales se están desarrollando en ucraniano hoy. Es necesario y legal usar tantas formas, como *юрисстка, офіцерка, професорка, хірургиня, адвокатка, депутатка, прем'єрка, президентка*.

Se puede concluir que la formación de los neologismos de feminización es un fenómeno moderno que, sin embargo, puede crear problemas en traducción. ¿Cómo podemos traducir *la pescadora* al ucraniano?

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático Principal
A. A. Pliushchai.

PARTICULARITES DE L'UTILISATION DE L'ADJECTIF «BLANC»

La polysémie (du groupe poly – beaucoup, sema – un signe) signifie que le mot a la même signification et a plusieurs significations. La manifestation de la polysémie, ou de nombreuses variétés, est liée au nombre des problèmes les plus importants de la sémiologie et est constamment au centre de l'attention des linguistes.

Il ne faut pas confondre la polysémie et l'homonymie. Deux mots homonymes ont la même forme (phonique ou graphique) mais sont des mots totalement différents, c'est-à-dire qu'ils n'ont pas la même étymologie. Ils ont deux entrées distinctes dans le dictionnaire. La polysémie et l'homonymie sont des cas particuliers d'ambiguïté.

Le lexique moderne voit dans la diversité des mots leur capacité de la variation sémantique, c'est-à-dire de changer la valeur en fonction du contexte. Par exemple, le mot blanc (blanche) a jusqu'à 6 valeurs, mais hors contexte nous ne les acceptons pas. Hors de contact avec d'autres mots, ce mot ne peut être utilisé qu'avec un seul sens de base – “ blanc ”. L'utilisation du même mot dans le discours révèle toute la richesse de ses valeurs:

1. *Qui est de la couleur de la neige, du lait, etc.*
2. *Très pâle, en parlant d'un visage.*
3. *Se dit du papier sur lequel on n'a pas écrit.*
4. *Innocent (il était petit et tout blanc).*
5. *De race blanche (riche homme blanc Américain)*
6. *(artillerie) Qui n'envoyé pas de projectiles: qui sert d'essai et ne produit pas les effets normaux (exemple: Nous montrerons drapeau blanc et transmettrons votre message).*

En outre, l'adjectif *blanc* est inclus dans un certain nombre d'unités phraséologiques françaises qui comparent *leblanc* à la neige:

- “*Sortir blanc comme neige*” – *сохранить незапятнанную репутацию*;

- “*S'entirer blanc comme neige*” – *выйти сухим из воды*.

En français, un grand nombre de proverbes se forment avec le mot "blanc":

- *Bonnet blanc et blanc bonnet* – *что в лоб, что по лбу*;
- “*La fumée s'attache au blanc*”. – “*Клевета что уголь, не обожжет, так замазает*”;

En plus, les colorophraseologismes contenant le mot *blanc* sont souvent utilisés dans les titres d'articles journalistiques. Par exemple:

Falkenhayn, celui qui voulait “saigner à blanc l’armée française” - L’expression “saigner à blanc” signifie manquer de vie (исчерпывать жизненные средства).

L’étude de la polysémie permet de distinguer les valeurs principales, ou primaires, qui sont à une fréquence maximale et à faible marge; et les valeurs mineures, secondaires, moins fréquentes et toujours débordantes.

Les différentes valeurs de mots forment une unité sémantique complexe que les linguistes appellent *structure sémantique du mot*.

L’étude de nombreuses significations du vocabulaire revêt une importance particulière pour la stylistique. La présence des valeurs différentes et du même mot explique son utilisation particulière dans le discours, elle affecte sa coloration stylistique.

Consultant scientifique et linguistique: Maître-assistant
L.V. Ratomka.

Julia Koroleva, Kateryna Slavinskaya
Universidad de Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

LAS PARTICULARIDADES DE TRADUCCIÓN DE LAS FRASES HECHAS

Los científicos afirman que frases hechas son indicadores de la riqueza de un idioma, pero al mismo tiempo representan muchas dificultades si hay necesidad de traducirlas. Una frase hecha es una expresión que tiene forma fija, sentido figurado y es de uso común por la mayoría de hablantes de una comunidad lingüística. Tales frases no se puede transmitir a un idioma literalmente, hay que buscar un equivalente en la lengua de traducción. Además, no todas las expresiones de ese tipo están indicadas en diccionarios y por eso no resulta fácil explicar sus significados rápidamente y precisamente. La tarea más difícil es traducir esas frases a un idioma extranjero de manera exhaustiva y figurativa.

Nos gustaría presentar los ejemplos siguientes de tales expresiones:

- *¡No manches!* – se puede traducirlo al pie de la letra como “не брудни, не плямуй”, pero esa frase tiene el sentido diferente y expresa la sorpresa (“не може бути”).

- *Él te cae bien* – literalmente es “він на мене падає”, pero se usa cuando el hablante tiene ganas de expresar la simpatía y decir que alguien le gusta (“він мені подобається”).

- *“Agarrar la onda”* no se debe percibir literalmente, porque significa que una persona tiene los conocimientos de la realidad corriente y entiende que pasa (“бути в курсі, розуміти”).

• La frase “*me sacas de onda*” significa que alguien causa desconciertos o rompe la concentración de otra persona (“*плутати*” або “*відволікати*”).

• Otra expresión con la palabra “onda” es “*que mala onda*” y se usa para expresar el sentimiento de lástima de una persona. En la misma situación los españoles dicen “*qué pena*” – “*на жаль*”.

• “*Este arroz ya se coció*” (букв. “*цей рис вже зварився*”) no se refiere a la comida si se usa como una frase hecha. Se utiliza para decir que sucedió algo que una persona estaba esperando que pasara (“*все гаразд*” або “*справу зроблено*”).

• Las expresiones “*estar/más nervioso que/como/un flan*” (букв. “*нервувати як флан*” (флан – різновид іспанського десерту, схожий на пудінг) y “*temblar como un flan*” (“*тремтіти як флан*”) no se puede entenderlas sin saber que es un flan. Es un postre hecho de huevos batidos, leche y azúcar. La superficie de este delicioso pudín tiembla cuando se toca. Los hablantes de ucraniano en tales situaciones dan un comentario diferente: “*труситися як осичина*” або “*труситися як на ножі*”.

En conclusión hace falta decir que para garantizar la traducción correcta, un traductor debe tener el conocimiento correspondiente tanto de la cultura extranjera como de su propia.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

Karina Korshikova

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

LINGUISTIC AND CULTURAL ASPECTS OF ENGLISH PROVERBS IN PUBLICISTIC TEXTS AND PROBLEMS OF CONVEYING THEM INTO THE NATIVE LANGUAGE

A proverb as “a storehouse of folk wisdom” has been an object for constant study by a number of domestic and foreign scholars in linguistics, literature, publicism, philology and phraseology. In the 19-20th centuries proverbs were in the center of scientists’ attention who had been working with linguistics and folklore. In the study of proverbs as folklore, an important role was given to the works of P.G. Bogatyreva, P.O. Jacobson, V.V. Vinogradov, A.V. Kunin, F.A. Krasnov and others.

Proverbs are complex units that can refer to the interdisciplinary paradigm – linguistics, folklore, psychology, ethnography, etc. Proverb analysis allows us to identify four approaches to its definition: 1) folkloristic; 2) linguistic; 3) cultural; 4) cognitive.

There are many classifications of methods for translating proverbs. Researchers identify the following ways for translating proverbs: 1) equivalent; 2) calque; 3) analogue; 4) descriptive translation. There are some examples of the translation from English into Ukrainian. 1) *To read between the lines* – *читати між рядків*. In this case we convey the proverb with the help of full equivalent. There is a complete coincidence of the translation with the meaning, lexical composition, imagery, stylistic and grammatical structure. 2) *Put the cart before the horse* – *поставити віз попереду коня*. Word-for-word translation of phraseological units can be applied only when there is a phrase in which an expression is obtained and whose imagery is easily perceived by a native speaker of the language of translation. 3) *Work one's fingers to the bone* – *працювати не покладаючи рук*. In the absence of a phraseological equivalent, we should select phraseological units with a similar figurative meaning, but based on a different image. 4) *Give a wide berth* – *уникати козось*. If it is impossible to convey the proverb with the help of any three above methods, we should use a descriptive way of translation.

Proverbs are part of culture and traditions in every country; they will be relevant and widely used despite the development of the economy, technology, the progress and further development of culture and other spheres of human activity.

Scientific and language supervision by Associate Professor
N.V.Zinukova.

Diana Kostiuk
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

LEXICAL FEATURES OF AGREEMENTS AND WAYS OF TRANSLATION

Lexical features of the agreement are quite broad. First of all, the use of terms and professionalisms in accordance with the type and content of the document should be noted. For instance, export agreement contains such terms as: bill of lading, clean on bill of lading, wharfage etc. Employment agreement could contain such terms as: off-budget funds; personal income tax; definitive payment. As a rule, such terms are conveyed by equivalents or word-for-word translation.

Also it is observed that name of people based on any action or attitude to the person is often used: pledgee, contractor, forwarder, and carrier. The most prevalent terms are the names of the parties according to the analyzed agreements, because their relations are regulated in such documents, for

example: employer, employee, lessor, lessee, consignee, and undersigned. Such terms should be rendered by their equivalents.

Furthermore, there are a lot of Latin and French words and phrases used in such kind of documents: null and void, videlicet, mutatis mutandis, per annum, force majeure, en route, en rapport, par excellence.

However, such foreign word and phrases are used rarely in Ukrainian agreements; they are rather translated into Ukrainian than transferred to the translation. But Latin words are exception, because their use has become the norm in such documents. As a rule, such foreign phrases as status quo, de facto, de jure, a priori etc. are rendered by transcribing.

It is necessary to mention that agreements also contain abbreviations. They are used mainly to indicate the names of organizations, enterprises and their form of ownership, as well as terms and professionalisms: TPE (Trade Partners Enterprise), ICC (Chamber of Commerce), IMF (International Monetary Fund), Ltd. (limited). Usually abbreviations are rendered by equivalents or with the help of descriptive way of translation.

One of the most important parts of the contract or agreement is use of clichés. For instance, standard phrases which indicate time frame are always used: as of the date, from (and including)..., on or after..., at least, at the latest, not less than, not earlier than, with effect from the date of, the term of ... shall be effective from the date of etc.

There are many works devoted to the features of agreements, namely the works of such scholars as S.V. Vlasenko, O.V. Vasylichenko, K.S. Levchenko and etc.

Thus, we can observe the most prevalent lexical features of the agreements which are used to draw or to translate the document. It is essential to draw attention to these features in order to obtain acceptable translation of the document.

Scientific and language supervision by Associate Professor
D.O. Holub.

Natalia Kovbasa
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

ENGLISH INFINITIVE CONSTRUCTIONS PECULIARITIES

Nowadays translation from English into Ukrainian deserves special attention due to the rapid development of international business, political and socio-cultural relationships. To achieve the adequacy of translation is a complicated task and the process itself requires a translator's profound knowledge of the systems and peculiarities of the source and the target languages. From a grammatical point of view, an English text, in general, can

be described as one outgiving different constructions, especially, with impersonal verbs. The infinitive is not an exception.

The aim of the report is to highlight the types of infinitive constructions and their functions in the sentence and the importance of their peculiarities for the translation process. Many linguists and translation experts have paid attention to this issue, namely, I.V. Korunets, V.I. Karaban, V.L. Kaushanska, N.A. Kobrina, and others. But, still, for a translator, it is worth emphasizing the importance of the knowledge of infinitive constructions in our time, especially, what infinitive constructs are, how they are built, and when they are used.

Infinitive complexes, by their nature, are divided into 3 types: the objective with the infinitive complex; the subjective with the infinitive complex; the for-to-Infinitive complex. Each type of these predicative constructions has its own explicit and implicit grammatical characteristics. Since the translation of these complexes is often due to their nature and structure, it is advisable to dwell on each of them.

Each construction has its own features. The first construction is the objective with the infinitive. The Objective with the Infinitive is a construction in which the infinitive is in predicate relation to a noun in the common case or a pronoun in the objective case. In the sentence, this construction has the function of a complex object. In translating the Objective-with-the-Infinitive Construction into Russian we nearly always use a subordinate clause. Well, we cannot pay attention to the fact that this construction is used only after certain verbs expressing: sense perception, mental activity, wish and intention, feeling and emotion, order, and permission, compulsion.

The next construction is subjective with the infinitive. The Subjective Infinitive Construction (traditionally called the Nominative-with-the-Infinitive Construction) is a construction in which the infinitive is in predicate relation to a noun in the common case or a pronoun in the nominative case. The peculiarity of this construction is that it does not serve as one part of the sentence: one of its component parts has the function of the subject, the other forms part of a compound verbal predicate. As known, this construction is used with the following groups of verbs in the Passive Voice: with verbs denoting sense perception, with verbs denoting mental activity, with the verb to make, with the verbs to say and to report.

And the last construction is the for-to-Infinitive. The for-to-Infinitive Construction is a construction in which the infinitive is in predicate relation to a noun or pronoun preceded by the preposition for. In translating this construction into Russian a subordinate clause or an infinitive is used. This construction can have different functions in the sentence and we can highlight. It can be subject (often with the introductory it), predictive,

complex object, attribute, an adverbial modifier of purpose, an adverbial modifier of the result.

So, having analyzed each construction, we can come to the conclusion that each infinitive complex differs with its structure and rules of use. Therefore, when a translator encounters this phenomenon, he must take into account the particularities of each construction in order to translate the sentence correctly. Knowing all the features of each design, he can easily identify each one.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I. Korobeinikova.

Maria Krasnozhon
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

PECULIARITIES OF RENDERING OF INFINITIVES OF BUSINESS ENGLISH TEXTS

The beginning of Ukraine's integration to the EU, the involvement and conducting an agreement with foreign partners, the rapid development of intercultural communication - make the focus on the translation of professional texts. On that basis, economic literature requires proper translation. The most prominent domestic and foreign linguists as Ya. Retskevich, T. Zrazhevskaya, L. Kutuzov, V. Komisarova, I. Korunets, V. Karaban, Y. Zatsnogo, A. Yegorova, Z. Komarova, F. Tsitkina, and others have studied various linguistic problems of different aspects of translation.

There are significant grammatical differences between economic texts written in English and Ukrainian due to the peculiarities of the grammatical structures of languages, norms, and traditions in written economic language. In English scientific texts, infinitive and nominative sentences are used more often than in Ukrainian texts.

English economic style is also characterized by the use of infinitive sentences with the function of commenting on the nature of the subject or content of the statement.

In Ukrainian economic literature, such sentences are not used because they are mostly in spoken languages, and therefore, in translation, are replaced by sentence with a verb-subject in the plural form which corresponds to the English infinitive.

It could be stated that the infinitive is the only common form of the verb in Business English and Ukrainian. In both languages the infinitive names the action or process without expressing their relation to a person, number, tense and mood. Despite all the similarities, only a small part of English and Ukrainian sentences have the same syntactic structure and order.

The infinitive can perform a variety of syntax functions: subject, object, attribute, adverbial modifier and the part of a compound predicate. The infinitive is also used as a parenthesis. Moreover, the translation of the infinitive in the sentence also depends on the construction to which it belongs. In modern English, there are three constructions with the infinitive: the objective infinitive construction, subjective infinitive construction, the for-to-infinitive construction.

So the issue of translating infinitive to Ukrainian is urgent. The grammatical concept of the English infinitive causes difficulties in choosing its Ukrainian semantic equivalent. The lack of an accurate correspondent to Ukrainian infinitive causes misunderstanding of the foreign language text and affects the translation.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I. Korobeinikova.

Maria Kratenko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

METAPHOR, ITS TRANSLATION (BASED ON SHAKESPEARE'S SONNET 73)

The stylistic devices translation is one of the most important problems in translation studies. It's necessary to reproduce figurative information and style of the target text for faithful translation.

Metaphor is a figure of speech that describes a person or object by paying attention to something that is considered to have some similarities with person or object. It is transference of names based on the associated likeness between two objects. Many scientists investigated this stylistic device, among them A.I. Galperin, G. Lakoff, M. JohnsonY., P. Newmark etc.

It's known that metaphor can be rendered in different means in translation. P. Newmark suggests the following ways: preserving a similar metaphorical image; replacing metaphor with another metaphor; using simile; using periphrasis; adding explanation to preserve a similar image.

Stylistic balance should be kept, which means correspondence of stylistic register and stylistic means used by the author of the ST and TT.

Metaphors are widely used in Shakespeare's texts, so special attention should be paid to metaphors in his texts and their translation. The richness of Shakespeare's language is in the huge number of meanings and shades in which the poet uses words. Such beautiful texts have been created thanks to the words' meanings from the folk language of his era.

Shakespeare's concept of time played one of the main roles in sonnets. We can fully observe it in sonnet 73 and in its translation by Samuil Marshak.

Here we can observe many metaphors. The poet speaks of his old age and near death, using three well-known metaphors for this: autumn, sunset, and fire, making sonnet so melancholy and lyrical.

At the beginning we can see late autumn that is the metaphor of an old age. Leaves in the sonnet shows us beauty and health, which we lose at an old age "When yellow leaves, or none, or few" and its translation "Когда один-другой багряный лист". "Shake against the cold" in translation "лист от холода трепещет" shows us also a metaphor of sorrowful nature of an old age. We can observe it in the target text and in the source text.

Another metaphor is "sweet birds sang" ("сладостное пенье птиц") that in both variants tells about youth of the soul, the joy of life, hope and creative power. In the TT "In me...twilight of such day...sunset fadeth" and in the ST "Во мне...тот вечерний час...ноблек закат" the word "day" as a metaphor for human life and the word "sunset" as a metaphor for an old age.

One more metaphor in this sonnet is "In me...glowing of such fire that on the ashes of his youth...consumed with that which it was nourished by" (Во мне...блеск того огня, который гаснет...могилюю становится моей) here, we can see the inverse metaphor: old age becomes like a dying fire, and the beginning of the fire burning is like youth.

Having analyzed Shakespeare's sonnet and its translation we can conclude that the author often used metaphor and all his metaphors are interconnected in the text. Thanks to Marshak's translation, the reader is able to see these metaphors and appreciate their beauty.

The analysis shows that rendering all metaphors should be a part of faithful poetic translation. To show us the unique style of the author and adaptation of the source text to the norms of the target language.

Scientific and language supervision by Associate Professor
L.I. Semerenko.

Igor Kravets
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

ENGLISH BORROWINGS AS CURRENT TRANSLATION PROBLEM

Today, the study of borrowings is one of the most popular areas in linguistics. In terms of translation, borrowing is an inexhaustible source of information for further research, in particular, due to the emergence of new

borrowings and problems with their translation. Therefore, interest in this topic does not wane.

The borrowed vocabulary features and the problems of its translation were studied by I. Korunets, V.N. Komissarov, A.L. Pumpyansky, S.A. Belyaeva, W.D. Whitney, O. Espersen, R. Anttila, D. Crystal.

As A.L. Pumpyansky, the researcher of scientific and technical translation, notes, the main reasons that lead to mistakes include the belief in the monosemy of words and grammatical forms; mixing up the graphic image of the word; false use of analogues; translation of words with more specific meanings than they actually have; inability to understand properly the English words meaning and render it in a grammatically correct form; ignorance of the rules of English material presentation and the methods of its translation.

Errors noted by I. Korunets are caused by the ignorance of international vocabulary features. Difficulties are associated with the ability to consider the peculiarities of structure, style, meaning, and especially elements of culture, customs and traditions.

V.N. Komissarov insisted on a special approach of the translator to avoid mistakes. To do this, it is necessary to take into account all aspects of the concept as well as the impact of non-textual information.

Borrowing translation is aimed at preserving the source language, and if it is not possible, to select an analogue based on the language features, taking into account both the historical and cultural contexts which are of great importance while translating the borrowings.

S.A. Belyaeva stated that the difficulties of translating the international vocabulary include the fact that a translator, especially a beginner, often forgets about the concept of "generic words" and being impressed with the familiar graphic form of the word makes mistakes in translation and violates the norms of languages, especially in the area of word combinability.

The main means of borrowed vocabulary translation are transcoding, transliteration, transcription, equivalent, analogue, descriptive translation and combined translation.

A professional translation of the borrowings should be adequate. In this case adequacy includes all the features of the source language and contributes to the formation of the linguistic picture of the world.

Thus, we can see that apart from the means of translation it is necessary to refer to non-text information such as special manuals, dictionaries, encyclopedias designed to fully reveal the structural features of SL and TL units.

Scientific supervision by Full Professor A.A. Stepanova.
Language supervision by Senior Lecturer V.V. Kalinichenko.

CARACTERÍSTICAS DE LA TRADUCCIÓN DE TERMINOLOGÍA MEDICINAL

La traducción de la terminología profesional de diferentes ramas y sectores de la actividad humana presenta un problema actual. La ciencia médica es una de las áreas más importantes del desarrollo continuo. Es bien conocido que la medicina se caracteriza por un vocabulario muy amplio, cuyos términos son difíciles de traducir o interpretar. Sin embargo, los profesionales de la salud deben no sólo dominar la terminología profesional (a causa de aparecer nuevos equipos médicos, métodos de investigación innovadores y terapias) sino colaborar con sus colegas de otros países del mundo.

Los textos médicos se caracterizan por la presencia de muchos términos, abreviaturas y palabras especiales. Además, ellos contienen una gran cantidad de terminología especializada que requiere la traducción precisa y sin ambigüedades.

Se puede notar que una de las características distintivas de textos médicos es una gran cantidad de términos con muchos sinónimos, lo que provoca problemas durante el proceso de la traducción. Por ejemplo, el conjunto de palabras “*відділення реанімації та інтенсивної терапії*” se traduce como “*unidad de cuidados intensivos*” o a modo de abreviatura – *UCI*. Sin embargo, en el idioma español, también hay varios sinónimos: *centro de tratamiento intensivo (CTI)*, *unidad de vigilancia intensiva (UVI)*, *unidad de medicina intensiva (UMI)*. Estas variantes se explican por el hecho de que en España los nombres de las unidades de cuidados intensivos dependen de los tipos de hospitales diferentes.

Además nos gustaría notar que se pudiera encontrar muchos sinónimos en la terminología anatómica, porque las mismas estructuras se marcan tanto con la ayuda de palabras españolas como con las de procedencia griego-latina, por ejemplo: *живіт* – *vientre* (esp.) o *abdomen* (lat.); *тулуб* – *tronco* (lat.), *torso* (esp.) etc. Hay términos que no tienen equivalentes en la lengua española, por ejemplo: *duodeno* (lat.) – *дванадцятипала кишка*, *pulmones* (lat.) – *легені*, *diafragma* (lat.) – *діафрагма* y etc. Este factor se explica por la preferencia de utilizar las palabras de origen latino y griego en algunas esferas de la medicina, tales como, por ejemplo: *neumología* (griego) – *пульмонологія* (latín), *cardiología* (griego) – *кардіологія* (griego) y otras.

Por lo tanto, para realizar una traducción adecuada y cualitativa, es necesario conocer a fondo todas las particularidades de dicha esfera y seguir aprofundizando los conocimientos profesionales.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko.

**SENTENCE FRAGMENTATION AND INTEGRATION IN
TRANSLATION OF ENGLISH
POPULAR AND SCIENTIFIC ARTICLES**

Nowadays, popular scientific articles are very common, thus the translation is relevant. The problem is that the translation of popular scientific texts may be tricky as they have specific features that are not present in other styles since it combines the features of scientific literature and the realms of popular political and cultural discourse. The translator must clearly know how to convey the scientific wording and attitude of the author so that it is still comprehensible in the target language.

A sentence is one of the most important syntactic constructions, and even out of context, expresses a specific communicative task and has an informational structure. When included in a context, a simple sentence can be part of a complex sentence or even a complex syntactic whole, and a new information structure appears in this simple sentence as one of its components.

There are differences in the description of the subject situation related to language selectivity. A situation that is described in one language using one attribute, in another language requires two or more attributes. Therefore, English uses less elaborate ways of expressing thoughts than Ukrainian.

Many linguists such as Breus E.V., L.S. Barkhudarov, V.N. Krupnov, L.A. Chernyakhovskaya, I.D. Arutyunova, and others have studied the issue of applying grammatical transformations in the translation process. To convey the most accurate meaning, when translating sentences from English into Ukrainian, various transformations are used among them are sentence fragmentation and integration.

The fragmentation of sentences is a way of translation when the original syntactic structure of a sentence transforms into two or more predicative structures of the target language. Since the “communicative load” of the elements of the sentence is determined by the factors of the context and speech situation, it is necessary to consider them when translating. For instance, in the English text, the subordinate clause precedes the main, in the Ukrainian translation, on the contrary, the main precedes the subordinate clause. Opposite cases also occur. Correct transmission of the meaning of the sentence is a necessary condition for the equivalence of the translation.

Integration is a transformation where the syntactic structure of the original sentence is combined from two simple sentences into one complex. Combining two sentences into one not only reduces the text but also greatly

facilitates its perception in comparison with the first version of the translation of sentences.

Thus, it can be noted that by understanding syntax and features of popular science the usage of these grammatical transformations minimizes inaccuracies in translations and allows the translator to convey the subject situation without distorting it.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I. Korobeinikova.

Viktoriia Liashenko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

PUN IN THE NOVEL “A GAME OF THRONES” BY J. R. MARTIN

Now, during the century of information and digital development, people are still paying attention to books. Many readers have a favorite author, whom they appreciate because of his individual style, for the ability to interest the reader and completely immerse him in his literary world. In order to arouse certain emotions in the reader or create mental images, the author uses expressive means. In the process of creating a novel “A Game of Thrones,” J. R. Martin used a wide range of expressive means, but we will focus on the pun.

A pun is a stylistic device that expresses a witty joke based on words similar in sound but different in meaning, or using different meanings of the same word. Also, the pun can be based on other stylistic devices. Sometimes, pun is perceived solely as a joke; however, this is not entirely correct. The peculiarity of the pun is that the reader cannot predict its appearance in the text. A pun is an element of surprise, an attempt to combine the incompatible in one phonetic form. The classification and approach to the translation of puns into other languages was studied by such scientists as V.S. Vinogradov, S. Vlachov, S. Florin, M. Chizhand others.

We can consider a couple of examples from the novel.

“What Is *Dead May Never Die*”

In this sentence, the pun is embedded in the concept of the word death. This is the slogan of Greyjoys house, thus it's emphasizes their cold-bloodedness, their readiness for any obstacles, because during initiation they could die and rise, i.e. defeat death. Thus they laugh at death as a phenomenon.

“We've had *vicious kings* and we've had *idiot kings*, but I don't know if we've ever been cursed with a *vicious idiot for a king*.”

In this sentence, the pun is to characterize the new king. The author emphasizes the previous rulers' failures, and with the help of a pun, shows

the ridiculous side of how all the bad qualities of previous kings are combined in the new ruler.

We studied the influence of stylistic devices on the example of the novel by J. R. Martin "Song of Ice and Fire". The author uses a wide range of expressive means in the novel, but our attention was attracted by the pun. One of the interesting features of a pun is the ability to express both a positive idea and a negative one.

To sum up, it can be argued that the pun creates a very powerful expressive mean that can cause the full range of emotions. Also pun allows the author to emphasize his style, or to highlight a certain situation, idea or character.

Scientific and language supervision by Associate Professor
N.V.Zinukova.

Julia Loginova
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

MODERN ENGLISH SLANG IN PUBLICISTIC DISCOURSE: THE PROBLEM OF DEFINITION

The relevance and importance of this topic is determined by the study of the structural element of slang in modern songs, films and serials in comparative terms with American and British slang.

In linguistic aspect, slang is the exact opposite of formal, official language. There is still no single and clear definition of such term as slang. During researching and studying this phenomenon, many scholars have tried to differentiate slang and obscene language, but unfortunately, this still remains an unresolved issue.

In the studying of slang an important role was given to the works of I.V. Arnold, I.R. Halperin, L.I. Skvortsov, S.B. Flexner, V.A. Khomyakov, V.G. Wiljuman who made structural-stylistic and word-forming analyses.

I.V. Arnold defined: "Slang is a spoken vocabulary that is considered lower than the generally employed standard; these are words that are either not used in the standard language or have specific lexical-semantic content".

Stuart B. Flexner, one of the authors of the Dictionary of American Slang, writes: "American slang, the term that underlies the name of the real dictionary, are those words and expressions used by a large part of the American people, or which are understandable to him, but are not appropriate for most official usage in their language".

V.G. Wilyuman proposed to distinguish between two following types of slang:

a) common slang – figurative words and phrases that are outside the literary language, commonly understood and widely spoken, which are synonymous with words and phrases in the literary language, for example: *bed-sitting room; hide (human skin); knock-out drops, dope (narcotic drops);*

b) special slang – words and phrases of a particular professional or class jargon, for example: *finals – final exams; scam – fraud; to neck – kiss, bill and coo; flattop – aircraft carrier; cabbage – money.*

When translating slang units, it is important to pay attention to transformations of different nature in order not only to convey the extralinguistic situation, but also to recreate the palette of connotative meanings that more clearly convey the speech behavior of participants in the discourse, because slang is not only a linguistic phenomenon but also a social one.

Scientific and language supervision by Associate Professor
N.V. Zinukova.

Danylo Lykhopok
Wyższa Szkoła Biznesu Humanitas University, Sosnowiec, Poland

THE WAYS OF TRANSLATION OF ARGUMENTATIVE EXPRESSIONS IN ENGLISH WRITTEN BUSINESS DISCOURSE INTO UKRAINIAN

Pragmatics is a relatively new area of linguistic research, the subject of the study of which is the linguistic means used for optimal influence on the recipient and achievement of the communicative aims in a definite situation. According to the researchers, the pragmatic attitudes of the speaker, as well as psychological and behavioral reactions of communicators give a more complete idea of the argumentative expressions and features of speaker-recipient interaction. Moreover, the translation of argumentative expressions is a quite difficult problem, as we should pay our attention not only to transferring the content of a phrase, but also to the communicative task of a phrase.

Argumentative expressions are figures of speech used for persuasion in the communication process. The persuasion category is the key to analysis of argumentative expressions. According to V.Kozmina, persuasion becomes a logical process when recipient of communicative information depends only on the nature arguments as true statements and how to relate arguments to demonstrative considerations. Such characteristics are more inherent in proving, for example:

There are about 600 coal-fired power plants around the country, supplying half our electricity. Recently there were plans afoot to add

another 150 coal plants. From a climate perspective, coal is far and away our worst problem because the remaining reserves are so much larger than those of other fossil sources like conventional oil and gas.

The scientist O. Beznayev defines the components of argumentation proving, and justifying, during which the elements of conviction that we use they are more or less intuitive in the process, made by habit. The success of the speaker is on how skillfully he will be able to pick out arguments in favor of his own regulations, given the factors that play an important role in the persuasion process, in particular, emotional ones.

There are various means of argumentative controversial statements (ellipsis, asyndeton, polysyndeton) in English written business discourse:

These are no ordinary Hummers. (thesis) I had General Motors customize one of them into a hydrogen Hummer. It's the only Hummer in the world with that motor. I had another converted from diesel to biofuel. (arguments).

They may have different construction of thesis-argument relations, structure and composition, mechanism of arguments exchange. Despite the fact that such types of argumentation as discussion, polemics, debates, speech, talks are sufficiently studied, the problem of translating argumentative expressions still exists.

The translation of argumentation is a quite difficult translation problem, as we should pay our attention not only to transferring the content of a phrase, but also to the communicative task of a phrase. Particularly in our research, we paid our attention to the changes in the syntactic structure of the sentence:

I prefer UN sanctions, and the third series of sanctions will be approved, I hope, by the EU. But for the European community itself to apply sanctions, that is not unilateralism, that is an international, a multilateral decision. -

Я надаю перевагу санкціям ООН, і сподіваюсь, що третя серія санкцій буде схвалена ЄС. Але для ЄС прийняття санкцій є багатостороннім рішенням, в якому приймають участь усі держави.

Syntactic transformations take place both on the level of the compound sentence and on the level of simple sentences. These transformations often made us apply full or partial changes within syntactic structure of both simple and compound types of sentences in order to make adequate translation.

Thereby, having analyzed translation of argumentative expressions in English written business discourse we concluded that in most cases the translator should change the initial structure of the sentence. Main reasons for grammatical transformations within the syntactical structure of the sentence are to maintain the main stresses of a phrase, emotional colouring. Moreover, it is not characteristic for the Ukrainian language combining a lot of different

thoughts into a single phrase, therefore in such cases we apply sentence fragmentation.

Finally, according to the results of our research in most cases in the process of translation the following grammatical transformations have been used: the replacement of simple sentence by compound one and a sentence fragmentation. In fewer cases, we maintained the initial structure of the sentence. And quite seldom we applied such grammatical transformations as replacement of compound sentence by simple one, replacement of subordinate clause by coordinate one and vice versa.

To conclude, argumentative expressions are special linguistic means consist of the argumentative verbal controversial statements, which may have different structure. Therefore, in the process of translation of argumentative expressions used in English written business discourse the translator should pay attention to the peculiarities of this type of argumentation and convey them in the target language.

Scientific and language supervision by Associate Professor
N.V. Zinukova.

Daria Maliar
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

SYMBOLS IN F. SCOTT FITZGERALD'S "THE GREAT GATSBY", THEIR INTERPRETATION

"The Great Gatsby", which is considered a classic of American fiction, is endowed with the rich symbolism that assists the story. Thus, this phenomenon merits a deeper consideration and represents the essential problem.

Many linguists have examined the phenomenon of symbolism, including A.F. Losev, N.V. Rodionova, G.P.W. Landow, J. Chiari, St. Olden and others.

Symbolism as a device used by authors intending to create a certain mood or emotion in their literary works, is the use of an object, person, situation or word to represent something else, like an idea, in literature. Symbolism is used by writers to saturate their writing, to make a literary work richer and deeper.

In literature, symbolism can take the following forms:

- A figure of speech where an object, person, or situation has another meaning, other than its literal meaning.

- The actions of a character, word, action, or event that have a deeper meaning in the context of the whole story.

T. Ushakova notes that criteria of identification of symbols and its distinction from other similar phenomenon are not clear enough, thus symbols may often be confused with allegory. To avoid this misunderstanding, she suggests the following distinguishing features:

- Symbols are usually created unintentionally, naturally, often unconsciously while allegory is created willfully and intentionally.

- Meanings of symbols are extremely wide and cannot be fully defined. Allegory on the contrary expresses a certain meaning.

- Symbols have the cultural experience and meaning potential they obtain as a result of their development. Allegorical meaning may also exist beyond the text, but its sense is mainly pre-determined and concrete.

There is a huge variety of images that may have symbolic meaning: colors, objects, seasons, people, situations, words etc. Some of them may be regarded as common and easily understandable a priori, but some are special and occasional. The latter are usually created by an author and make sense within his or her work of literature only.

F.S. Fitzgerald uses in his novel both common and specific symbols and decoding of these symbols sometimes requires efforts.

Such common symbols as colors are often used in the novel and they possess broader meanings. Yellow represents corruption and wrong standards of society. Moreover, according to Dr Nimer Abuzahra and Bissan Badareen from Hebron University, Palestine, Fitzgerald transforms it into a symbol of death and hopelessness when a yellow car kills Myrtle Wilson and shatters Gatsby's dream as well. Fitzgerald uses yellow in the opposite sense of brightness and harmony.

Grey symbolizes hopelessness and confusion. Fitzgerald mentioned the grey color in describing the "valley of ashes". It symbolizes the lack of life. Grey is also used for neutral and not important things: the grey little villages in France, the grey windows, and the grey, fligid man with a hard, empty face.

Green universally represents vitality, wealth and growth, but in the novel it plays a special role and means Gatsby's hope to revive his past. It is also suggested that the green light is a traffic light signal that means "go" for Gatsby. Another meaning given is jealousy. Gatsby can be seen as a jealous person spending all of his time and effort trying to win back the love of his love, Daisy, now married to another man.

There is also a range of other symbols in the novel. The clock, for example, symbolizes the passage of time and the moments that Gatsby wants back. Gatsby's mansion shows his wealth that he craved a lot, but that now does not bring satisfaction to him. His dreams appeared naturally delusive.

Another symbol we see in the novel and that is not so clear is the eyes of T.J. Eckleberg. According to F.C. Millett their meaning changes during the novel. At the beginning they symbolize advertising and materialism gone

mad. Later George Wilson, after seeing his wife die in a car accident, gives the eyes a completely new meaning comparing them to those of God. Dr N. Abuzahra mentions that to Nick they symbolize the haunting waste of the past, which lingers on though it is irretrievably vanished, much like Dr Eckleburg's medical practice. The eyes can also be linked to Gatsby, whose own eyes, once described as "vacant", often stare out, blankly keeping "vigil" over Long Island sound and green light.

The role of places in the book is also important. For instance, East and West Eggs are two villages created by Fitzgerald to represent the ideas of "the new rich" and "the old rich", East Egg symbolizing corruption and West Egg symbolizing goodness.

The valley of ashes is a place between East and West Egg symbolizing the divide between the poor and the rich class in the society of that time and even at present. This piece of desolate land created by the industrial pollution is where the working class and unfortunate live. The valley represents the waste and inequality of opportunity in America.

We could also emphasize a symbolic role of New York. Although the main characters don't actually live there, many actions occur there. New York is a place of constant wonder, it is a part of America's wealth and opportunities.

The researchers also unanimously mention the importance of the changing of the seasons, which symbolically correspond to changes in the storyline. The novel reaches its climax on one of the hottest summer days when the characters take trip to New York. Fall symbolizes Gatsby's death.

To sum up we can point out that such phenomenon as symbolism being used by many authors plays a significant role in literature and we are convinced that the issue of its decoding needs clarifying and analyzing in detail.

Scientific and language supervision by Associate Professor
L.I. Semerenko.

Daria Mal'yar
Università Alfredo Nobel, Dnipro, Ucraina

INTERPRETAZIONE DEI MODI DI DIRE ITALIANI DAGLI INGLESI

Un modo di dire è un giro semanticamente indivisibile, il cui significato non è totalmente dedotto dai significati dei componenti, la indipendenza semantica dei quali è completamente persa. Il significato non ha nulla in comune con i significati di parole separatamente. Dato che

nessuna parola delle affermazioni corrisponde al significato della frase, quando uno straniero le traduce letteralmente, non può capire i significati delle frasi complete. Il fatto è che la fraseologia riflette l'unico modo di pensare della nazione, la sua cultura e psicologia. Per esprimere la stessa cosa delle nazioni differenti usano le immagini differenti. Per questo di solito i madrilingue comprendono facilmente i significati dei modi di dire della sua lingua, mentre per degli stranieri è abbastanza difficile. I modi di dire sono ampiamente usati dai nazioni diversi perché fanno una lingua più espressiva ed unica. Ecco perché vale la pena esplorare questo problema in modo più dettagliato.

Per una comprensione più completa di quanto sia difficile per gli stranieri comprendere i modi di dire nativi di una particolare lingua, considereremo i modi di dire italiani e la percezione di loro dai madrilingue inglesi.

A questo proposito, dividiamo i modi di dire italiani in diversi tipi:

1). Completamente insignificanti per chi parla un'altra lingua. Ad esempio l'espressione italiana "*Fare il chilo!*" (lett. "*to make the kilo*"). Per gli inglesi il significato di ogni parola può essere chiaro, ma per capire il significato della frase devono fare molto sforzo. "*Fare il chilo!*" significa "*Riposiamo dopo pranzo*". Come in "*Abbiamo mangiato un sacco, facciamo il chilo*" (We ate too much, let's take a post-lunch rest). Un altro esempio è "*Capita a fagiolo*" (litteralmente, "*happens at the bean*"). Questa è un'espressione che si usa quando qualcosa succede nel momento giusto. 2). Chiari a prima vista, ma in realtà hanno il significato diverso. Il fatto è che in inglese ci sono espressioni simili, p.es. "*Andare in bianco*" (lett. "*to go white*"). In inglese una persona che va in bianco usualmente sembra spaventato da qualcosa. In italiano, comunque, significa fallire in qualcosa, molto spesso in relazione romantica. Allo stesso modo, è importante non confondere "*un matrimonio bianco*" con "*a white wedding*" che principalmente fa riferimento al colore del vestito della sposa. In italiano "*un matrimonio bianco*" significa un matrimonio non consumato. Il colore bianco in questo caso simboleggia la verginità. 3). Quelli che hanno lo stesso senso, p.es. "*Stare stretti come sardine*". È chiaro a qualsiasi madrelingua inglese e significa essere schiacciati in un piccolo posto con troppe persone, come sardine in scatola. 4). Dichiarazioni di personaggi famosi, citazioni della Bibbia ed opere letterarie. Il loro significato è chiaro anche per chi parlano altre lingue. Spesso hanno equivalenti simili, p.es. "*Occhio per occhio, dente per dente*" ha un analogo inglese "*An eye for an eye and a tooth for a tooth*".

Consulatore linguistico e di ricerca, Insegnante
A.A. Pliushchai.

GRAMMATICAL ASPECT OF TRANSLATION OF SCIENTIFIC AND TECHNICAL TEXTS

The problem of translating scientific and technical texts has recently become more relevant than ever. Many researchers in particular (V.L. Kaushanskaya, V.N. Komissarova, Y.I. Retsker, R.O. Jacobson) show an increased interest in the subject under study since English scientific and technical texts are often rich in the infinitive and infinitive constructions, which complicates their translation and poses additional tasks for the Ukrainian translator. This is because the infinitive can be translated in different ways, depending on its function in the sentence. Differences in grammar prevent the exact translation of the sentence and the transmission of its meaning, which makes us resort to the use of various lexical and grammatical transformations, omissions and additions.

So, what are infinitive and infinitive constructions and what are the peculiarities of translation? English infinitive is an impersonal form of the verb and expresses a certain action. It has the attributes of a verb and a noun but is devoid of time, person, number, etc. A distinctive feature of this form is the particle *to*, which can be omitted during translation. Along with the infinitive in English, there are infinitive constructions: The Subjective Infinitive Construction, The Objective Infinitive Construction, the For to Infinitive Construction and the independent turnover of The Absolute Infinitive Construction. The infinitive in a sentence can be translated by the subject with the particle *to*, the nominal part of the compound nominal predicate, part of the compound verb predicate as well as the addition, definition, and circumstance of the goal. Objective Infinitive Construction is translated by an additional clause with alliances: *what*, *what and how*. Used after super elevating verbs: *assumption*, *desire*, *resolution*, etc. The Subjective Infinitive Construction can be translated by a complex sentence, where the main sentence is expressed in an indefinitely personal or impersonal turnover, followed by a subordinate sentence, and which is joined to the main one using the “*what*” alliance. And also a simple sentence with an introductory indefinite personal turnover.

Summing up, it should be noted that the infinitive in the function of the predicate, and specifically in the part of the compound verb predicate in addition to modal verbs in the translation of scientific and technical texts, is the most preferred form. For example, the functions of the circumstances of the goal and additions are used much less frequently. As for Infinitive constructions, they are not found much more often.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I. Korobeinikova.

THE PECULIARITIES OF THE PASSIVE VOICE TRANSLATION OF LEGAL TEXTS

Legal translation with its peculiarities has become a specific branch of scientific and technical translation. Because of the growing cooperation with different countries and world organizations, the demand for Ukrainian translation of legal documents written in foreign languages (English, in particular), is rather high. Indeed, many scholars, such as V.V. Alimov, S.M. Andrianov, V.S. Slepovich, O.O. Khodakovska, Deborah Cao and others, have studied the problems of the legal translation in general. So, one may argue that it is a well-known sphere of research.

In terms of translation, there are two fundamental characteristics that define the context of the law and should be dealt with in the first place, such as legal terms and passive constructions. The passive voice is laconic and impersonal, it is undoubtedly a distinct feature of the strict and formal texts. In fact, the passive voice in English and the particularities of its translation have been thoroughly discussed by many researchers. For instance, Ilko V. Korunets, D.A. Danilchenko, T.V. Bohieva, M.O. Kuryanova, S.B. Fokin, etc. Nevertheless, there is very little information on the peculiarities of the passive constructions in legal translation and that is why this topic is rather relevant and necessary in today's world.

In order to translate passive forms, we need to know their structure and how to distinguish them. In most cases, they are made up of the verb "to be" in the appropriate tense and the past participle. Yet, this is not the only passive construction, as it might involve another verb instead of "to be" together with a past participle. For example, a pretty common "get-passive" construction uses the verb "to get" to form passive. Furthermore, there are also many arguments about the whole structure and some scholars think that it is possible for a passive construction to not contain a past participle at all.

With all that being mentioned, it is important to point out and understand the core rules of conveying the passive voice. First of all, it may be expressed in Ukrainian with the help of passive equivalents. Despite some differences between English and Ukrainian passive voice, in some cases, we are still able to convey both form and structure using the passive variants in Ukrainian which, of course, should be stylistically justified. Secondly, when there are no structural alternatives in the target language, passive constructions may be completely replaced by the active voice forms. In most cases, this is a much more faithful Ukrainian version of the translation. Besides, the passive constructions with the prepositional object may be rendered into Ukrainian through the indefinite personal forms of the verb.

And finally, there are also other possible transformations, such as the “middle voice” form (“-ся/сь” verb), a finite form of the verb or an indefinite personal past participle ending in “-но/то”.

Thus, in the Ukrainian language there are many possible ways to express English passive voice forms. The main task of the translator is to choose the most suitable one depending on the type and tense of the passive construction and the style of the text in the source language.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I. Korobeinikova.

Taïssia Mazokha
Alfred Nobel Université, Dnipro, Ukraine

TRADUCTION DU VERLAN

Le but de cette étude est d'identifier les principaux moyens de la traduction du verlan. Le verlan est un type d'argot dont la règle principale est de mettre les syllabes des mots à l'envers. Ce sociolecte est, sans doute, devenu un véritable «art de parler» pour la jeunesse. On l'utilise pour faire partie du groupe ou, au contraire, pour se détacher complètement. Le verlan est vraiment une réalité socioculturelle spécifique de la France, mais comment peut-on le traduire sans perdre son rythme et son ton extraordinaire?

L'objectif pour les traducteurs est de rendre le sens en général et transmettre les références culturelles. En plus, le texte doit être compréhensible pour la mentalité habituelle du public pour lequel on traduit. Si l'auteur ou le réalisateur a décidé d'ajouter le verlan pour faire un certain effet, la tâche du traducteur est de trouver ou de créer un équivalent avec l'influence similaire. Beaucoup de savants comme Eleanor Glewwe, Lena Hamaida, Evangelos Kourdis, S. G. Bepalova etc., ont examiné les particularités de la traduction du verlan. Et donc, il y a quelques solutions:

- Traduire littéralement, c'est-à-dire inverser les syllabes des mots de la langue étrangère pour verlaniser les mots. Cependant, ce n'est pas le choix idéal, car il ne répond pas du tout au contexte social comme un vrai verlan français et, par conséquent, il n'évoque rien aux lecteurs étrangers.

- Traduire le verlan en utilisant l'autre argot ou le dialecte spécifique avec les mêmes traits sociolinguistiques. Dans les termes d'Eleanor Glewwe ça s'appelle traduction «slang-to-slang». Et en fait, quant à la perception de l'oeuvre et des associations y intégrées, c'est la meilleure méthode.

- Remplacer l'argot avec le langage littéraire et normal. Dans ce cas, quand il n'y a pas d'équivalent du mot verlanisé dans la langue étrangère, on

peut recourir à la traduction «slang-to-standard». Mais ce moyen a un grand inconvénient en ce qui concerne la vivacité de la narration ou le dialogue.

- La technique de la compensation. En évitant l'argot entièrement dans la version étrangère, le traducteur peut être confronté au problème très sérieux comme le manque de richesse linguistique. Dans ce cas, pour réduire cet impact et maintenir la diversité d'un texte originale, on doit ajouter le langage familier(ou l'argot) au lieu des phrases ordinaires.

Ainsi le traducteur doit reproduire fidèlement dans savariante l'effet présent dans le texte source. Et donc, le but majeur est d'utiliser la meilleure façon de la traduction du verlan.

Consultant scientifique et linguistique: Maitre-assistante
L. V. Ratomska.

Mariia Mazourenko
Alfred Nobel Université, Dnipro, Ukraine

LES PROBLEMES DE TRADUCTION DES CHANSONS

La traduction des chansons n'est pas une science exacte, mais plutôt « un métier pratique qu'on exerce dans un domaine imparfait des mots et leur signification, où on doit faire face aux particularités de la langue cible avec ses lacunes lexicales, son rythme particulier, son manque de rime appropriée.

Selon David Colmer, il y a deux manières de traduire une chanson. La première est de traduire en chantant ; on entend la musique et les paroles originales et on chante simultanément d'autres paroles traduites qui vont avec la mélodie. Cette méthode est (presque) impossible pour une personne qui ne connaît pas la musique, car elle est très embarrassante. C'est pour cela que Colmer est partisan de la traduction métrique ; une manière plus effective et plus précise de traduire les chansons. Ici, il s'agit de garder les syllabes, garder le rythme, garder la métrique, mais aussi garder les accents. Ces derniers sont importants, car si les paroles de la traduction n'ont pas les mêmes accents, elles ne vont pas avec la mélodie. Exemple : si la phrase française finit avec le mot *poussière* et si on choisit de finir la traduction hollandaise avec *worden*, cela n'ira pas. L'accent du mot français tombe sur –ière et l'accent du mot néerlandais tombe sur wor-. Les deux mots ont deux syllabes, mais sont accentués différemment. C'est une chose importante , on doit en tenir compte ! Si on y réussit, on sait que les paroles vont exactement avec la mélodie et qu'on pourra ensuite les chanter seulement avec la musique (donc sans paroles originales).

La méthode de traduire en métrique a été utilisée également par André Lefevere, traducteur de poésie. Il nous dit que'ici, le traducteur n'est attaché ni au son, ni au sens et cependant il sait rester fidèle en suivant les syllabes

du texte source. Pourtant, « aucune forme de vers dans une langue ne peut être entièrement identique à un vers dans une autre langue ».

Un des problèmes de la traduction est de réaliser la combinaison mètre / rime, donc d'avoir tendance à utiliser des mots bizarres et de s'écarter de l'ordre des mots, ce qui mène à un ordre des mots qui est poétiquement forcé. Le principe de base est d'éviter les mots bizarres et l'inversion grammaticale.

Il faut commencer par la traduction littérale, pour ensuite faire attention à la métrique, au nombre de syllabes et donc bien choisir et changer les mots qui peuvent rimer ou pas, en s'assurant que le naturel et le sens restent intacts. Essayer de manier le message avec précaution, car le message est la chanson et le message est la traduction.

«La traduction est comme une femme. Si elle est belle, elle n'est pas fidèle. Si elle est fidèle, elle n'est certainement pas belle.»

Consultant scientifique et linguistique : Maitre-assistante
L.V. Ratomska.

Irina Mélejova

Univesidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

LA FUNCIÓN DE ESTRUCTURAS ENFÁTICAS Y LA DE DESMEMBRACIÓN EN EL PROCESO DE LA TRADUCCIÓN

Como se sabe, el proceso de la traducción/interpretación siempre se acompaña de diferentes aspectos complicados para transmitir cualquier mensaje de manera correcta y precisa. La presencia de las estructuras enfáticas y la desmembración de una oración sigue provocando el interés de los investigadores tanto nacionales como extranjeros.

Según las reglas gramaticales, en la lengua española las oraciones pueden tener tanto la estructura clásica (tradicional) con el orden directo de palabras (sujeto – predicado – complemento, por ejemplo: *Vi a María ayer*) como la inversa (complemento – sujeto – predicado, por ejemplo: *A María la vi ayer*). Si vamos a comparar la segunda variante con la oración en ucraniano que tiene el mismo significado, se puede notar la imposibilidad de encontrar la estructura semejante porque tradicionalmente en la lengua ucraniana el complemento no antecede al predicado. Para interpretar la idea dada utilizamos la adición de partícula “*саме*”: *Вчора я побачив саме Марію*.

En el idioma español tal parte de la oración que transmite información nueva, es decir el rema, se encuentra al principio de la oración, lo que se difiere del idioma ucraniano (por ejemplo: *el lunes es la reunión, no hoy – збори відбудуться не сьогодні, а у понеділок*). Este fenómeno también está

relacionado con las estructuras enfáticas o las copulativas enfáticas con el verbo “ser” en las que se ejecuta o se subraya algún componente mediante un recurso sintáctico, por ejemplo: *Eso es lo que afirmo yo; ¿Cómo fue que pasó?; Si lo hago será porque me gusta*. Durante el proceso de traducción/interpretación dichas construcciones puedan provocar un error, ya que se puede percibir la enfatización como un medio para actualizar una información nueva. Pero la énfasis puede utilizarse no sólo para enfatizar el rema sino también para enfatizar el tema, es decir, para repetir la información conocida o el mensaje en general, sin presentar el carácter expresivo. Las estructuras enfáticas, como unas de las técnicas gramaticales y sintácticas, son peculiaridad del idioma español, que no tiene correspondencias en la lengua ucraniana. Para realizar la traducción correcta, generalmente se utilizan tales medios léxicos como, por ejemplo: *a саме, лише, це, ось, як раз* etc. *En esta ciudad es donde vivo – Я мешкаю як раз у цьому місті*

Concluyendo lo dicho, podemos decir que para transmitir una idea correctamente, es necesario determinar qué miembro de la oración se enfatiza y que información conlleva (nueva o conocida).

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

Irina Melekhova
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE PECULARITIES OF ANALYZING GERUND AND GERUNDIAL CONSTRUCTIONS IN FOR TRANSLATING SCIENTIFIC AND TECHNICAL TEXTS

The scientific problem focuses on is still relevant for linguistic and translational researches since gerund and gerundial constructions are of a confusing nature. This leads to a lot of discussions among both national and foreign researchers, namely Jespersen, Alexiadou, Abney, Chomski, Pullum, Gribanova, Rastorgueva, Korunets, Karabanov, Kotnyuk, etc.

Normally gerund is considered a grammatical “ancestor” of the deverbal noun ending in –ung/ -ing , and the present participle ending in –ende, which in the long-run has merged and the homogeneity of the –ing affix became present. In traditional grammar, the gerund is generally classified as one of the non-finite forms of the verb, belonging to the –ing-affix subcategory. But in recent years new non-traditional approaches to the grammatical category of gerund have appeared, which is from the perspective of structural and cognitive grammar. One of the most interesting and unconventional theories proposed is that gerund as the mixed category has absorbed and combined verbal and substantive features, that is why when

used within constructions, it demonstrates clause-like behavior which can be due to communicative means optimization. This can explain why gerundial constructions are frequently used in the scientific and technical style. Since gerund's external distribution varies when translating it is necessary to pay attention to its function and obviously semantics, which will influence translator's choice of corresponding Ukrainian grammatical means, namely noun and noun phrases, clauses of different types with finite forms of the verb, infinitive, dieprislivnik or prislivnik.

In conclusion, for translating gerund and gerundial constructions adequately and for achieving better understanding, one should be aware of its semantics, grammatical and syntactical features and even the historical background. Besides, it is obvious that data on the given topic needs better systematizing.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I. Korobeinikova.

Katerine Meshcheriakova
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

PREDICATE AS A LINGUISTIC PHENOMENON IN ENGLISH MEDIA DISCOURSE AND TRANSLATION PECULIARITIES IN THE UKRAINIAN LANGUAGE

The topicality of the work is grounded by the growing interest in translation transformations by linguistic scholars and the lack of research into the role of grammatical categories in modern media discourse. The purpose is to analyze the role of predicate as a linguistic phenomenon in the English language discourse and the peculiarities of this grammatical category translation into Ukrainian.

Predicate is a major part of a two-member sentence, grammatically connected with the subject. It can indicate an action, a process concerning the subject, expressing some set or variable characteristics or belonging to a particular group of objects (which is why the predicate could answer the questions "what does the subject do?", "what can be done with the subject?", "who (what) it is?"). In order to distinguish the types mentioned, the main condition is to choose the basis of classification. Such researchers as F.I. Buslaev, A.A. Potebnya, A.M. Peshkovsky, A.A. Shakhmatov has addressed to these issues. At the present stage, predicates are classified considering the morphological character of the subject and the way of expressing modal-temporal meanings. According to morphological features, the predicates are divided into verbal and nominal, and in terms of modal-temporal meanings we can observe simple, compound and double predicates.

A peculiar feature of the simple predicate is that the verb in personal form largely loses its meaning and acquires certain content only in conjunction with the noun.

In contrast with the Ukrainian language a compound verbal predicate, in English has two types: a) modal compound verbal predicate; b) aspect compound verbal predicate. Modern grammar highlights the mixed types of the predicate and namely: 1) a compound modal nominal predicate; 2) compound aspect nominal predicate; 3) a compound modal-aspect nominal predicate. The simple verbal predicate is the most common kind in English. It represents about 90% of the examples considered.

In the course of the research work, it has been found that, as a rule, the complete similarity in grammatical forms in the Ukrainian and English languages is extremely low, therefore, one of the most important means for rendering information is transformation. The number of translation transformations is very diverse. The most common are the following: lexicogrammatical, lexico-semantic, morphological, among which there is a replacement of the passive form of the verb-predicate with the active form and replacement of the passive form of the verb-predicate with the predicate expressed with a help of reflexive verb.

Scientific supervision by Associate Professor Y.V. Galkina.

Language supervision by Senior Lecturer V.V. Kalinichenko.

Olga Morozova
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

NON-EQUIVALENT VOCABULARY IN THE TEXT OF THE AMERICAN PUBLICISTIC DISCOURSE

Discourse in modern linguistic is a complex communicative issue which is associated not only with the process of creation of the text but also with the dependence of the text on extra linguistic conditions. In modern times one distinguishes American publicistic discourse among the majority of discourse classifications. It includes the creation of awareness among the recipients about socially significant problems and events. Moreover, to draw the reader's attention the author can use realias and non-equivalent lexis.

Non-equivalent word, or realia is an especially cultural word or phrase, used to identify phenomena or concepts of the real life of people whose language is studied, which often causes difficulties at the process of translation into the TL.

Among the challenges encountered in translating the realias, the most common ones are the following a) the absence of equivalent due to the lack

of a figure in a TL; b) the need to convey the connotation, as well as national and historical differences.

This issue has been studied by many linguists, such as V. Vinogradov, G.D. Tomahin, S. Florin, A.D. Shveitser. According to their research, the most common and applicable methods to translate realias are: a) transliteration or transposition, b) calquing, c) approximate translation, d) descriptive translation, e) omission of realia.

Non-equivalent vocabulary includes the following expressions of:

1) Geographical non-equivalent vocabulary, the worlds related to the local geographical notions, for example, Chappaquiddick (острів Чаппаквідік), the Bluegrass State (штат Кентуккі)etc.,

2) Ethnographic non-equivalent vocabulary, for example, town house (будинок в межах міста), cottage (котедж), ranch (будинок у стилі ранчо) etc.,

3) Territorial non-equivalent vocabulary, the words, related to the social and political phenomena, notions, the names of organizations, for example, Oval Cabinet (робочий кабінет президента США в Білому домі), Anti-Trust Laws (антитрестове законодавство), House of Representatives (палата представниківСША), etc.

After analyzing linguistic scientific works and statistics, it may be concluded that the method of transliteration and transcription of realias and non-equivalent vocabulary is the most applicable and the most used one.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T. V. Ishchenko.

Anna Muraveynik
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

EMPHATIC CONSTRUCTIONS OF ADVERTISING TEXTS: PROBLEMS OF TRANSLATING

Problems of translating emphatic constructions of advertising discourse for almost three decades has been an object for intense study by number of modern specialists in the spheres of linguistics, philology, culture studies. The general linguistic descriptions of advertising texts were occupied by: O.I. Zelinskaya, O.V. Medvedev, E.S. Turner. The main element of advertising is linguistic. Mentioning the concept of discourse, it should be noted that this topic continues to be of interest to many researchers even today. According to R. Jakobson, a communicative act should be understood as “transmitting information from the addressee to the addressee using any communication channel using a code known to both parties to achieve a certain effect”. According to the classification of Y.V. Rozhdestvensky and

A.A. Volkov, advertising is characterized by: territorial disunity of the addressee and the addresses; coverage of virtually the whole society; the inevitability of obtaining information.

Advertising text has no cultural value, this is its difference from other types of text, it works simultaneously, only “here and now”. Advertising communication has its own characteristics, among them E.V. Medvedeva distinguishes the ability to simultaneously transmit the same message on different channels and critical consumer perception. In its aims and methods of achieving them it is similar to the advertising business communication: the impact on the recipient, manipulating them to obtain benefits. There are several methods for the impact of advertising on a person. The example of it was considered in 20th century by J. Lund. According to his formula, the impact can be divided into several categories: attention, interest, desire, confidence, and action.

Thus, advertising can be considered as a specific area of social mass communication between advertisers and the audience with the aim of actively influencing these audiences, which should contribute to solving certain marketing tasks of the advertiser.

Scientific and language supervision by Associate Professor
D.O. Holub.

Daria Mytrokhova
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE TRANSLATION PROBLEMS OF IDIOMATIC EXPRESSIONS WITH A NATIONAL COMPONENT IN MODERN ENGLISH PUBLICISTIC DISCOURSE

Idiomatic expressions are widely used in modern English publicistic discourse and are increasingly attracting the attention of researchers in our time to study this phenomenon in all aspects of speech focused on a human being as the main figure of speech activity. First attempts to include idioms in dictionaries, close to the words were made in the works of M. Lomonosova. The origins of modern approaches to study of idioms are found in the works of F. Buslaiev, F. Fortunatova, O. Shakhmatova, O. Kunin, I. Arnold, E. Polivanova, O. Selivanova, S. Denisenko and others.

Among the variety of stable word combinations, idiomatic expressions with national component giving a connotation to the entire nominative system of the language take a prominent place. The cultural value of idiomatic expressions depends on the national component acts in them. Thus, idiomatic expressions reflect the national culture, firstly, in a complex, idiomatic meaning, which is based on those phenomena of the past and present of the

country, which have no analogues in other cultures; secondly, separate lexical components, which have their own cultural value.

After the investigation of translations specifics of idiomatic expressions with national component, we have come to conclude that a translator should take into account certain difficulties related to national and cultural differences between similar idiomatic units in two different languages. Idioms with national component can have different stylistic meanings and functions and different figurative meanings, for example, *Rome was no built in a day, the curse of Scotland, a black sheep, King Charles's head, the Admirable Crichton, Fortunatus's purse, the old lady of Threadneedle Street, to drop the pilot, Tom, Dick and Harry, a Sally Lunn* and many others.

In order to translate idiomatic expressions with national component used in modern English publicistic discourse and to preserve figurative meaning of a whole phrase, it needs to investigate historical and national context contained in this expression. The meaning of such idiomatic expressions is often not motivated by the meaning of individual components, i.e. it is impossible to translate them, relying only on the lexical meanings of words.

Sometimes the translator has to reconstruct idioms that have undergone the author's transformation in order to convey the effect they have achieved.

Another unavoidable difficulty is the national-cultural differences between similar idioms in different languages. Coinciding in content, they perform different functions and have different stylistic meanings. In order to achieve an adequate translation variant of idioms with national component, the following ways of their translation are proposed:

1) descriptive translation (*have kissed the Blarney stone* – бути улесливим; *as happy as a lark* – неймовірно щасливий);

2) analoguetranslation (*to beat the air* – бити байдики; *to air dirty laundry* – вивертати брудну білизну, пліткувати);

3) literal translation (calque) of idioms (*what is sauce for the goose is the sauce for the gander* – що соус для гуски, то соус і для гусака; *to bear the brunt* – нести на собі тягар).

4) contextual replacement (*close, but no cigar* – не зараховується; *throw one's hat into the ring* – прийняти виклик).

Thus, the main task for proper translation is to be able to recognize the idiom with national component in the text, to identify the lexical meaning of a national component and transfer its lexical meaning with means of TL into other culture.

Scientific and language supervision by Associate Professor
N.P. Bidnenko.

LES TERMES DU FÉMINISME DANS LA LANGUE FRANÇAISE

La nouvelle vague du féminisme gagne du terrain depuis les années 1970. Des nos jours, le centre de ce mouvement est les États-Unis, c'est pourquoi la majorité de mots utilisés par les féministes sont d'origine anglaise. Mais, le terme «féminisme» a provenu de la langue française. Ce mot a été créé par le philosophe français Charles Fournier (1772 – 1838). Au temps de la Révolution française les femmes voulaient participer dans la vie de la nouvelle société. En 1791, on apparaît la déclaration des droits de la femme et de la citoyenne d'Olympe de Gouges.

Selon le sondage de l'institut YouGov réalisé en 2008, 33% des français (-es) se considèrent féministes. Le terme moderne « féminisme » a la définition suivante dans le Dictionnaire Larousse: «Mouvement militant pour l'amélioration et l'extension du rôle et des droits des femmes dans la société». Il y a La Gazette des femmes publiée en français par l'organisation féministe au Québec. Mais quand même, la plupart des termes exploités dans la presse francophone sont anglais.

Toutefois, il y a quelques notions clefs du féminisme en français, qui ont été employées par les défenseurs des droits des femmes. Les termes suivants ont été trouvés dans les articles des grands médias français:

La sororité – premièrement c'était la forme féminine du mot «fraternité» et qui couvrait initialement le même champ d'action. Mais maintenant, ce terme caractérise l'entraide spécifique entre les femmes.

L'intersectionnalité, intersectionnel (-le) – ce mot décrit l'idée que les différents types d'oppressions se recoupent et donc affectent conjointement les individus à cause de diverses causes, parfois visible, parfois non.

La misandrie – ce mot est féminin de la misogynie et est utilisé pour noircir les hommes aux motifs qu'ils sont les hommes. Ce terme a une connotation négative et est employé pour décrire un phénomène défavorable.

Les autres termes féministes en français sont en grande partie les calques de la langue anglaise.

Consultant scientifique en linguistique: Maître-assistante
L.V. Ratomska.

JERGA JUVENIL COMO COMPONENTE DE LA LENGUA NACIONAL

Cada idioma tiene su propia jerga, que lo posibilita enriquecerlo y hacer más amplio e interesante. Conocer la jerga española parece conveniente para todos los turistas que tienen deseo de visitar este país u otros de habla hispana. El fenómeno de jerga atrae la atención de muchos lingüistas, porque sin comprensión de esta capa del vocabulario se complica significativamente la comunicación interpersonal en diferentes áreas de la vida cotidiana.

La base de la jerga española presenta el lenguaje de la juventud moderna, que es la principal fuerza impulsora del desarrollo de esta capa léxica. La jerga española está presente en prácticamente todas las áreas de la comunicación humana, desde la vida cotidiana hasta las relaciones profesionales. El conocimiento de la jerga acelera en gran medida la comprensión del hablante nativo.

Nos gustaría presentar unos ejemplos que ilustraran dicho fenómeno. Por ejemplo: *cabezota*, *cabezón* (literal «велика голова») – *testarudo*, *terco*. Esta palabra se usa a menudo como adjetivo, pero al mismo tiempo también se puede utilizarla como un sustantivo (*cuando se trata del amor*, *Pedro es cabezón*). *Estar como una cabra* (al pie de la letra «бути як коза, поводитися як коза») – pero significa “*estar absolutamente loco*”. Sin embargo, esta expresión no significa que usted persiga el objetivo de ofender a alguien. Suele utilizarla en una pandilla de amigos o en broma. “*Ni fu ni fa*” – (en inglés *so-so*, *ni eso ni aquello*). Una expresión muy común por la cual puedes expresar tu actitud hacia cosas completamente diferentes. *Ir a su bola* – actuar a su gusto que no coincide con la opinión de los demás. *Mala pata* (al pie de la letra «позана лапа») – significa *mala suerte* o *un fracaso*.

Además podemos citar como ejemplo la manera de dirigirse a alguien (tanto conocido como desconocido). Se trata de la palabra “tío” u “hombre” que se utiliza en masculino (aunque pueden llamar a las mujeres): “*Oye, tío*”, “*Ehhombre*”. También hay varios verbos que se traducen de manera muy interesante. Por ejemplo: *estar canino* – *no tener dinero* (*después de mi descanso fabuloso estoy canino*) o “*estar mal de la chota*” – “*ponerse loco*”.

En conclusión es necesario decir que la jerga posibilita el desarrollo de un lenguaje, aunque la utilizan en las esferas bastante strictas. Por supuesto, los estudios de este tipo del lenguaje es un componente importante de las investigaciones lingüísticas.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko.

LOS PROBLEMAS DE LA TRADUCCIÓN DE LOS TEXTOS ESPAÑOLES AL RUSO Y AL UCRANIANO

Hoy más de 500 millones de personas hablan español. El español es reconocido como la lengua estatal no solo en España, sino también en América Latina y Puerto Rico. El español es muy extendido en nuestro planeta. Debido al crecimiento de la popularidad de este idioma en el mundo, así como al desarrollo de la economía en los países hispanohablantes y la expansión de los servicios turísticos, la demanda de traductores e intérpretes de varias lenguas, como por ejemplo la combinación de español, inglés y ruso, también está aumentando. Los traductores están invitados a reuniones públicas y privadas, conferencias y seminarios.

Hoy en día, hay muchos dialectos diferentes del español, que difieren en su pronunciación y vocabulario. La morfología y la sintaxis son los elementos principales de la gramática y exactamente aquí existen grandes diferencias en los sistemas de lenguaje que causan ciertas dificultades en la traducción. La morfología del idioma español generalmente no causa dificultades especiales en la comprensión y traducción de textos. La sintaxis crea más dificultades. Superarlas requiere el conocimiento de todas las construcciones sintácticas del idioma español, incluidas las raras y envejecidas. En español, el orden de las palabras está cerca del ruso. Las diferencias más importantes son :

- Los adjetivos, a diferencia del idioma ruso, se encuentran con mayor frecuencia después del sustantivo.
- A menudo, el orden de las palabras de la oración en español difiere poco del ruso y, sin embargo, las palabras iniciales de la oración no nos permiten comprender la estructura sintáctica, y para comenzar la traducción, es necesario esperar el final del primer sintagma o incluso el siguiente.
- Es imposible traducir el texto de una palabra a la vez porque la traducción puede ser incorrecta.
- Algunas palabras son difíciles para traducir debido al hecho de que en ruso o ucraniano no hay análogos para esta palabra. Por ejemplo, las palabras "cutre", "cursi" y "hortera" son comunes en español, pero será difícil traducirlas.

Los intérpretes y traductores del idioma español encuentran muchas otras dificultades y matices. Solo los traductores profesionales con amplia experiencia y un alto nivel de erudición pueden proporcionar una traducción de alta calidad del español al ruso, ucraniano o a los otros idiomas extranjeros independientemente de su tipo y nivel de complejidad.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático T.E.Pysmennyi.

PARTICULARIDADES DEL SISTEMA LEXICAL DE LA CORRESPONDENCIA COMERCIAL ESPAÑOLA

Las particularidades del español de negocios siempre ha provocado mucho interés de los investigadores. Nos gustaría analizar unas singularidades del sistema lexical de la correspondencia comercial española. El estilo oficial-laboral se destaca por el léxico procesal que representa un acto concreto, objeto (artículo) determinado o un indicio en el formato oficial. Según las estadísticas, la terminología y el léxico procesal constituyen casi 70% de todas las combinaciones de palabras, utilizadas en la documentación oficial.

Una de las particularidades es la cortesía comunicativa, especialmente en las cartas comerciales, cuyo lenguaje debe ser gentil y respetuoso, incluso los casos de las reclamaciones. Las normas de urbanidad dependen de la cultura nacional de cada país concreto, en España, por ejemplo, es uno de los instrumentos importantes para alcanzar su objetivo u obtener buenos resultados. Muy a menudo entre las fórmulas de saludo se utilizan simplemente “*Señor, Señora, Señorita, Señores*”, pero sería más conveniente encabezar una carta comercial por “*Estimado(-a) Señor(-a)*” o “*Distinguidos señores*”. También es posible dirigirse a alguien con “*Don*” o “*Doña*” que se utiliza con el nombre de pila. Es recomendable evitar las fórmulas de “*Querido amigo*” o “*Amigomío*” que caracterizan el estilo epistolar de las cartas privadas.

La correspondencia comercial española también se caracteriza por la presencia de abreviaturas diferentes, lo que es bastante típico para este país, por ejemplo: *a/c* (*acuenta*) – *нарахунок*; *A.S.P.* (*aceptado sin protestas*) – *прийнято без заперечень*; *A/S* (*asunto de servicio*) – *службове доручення*; *B.I.R.D.*, *BIRD* (*Banco Internacional para la Reconstrucción y Desarrollo*) – *Міжнародний банк реконструкції та розвитку*, *МБРР*, *B.O.E.*, *BOE*, *B.O. del E.* (*Boletín Oficial del Estado*) – *офіційний урядовий бюлетень*. Enriquecimiento del sistema lexical de la correspondencia comercial española se explica por neologismos, entre los cuales se destacan préstamos puros (por ejemplo: *wi-fi*, *spam*, *digital*, *bluetooth*), extrángerismos generales (por ejemplo: *marketing* – *mercadotècnia*; *buisness* – *negocio*; *on-site* – *local*; *update* – *actualización*; *call conference* – *multiconferencia*); acuñaciones léxicas (por ejemplo: *deliverable* – *to deliver*; *tules* – *tools*; *acceder* – *to access*; *clickear* – *click*; *linkar* – *link*). En la correspondencia comercial se emplean muchos “sellos verbales” o latiguillos, frases estereotipadas, lo que se explica por el carácter oficial de tal tipo de documentos (por ejemplo: *Con referencia a su carta del 2 corriente ... les*

adjuntamos la misma; en espera del cumplimiento de nuestro pedido, aprovechamos la ocasión para saludarles atentamente).

En conclusión nos gustaría subrayar que todas las particularidades del sistema lexical de la correspondencia comercial española se explicaran por los procesos de unificación observados en la sociedad actual. Pero estamos seguros que el español de negocios sigue atrayendo la atención de los investigadores.

Anastasia Orel
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

RETOS DE TRADUCCIÓN DEL VOCABULARIO SEMEJANTE

Se sabe por filosofía que en el mundo nunca nada dura para siempre, y especialmente este hecho también se refiere a los idiomas. Cualquier idioma está en constante cambio y desarrollo, absorbiendo algo nuevo, reflejando una realidad modificable y también acumula palabras prestadas de otros idiomas.

En este caso, el destino de la palabra prestada puede ser diferente e impredecible. La primera opción es cuando una palabra prestada de una cultura puede entrar en otro idioma con exactamente el mismo significado, por ejemplo, *esqueta – схема, teoría – теория, capital – капитал*, etc.

La segunda opción es cuando la palabra adquiere un tono diferente u obtiene un significado adicional, a veces muy inesperado, por ejemplo, *carrera – бег, гонка, скачки*, pero también se entiende literalmente como *карьер*.

El tercer caso es cuando la palabra ha cambiado completamente su significado original, por ejemplo, *baba – слюна, carta – письмо, charlatán – болтун*, etc. Debido a esto, pueden producirse confusiones durante la traducción, especialmente para traductores principiantes. Es de mucha curiosidad, pero los falsos amigos se encuentran en idiomas tanto muy relacionados como distantes, o sea de grupos completamente diferentes.

Cada idioma individual tiene sus propias características particulares y, como resultado, en cada idioma hay muchas palabras que se parecen al ruso u otro idioma, pero, desafortunadamente, no se traducen tanto como nos gustaría.

Tales son las palabras llamadas falsos amigos del traductor. Y no es raro que sean un obstáculo durante el estudio o la traducción de idiomas extranjeros, especialmente tan multifacéticos como el español. Las razones de la existencia de una forma similar pueden ser muy diferentes, pero en la mayoría de los casos, esta forma no es solo el resultado de la interacción de idiomas, sino también de las coincidencias aleatorias.

La dificultad de traducir el vocabulario internacional a un idioma extranjero radica en el hecho de que el traductor, especialmente un principiante, impresionado por la forma fonética y gráfica familiar de la palabra, a menudo permite en su traducción así llamado literalismo, violando de esta manera las normas del idioma de destino.

A diferencia de los falsos amigos del traductor, también hay palabras que tienen el mismo significado y sonido en los dos idiomas. Tales “amigos de traductores” se llaman los cognados léxicos como palabras de origen griego *pirata*, *cometa*, *problema*, *tema*, etc.

Consultor lingüístico y de investigación, catedrático principal
A.A. Pliushchai.

Anastasia Orlenko
Alfred Nobel Université, Dnipro, Ukraine

CARACTÉRISTIQUES DE LA TRADUCTION DES UNITÉS PHRASÉOLOGIQUES FRANÇAISES

Dans la presse française de notre temps, une attention particulière est portée aux unités phraséologiques. Le premier qui a formulé ce concept comme une expression stable était le linguiste suisse Charles Bally dans son ouvrage *Précis de stylistique*.

Les phraséologismes donnent aux textes une certaine coloration stylistique, sont un indicateur de l'expressivité du message. Afin de transmettre la spécificité linguistique du texte original, vous devez être capable de les interpréter clairement.

De nombreux chercheurs traitent des problèmes de traduction de la phraséologie: E.F. Arsentyeva, A.V. Fedorov, N.L. Shadrin, V.S. Vinogradov, S. Florin. V.N. Komissarov. Les difficultés les plus détaillées associées à la traduction des unités phraséologiques sont examinées dans les travaux de L.F. Dmitrieva, E.A. Martinkevich, Yu.P. Soloduba, N.F. Smirnova, S.E. Kountsevich.

Les scientifiques distinguent les principales caractéristiques suivantes de l'unité phraséologique: reproductibilité, stabilité, séparation et intégrité sémantique. Ils distinguent quatre façons essentielles de traduire les unités phraséologiques: en utilisant des équivalents (c'est-à-dire absolus et relatifs); en utilisant un analogue phraséologique d'une variante; calque; traduction descriptive. Il est nécessaire de considérer chaque phraséologie comme une unité de traduction intégrale et minimale.

Il est important de savoir qu'avec la traduction équivalente des noms propres, les noms propres inclus dans leur composition sont transmis dans la plupart des cas par transcription et translittération.

Dans le processus d'écriture d'une œuvre, l'auteur lui-même peut créer des unités phraséologiques ou modifier des unités existantes - ce phénomène est appelé phraséologie d'auteur. Lors de la traduction d'unités phraséologiques d'auteur, il est nécessaire de prendre en compte le contexte et de trouver un équivalent approprié en fonction des réalités de votre langue maternelle.

Les scientifiques soutiennent que le phénomène d'interférence est très important lors de la traduction d'unités phraséologiques. L'interférence est l'interférence d'éléments d'un système linguistique dans un autre. En conséquence, il peut favoriser la traduction et la compréhension adéquates, ainsi que la mise en œuvre d'une communication efficace.

Consultant scientifique et linguistique: Maître-assistante
L.V Ratomska.

Mariia Ovsyannikova
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

LES DIFFÉRENTS TYPES DE MORPHÈMES

Les morphèmes sont traditionnellement divisés en deux groupes: lexical et grammatical, il existe plusieurs critères permettant de les distinguer:

1. *Critère sémantique:* les morphèmes lexicaux ont pour caractéristique « d'avoir un sens par eux-mêmes », de « référer à quelque chose dans le monde (objet, action, propriété ...) », alors que cela ne s'applique pas aux morphèmes grammaticaux. Ainsi, l'un des premiers, sans grande difficulté, figure parmi les noms communs, les verbes et les adjectifs. Le deuxième groupe, bien sûr, accueille, comme son nom l'indique, des mots qui jouent essentiellement un rôle grammatical et syntaxique. C'est le cas des déterminants (« un », « le », etc.), des prépositions (« à », « pour », « avec », etc.), des unions (« qui », « donc », etc.), ainsi que des moyens auxiliaires (« être » et « avoir ») et des morphèmes qui caractérisent le type et le nombre de noms, temps et verbes. Mais ce critère sémantique est trop vague et peu efficace: où placer, par exemple, les pronoms (« je », « ça », etc.) et les adverbes (« beaucoup », « demain », etc.)?

2. *Critère d'énumération:* les morphèmes grammaticaux appartiennent à une liste fermée non extensible, alors que les morphèmes lexicaux appartiennent à une liste ouverte, qui peut toujours évoluer dans le temps. Ce critère est beaucoup plus facile à utiliser. Cela nous permet de classer les pronoms parmi les morphèmes grammaticaux (nous pouvons en faire une liste exhaustive) et les adverbes avec des morphèmes lexicaux (nous n'avons bien sûr pas dit «c'est méga bon» il ya quelques années ...)

Dans certaines traditions linguistiques, on utilise le terme «lexème» pour désigner ce que nous appelons ici «morphème lexical» et «morphèmes» pour ce qu'on appelle «morphème grammatical». Ensuite, nous respecterons nos conditions initiales.

Cette différence entre les morphèmes lexicaux et grammaticaux dépend sans doute largement du degré de franche. Par exemple, certaines prépositions, telles que «dans», ont une sémantique plus riche que d'autres, par exemple «de», et on peut discuter de leur classification.

Cette division a également pour inconvénient de laisser de côté la famille de mots qui joue actuellement le rôle principal dans TALN: il s'agit des entités nommées. Depuis plusieurs années, nous pensons à une classe d'expressions désignant soit des «noms propres» (lieux, personnes, organisations, etc.), soit des «valeurs numériques» (dates, nombres, etc.). Ces mots ou groupes de mots ont été oubliés depuis longtemps dans les classifications, car ils n'apparaissent pas dans les dictionnaires ordinaires. Mais de nombreux textes (par exemple, des articles de presse) en sont remplis et contribuent de manière décisive à la signification de ces textes. Par conséquent, toutes les applications de l'analyse du texte intellectuel doivent être identifiées et prises en compte. Cela justifie le fait qu'ils ont été intensivement étudiés ces dernières années.

Consultant scientifique et linguistique:Maître-assistante
L.V. Ratomska.

Marina Pavlovych
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

FEATURES OF TRANSLATION OF HEADLINES FROM ENGLISH INTO UKRAINIAN IN PUBLICISTIC DISCOURSE

The headline is the first thing the reader sees and it has all the necessary information about the main idea of the newspaper text. At the same time, it has an emotional coloring, which prompts reading and attracts attention. We live in an era of cutting-edge technology, where time is money. The headline does not take much time to become acquainted and it saves time, therefore this research work is devoted to the headlines translation peculiarities of the texts in journalistic discourse from English into Ukrainian.

There are numerous works focused on the peculiarities of headlines, notably the works by such scientists as V.M. Roginsky, E.A. Lazareva, A.N. Nazaykin, A.N. Kulakov, and etc.

According to V.M. Roginsky, the headline or a set of sentences that perform the function of the headline of the work or its parts that stand before

the text of the work and shows some side of its ideological and thematic content. Any part of the structure of the work may express the headline, namely the main idea, the setup theses, the analytical assessment of the situation, the background to the purpose of the message, the illustration. There are many headline classifications depending on their relevance to the content, the links with the text.

Classification by A.A. Tertychnyi reveals the headline's functions. The headlines are divided according to the purpose. It should be noted, analyzing the linguistic peculiarities of the headlines' translation methods. There is need to use lexical and grammatical transformation in translation of the headlines. It should be maintained expressiveness, following the rules of Ukrainian.

Therefore, translation activities are increasing day by day, especially in the field of translation of newspapers. As a result of a thorough study, it was determined that the headings' translation is complex and ambiguous, but examination of this process is significant, because it plays one of the most important roles in attracting the attention of readers. It is also associated with the rapid development of publicistic discourse in general and its impact on all spheres of society.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.V. Ishchenko.

Daria Perékupko
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

EL LENGUAJE DE LOS JÓVENES ESPAÑOLES Y SU TRADUCCIÓN AL UCRANIANO

Nuestro mundo ha comenzado a desarrollarse rápidamente mientras que hace diez años no podíamos aun imaginar que ahora, sentados en casa, podríamos trabajar, dar clases en línea o simplemente conversar con amigos y familiares que están en otros países, ciudades o continentes. Ahora, utilizando mensajeros como Viber, WhatsApp, iMessage, que son muy populares entre los jóvenes, estamos creando nuestro propio “lenguaje”, o sea la jerga de los jóvenes. No se podrá analizar mensajes de texto móvil, o así llamados sms, sin un conocimiento mínimo de la jerga española, porque las letras se reemplazan con números y las emociones se expresan con ayuda de emoticones.

El tema es relevante porque la jerga no es una unidad estable de lenguaje y es bastante volátil, reponiendo constantemente su composición léxica, adquiriendo nuevas características léxicas. Los jóvenes de hoy son muy creativos y, por lo tanto, no se detienen y evolucionan constantemente,

llenando nuestro mundo de tecnología con nuevos colores de abreviaturas y haciendo que la comunicación sea más interesante.

Se puede observar las características básicas inherentes al vocabulario de la jerga que son las siguientes: 1). Nominaciones metafóricas que revelan las posibilidades imaginativas de la forma interna de la representación original: *choolate* (кров), *pingüino* (монашка), *manteca* (гроши), *echar un calvo* (займатися любов'ю), *estar cuadrado* (мати мускули), *no estar bien del tarro* (бути дурним). 2). Préstamos predominantemente del inglés: *friend*, *Bobby*, *cool*, *crack*, *family*, *money*. La parte del vocabulario prestado con el tiempo adquiere las características gramaticales y de ortografía inherentes al español: *chatear*, *friki*, *cebolla*, *banear*. 3). Diferentes tipos de abreviaturas: *peli* – *película* – *фільм*; *corto* – *cortometraje* – *короткометражний фільм*; *mani* – *manifestación* – *прояв*; *depre* – *depresión* – *депресія*. 4). Eliminación de letras para ahorrar espacio: *N ksa d mi hno* – *En casa de mi hermano* – у будинку мого брата; *No la e vsto n mucho tmp, ace x lo – 1 ano* – *No la he visto en mucho tiempo, hace por lo menos un año* – *Ми не бачились давно, приблизно один рік*; *T uato x la noxe* – *Te llamo por la noche* – *Я зателефоную тобі вночі*.

Existe un proyecto llamado “Diccionario SMS”, organizado por la Asociación Española de Usuarios de Internet y los servicios de MSN y Lleida.net (un sitio para envío gratuito de sms). Este diccionario se llama “Echo x ti u pa ti”, que significa “Hecho por ti y para ti”. Dado que solo podemos usar ciento sesenta caracteres al escribir un sms, las abreviaturas son muy útiles ya que nos ayudan a ahorrar no solo los caracteres sino también el tiempo.

Consultor lingüístico y de investigación, Catedrático Principal
A. A. Pliushchai.

Ekaterina Pribýtkova, Marina Josyáinova
Universidad Álfredo Nóbel, Dnipró, Ucrania

ACERCA DE LAS PARTICULARIDADES DE FRASEOLOGISMOS ESPAÑOLES

Las unidades fraseológicas las utiliza toda la población y ellas están relacionadas estrechamente con los intereses y actividades cotidianas de la gente. Como un medio de la lengua ellas absorben la historia de un país, porque describen la vida y la cultura humana, eventos históricos, ciertas costumbres, algunas de las cuales puedan dejar de existir en realidad y sólo siguen sobreviviendo en el idioma. Por dichas razones el estudio científico de los fraseologismos no pierde su actualidad.

Los fraseologismos pueden definirse como combinación léxica y estable de palabras de una lengua. Es decir, el significado de la combinación

entera es mucho más amplio que el de las palabras particulares que la constituyen. Por ejemplo, la unidad fraseológica española “*estar entre la espada y la pared*” (бути між стіною та мечем), literalmente no significa estar físicamente entre una espada y una pared, sino encontrarse en una situación tensa o muy difícil (ucr. – потрапити з дощу та під ринву, з огню та в поломінь. потрапити в лещата, потрапити межи молот і ковадло). Traduciendo los fraseologismos, se puede enfrentarse a diferentes problemas, entre los cuales hay los siguientes: reconocer el fraseologismo y no traducirlo al pie de la letra, encontrar un equivalente correspondiente en la lengua de traducción, reflejar el carácter metafórico de la expresión sin no pasar por alto el estilo del texto traducido y la intención del autor. Los científicos distinguen siguientes métodos de traducir las frases de ese tipo: calco, descripción, modulación del método léxico, omisión, compensación y adaptación.

Una de las causas que provocan problemas de traducción de las unidades fraseológicas españolas es que ese idioma se considera la lengua materna en varios países hispanohablantes con sus propias tradiciones y cultura. El ejemplo ilustrativo podría ser la expresión que se usa en España “*cara o cruz*” («орел чи решка» або буквально «обличчя чи хрест»). Sin embargo, esa expresión es diferente en otros países hispanohablantes. En Colombia, Chile, Perú, Panamá y Venezuela se dice “*cara o sello*” (обличчя чи печатка). Se dice “*sello o cruz*” (печатка чи хрест) en Ecuador, “*cara o escudo*” (обличчя чи щит) en Costa Rica, “*escudo o estrella*” (щит або зірка) en Cuba, “*águila o sol*” (орел чи сонце) en México, “*cara o ceca*” (обличчя або монетний двір) en Argentina y “*cara o sol*” (обличчя чи сонце) en Nicaragua. Tanta variedad se explica por diferentes imágenes en las monedas en los países mencionados, pero todas esas variantes del fraseologismo significan lo mismo – casualidad.

El uso correcto y apropiado de los fraseologismos hace el lenguaje muy expresivo. Hace falta decir que aunque muchas unidades fraseológicas tengan sus equivalentes en ucraniano, los fraseologismos representan un reto interesante para los traductores.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

Svitlana Puhach
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE LANGUAGE PERSONALITY OF AN INTERPRETER

A language personality is a personality that manifests itself in speech activity. According to the definition of Yu.N. Karaulov, this is a person who

is able to create and perceive texts that differ: "by the degree of structural and linguistic complexity; depth and accuracy of reflection of reality; a specific focus." It is customary to distinguish the primary and secondary linguistic personality. In the context of the translator's figure, it's appropriate to speak about his secondary language personality. The basis of its cognitive component is a shift in emphasis from language to culture, and the main motivation is the desire to understand the representation of another linguistic worldview.

The task of the interpreter is to create an effective communicative situation and eliminate possible cultural obstacles that appear at all levels of communication: verbal-semantic, cognitive and pragmatic. Ideally, the translator appears to be a native speaker of an elitist type of language, which implies a high speed of processing perceived texts, a large volume of active vocabulary, proficiency in all varieties of the language, and the choice of verbal means depending on the communicative situation. This is necessary for the successful implementation of a key characteristic of the work of an interpreter, note-taking, which implies the creation of a text frame due to the allocation of supporting words and main information, key points, the general structure of the text, filtering the essence of the message.

Depending on the type of discourse most often used in the translation process, we can speak about the separation of the emotional-creative and logical-conceptual aspects of the linguistic personality. In addition, for a successful translation, an idiolectic personality of the interpreter must combine standard and non-standard types. The first involves the use of an average language norm, and the second deviates from the established patterns in the upper or lower register.

Speaking about the discursive orientation of the language personality, it should be noted that, given professional conditionality, the competence of an interpreter should lie outside the same, albeit the most commonly used, sphere of communication. This is due to the fact that a distinctive feature of interpretation is spontaneity, when elements of discourses that are not related to the discourse of the original message are realized.

One of the features of the transmission of information in the process of interpretation is orientation at the recipient, simplification and adaptation of information to accelerate its perception, since the transmission of an oral message is limited by time and the conditions of the situation. That is why the linguistic personality reflects the world through the prism of the world outlook of the recipient of information.

The important condition for maintaining the professionalism of an interpreter is an awareness of the current state of the world affairs. In fact, the ideal interpreter is a person who has all the knowledge and intellectual qualities of a speaker and is hypothetically capable of creating the source text. And at the same time, this is a person who understands the listeners and

sympathizes with them to such an extent that he notes and modifies the flaws of the original version that arise in the context of its presentation to the audience.

Therefore, an ideal text of the translation should retain both the meaning and the dynamics of the original, while such things as degree of emotional intensity, choice of grammatical and lexical means, structure within the semantic parts may differ from the original version. That is why the translation at the level of message would seem accessible to even a wider audience. It testifies not only to the inner sensation and even premonition of the language, but also to the ability to predict the listener's reactions to certain methods of translation, based on rich experience and outlook. Moreover, "reactions" can mean a wide range of phenomena: from the speaker's support to a simple understanding of the essence of the issue.

Also, taking into account all of the above, we can say that all interpretation is a process of constant decision-making. The ability to quickly and appropriately choose one of the translation options - to make linguistic decisions - along with the simultaneous perception and processing of subsequent information becomes the key characteristic of the language personality of the interpreter.

Scientific and language supervision by Associate Professor
L.I. Semerenko.

Laryssa Ratomska
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

LA POLITIQUE LINGUISTIQUE DE LA FRANCE

Dans les vingt dernières années, la France a consacré à son action culturelle extérieure des moyens dont l'importance n'a pas d'égal dans le monde. Cet effort exceptionnel s'inscrivait dans le cadre global d'une politique qui visait à restaurer dans le monde l'influence de la France et à redonner à la langue et à la culture française le rayonnement qu'elles avaient dans le passé.

Aujourd'hui, devant les risques d'uniformisation du patrimoine culturel mondial, l'action de la France se situe dans la perspective d'une pluralité de la communication linguistique internationale : il faut reconnaître et encourager la diversité des langues et refuser la suprématie d'une seule langue internationale. Ainsi est-ce dans le respect des identités culturelles que la France poursuit ses efforts en faveur de la diffusion de sa langue.

Quand un non-Français choisit d'apprendre le français, son choix est comparable à une décision d'investissement dont il attend, selon les cas, une plus-value professionnelle, commerciale, économique, politique, symbolique,

voire affective. Apprendre le français, c'est aussi partager de nouvelles matières de penser et d'agir.

La création d'une Direction française contribue au soutien des établissements scolaires qui dispensent un programme identique à celui des établissements situés en France et qui préparent aux mêmes examens. L'action de la France en matière d'enseignement porte en outre sur l'envoi de professeurs français dans des établissements secondaires et supérieurs relevant des pays dans lesquels ils sont implantés.

La tendance, depuis quelques années, est de développer à côté de l'enseignement traditionnel, des actions de la politique linguistique menées de concert par les attachés linguistiques et les enseignants. Tous les efforts de conception, de gestion et de formation convergent vers la réalisation d'opérations originales qui prennent appui sur le milieu scolaire, les associations de professeurs, les médias et le monde d'économie. L'objectif est de réactiver la coopération pédagogique, de créer un environnement francophone attrayant et de susciter dans le public un intérêt nouveau pour le français.

Quel que soit leur thème, ces opérations visent à motiver toute la chaîne des « décideurs » en matière de choix linguistiques. À côté de ces actions dans les établissements d'enseignement traditionnels, la France agit à travers un important réseau de centres culturels à l'étranger. À leur mission d'enseignement, les centres culturels ajoutent des activités d'ordre culturel - conférences, expositions, spectacles.

Oleksandra Rydáieva

Universidad Alfredo Nobel, Dnipró, Ucrania

EXPRESIONES ESPAÑOLAS Y SUS EQUIVALENCIAS EN LA LENGUA INGLESA Y RUSA

Cada lenguaje moderno tiene innumerables expresiones, modismos y frases hechas. Un modismo sobreentiende una frase indescomponible, una locución estable del habla, característica solo para un idioma dado, cuyo significado no está determinado por el significado de las palabras incluidas en ella. A menudo, una expresión idiomática en un idioma tiene un equivalente en otro idioma. Las expresiones idiomáticas se utilizan para hacer el discurso más vívido y transmitir su pensamiento con precisión. A menudo se puede encontrar modismos en la literatura y el cine. Sin embargo, con la transferencia de su significado en la traducción a otro idioma, pueden surgir dificultades. Para una comprensión efectiva de las lenguas extranjeras, es necesario tener en cuenta la presencia de tales expresiones y sus significados. Veamos unos modismos españoles y sus equivalentes en el idioma inglés y el

ruso. La primer expresión idiomática es “*coserse uno la boca*” que significa la persona que calla. Los equivalentes en la lengua inglesa es “*to keep mum*” mientras que en el idioma ruso suena como “*как воды в рот набрал*”. La segunda expresión idiomática es “*conocer algo al dedillo*” que significa algo que la persona sabe muy bien. Los equivalentes en inglés y en ruso son “*to know something like the palm of the hand*” y “*знать как свои пять пальцев*”. La tercera es “*echar los higados*” que significa la persona muy ocupada. Los equivalentes en inglés y en ruso son “*to be busy as a bee*” y “*вертеться как белка в колесе*”. La cuarta es “*perder los estribos*” que significa la persona muy enojada. Los equivalentes en inglés y en ruso son “*to fly off the handle*” y “*выйти из себя*”. La quinta expresión es “*poner la zancadilla*” que significa que a alguien se le impide hacer algo. Los equivalentes en inglés y en ruso son “*to put a spoke in someone’s wheel*” y “*вставлять палки в колёса*”.

Estos son solo algunos ejemplos de expresiones en español y sus equivalentes en otros idiomas, pero es suficiente para entender que no siempre es posible transmitir el significado de una frase traduciéndola literalmente. Además, en cualquier idioma pueden aparecer nuevas expresiones cuyo significado no coincide con el significado de las palabras en que consisten. Para transmitir su significado y uso efectivo, es necesario conocer los antecedentes lingüísticos y culturales de su apariencia y poder correlacionarlos con las normas lingüísticas y culturales de otras personas. Es necesario dedicar bastante tiempo al estudio de las expresiones idiomáticas para que en otro país se entienda claramente su idea.

Consultor lingüístico y de investigación, Catedrático Principal
A.A. Pliushchai.

Oleksandra Rydaieva
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

OCCASIONALISMS IN A LITERARY WORK AND THEIR TRANSLATION

The problem of the emergence of new words has always interested linguists. The study of occasionalisms as special neologisms has been widely carried out since the middle of the 20th century, however, a generally accepted definition of an occasional word has not yet been formed. We can name such researchers of this phenomenon as: N.I. Feldman, A.I. Smirnitsky, D.B. Maslennikov, A.G. Lykov. Occasionalism was first considered as a term in the article by N.I. Feldman “Occasional Words and Lexicography”. Feldman gives the following features of an occasional word: constant novelty, derivational production, the presence of the author, close connection

with the context, special expressiveness, existence and functioning of the occasional word “in its place”.

The ways of rendering occasionalisms into target language can be revealed by comparing the texts of the original and the translation. We have taken the novel by J. K. Rowling “Harry Potter and the Deathly Hallows” and its translation into Russian by S. Ilyin, M. Lahuti and M. Sokolsky.

As a result of the comparison, the following translation techniques have been identified:

– Creation by the translator of his own occasional words. Of course, this is a very laborious and creative work, which speaks of translation skills and respect for the style of the author. The purpose of this method is to keep occasionality, but at the same time make the new word understandable to the reader of the target text.

The following occasional units can serve as examples of this technique:

Luna Lovegood - the name was translated as *Полумна Лавгуд*. In the English text, the word “luna” has an occasional character and has a subtext of “loony” (translated as *полоумный, сумасшедший*), since this character is characterized as a very strange person who believes in the unbelievable.

The Auror - this word is translated as *мракоборец*, which fully corresponds to the meaning of the word in the original text. It is known that Aurora is the goddess of the dawn among the ancient Romans, hence it follows that auror is a person who dispels darkness and, in the context of this book, evil.

– Transcription and transliteration

When using the transcription method, the sound form of the original word is conveyed, and with transliteration, the graphic one. Thanks to these methods, the external form of occasionalism is preserved, but perception is difficult, since for the reader, not a native speaker, a set of sounds or the addition of sounds is completely meaningless. Currently, translators often resort to transcription, but due to the difference in the phonetic systems of the Russian and English languages, accurate reproduction of sounds is not always possible.

The following occasionalisms can illustrate the above mentioned techniques:

Muggle – *маггл* (Transcription, meaning a person with no magical abilities.

Squib – *сквиб* (Transcription, meaning a person born in a family of wizards, but not having the ability of witchcraft.

– Calque

The use of word-for-word translation which can be compared with a literal translation: the equivalent of a word is created using the translation of its components and their subsequent combination in one word. E.g:

Unspeakable – *невъразимець*. Occasionalism was decomposed into components: the -un prefix, which expresses negation, the verb speak (express) and the suffix -able, which forms an adjective from the verb, although in the original text this word is a noun.

Clankers – *Звякалки*. It consists of the verb clank (rattle, clang), the suffix -er, which forms the noun, and the plural ending -s.

–Descriptive translation

The translated version of occasionalism corresponds to the meaning of this unit, regardless of the external form of the word. The essence of a descriptive translation is to convey the meaning of an occasional word by means of an explanation in the target language. This method has such disadvantages as excessive verbosity and lack of equivalent in the target language. In this case, substitutional translation can be applied, where the normal word with similar to the original word meaning is used. E.g.:

Wandless – *лишенный палочки*. Occasionalism was created by adding the -less suffix, which carries a meaning “without anything” corresponding to the word wand (magic wand). The word was translated by means of descriptive translation.

To De-gnome (the garden) – *очистка сада от гномов*.

In conclusion, it should be noted that the translator most often resorted to such translation methods as: calque, especially in relation to words denoting magic objects and concepts, and transcription, often used to convey spells. The cases of creating the author’s occasionalisms in the target language and descriptive translation, have been used extremely rarely.

Scientific and language supervision by Associate Professor
L.I. Semerenko.

Victor Ryzhko

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

SLANG AS A PHENOMENON IN ENGLISH AND ITS BASIC TRANSLATION FEATURES INTO UKRAINIAN

Slang is a set of words or new meanings of the existing words used in different groups of people (professional, social, age-related, etc.). In English lexicography, the term “slang” became widespread at the beginning of the 19th century. The etymology of the word is controversial. The study of slang was influenced by the English-speaking culture. Slang is a complex phenomenon not only in terms of language, but also in terms of translation.

The study of this problem was carried out by leading foreign and domestic scholars such as E. Partridge, A. Barrere, Ch.G. Leland, J.S. Farmer, W.E. Henley, J.B. Greenough, J.L. Kittredge, I.G. Halperin,

V.A. Khomyakov, I.V. Arnold, T.A. Solovyova, etc. Each of them considered the term “slang” as such, and also investigated its features.

There are two main ways which the translator may use: direct or literal translation and indirect translation. It is much more common to resort to the indirect methods of translation or translation transformations. Their main function is to create the most lexically accurate, adequate translation of the paper in the absence of regular language correspondences. At the same time, an adequate translation is impossible without taking into account the stylistic aspect of the original, since the translation also involves the creation of a stylistic analogue. Slang very often has no equivalent in the Ukrainian language. And if it is impossible to find the appropriate synonym, the translator should use the necessary translation techniques, such as: 1) transcription and transliteration; 2) calque; 3) analogue; 4) descriptive translation. One of the basic methods of translating slang units is the descriptive translation because the Ukrainian language does not have a suitable match, which would be equally expressive. And the context can also serve as an assistant to the translator, taken into account it will be easier to choose the necessary match, synonymous with the original slang unit.

In our proposed examples, the largest number is slang nouns and phraseological units. Also a considerable number comprise slang verbs and slang adjectives. When translating slang units into Ukrainian in most cases we used such methods of translation as: selection of an analogue, descriptive translation and approximate translation.

Scientific supervision by Associate Professor Ya.V. Halkina.

Language supervision by Senior Lecturer V.V. Kalinichenko.

Mikhailina Samoilenko

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

DIALECTISMS AS A LINGUISTIC PHENOMENON IN ENGLISH PUBLICISTIC DISCOURSE

Nowadays, such extralinguistic factors as global changes in the political and economic life caused the significant aggravation of international communication. Currently, the media is the universal way to communicate at the international level, as well as at the national one.

The problem of translation of dialectisms was studied by domestic and foreign linguists and translators of English and Ukrainian philology: P. Trudgill, A. Ellis, V.M. Zhirmunsky, V.A. Khomyakova, T.V. Kortavi, I.B. Golub.

In the 14th century national English language developed on the London dialect basis. Other remaining dialects became unpopular but did not

completely disappear. The English philologist Walter Skeet has presented 9 dialects in Scotland, 8 in Ireland and 30 in England and Wales. Today there are about 100,000 dialect words in the English Dictionary.

English dialectisms are divided in Territorial (Scottish, Georgie, Scouse, Yorkshire, Welsh, Brummie, West Country, Essex and Cockney dialects) and Social dialects (Argo and Slang).

There is an example of using the Cockney in the publicistic text on the well-known website *RottenTomatoes.com*, the world's most leading online aggregator of movie and TV show reviews. "*Lock, Stock, and Two Smoking Barrels is a grimy, twisted, and funny twist on the Tarantino hip gangster formula*".

The original title of the film is "*Lock, Stock and Two Smoking Barrels*" which was translated as "*Карты, деньги и два дымящихся ствола*". Eventually, "*lock*" is a "*замок*", — "*stock*" is a "*ложе ружья*", and — "*barrel*" is a "*дуло*". In the original language, this is an idiom means "*все и сразу*". The adjective "*smoking*" (*дымящийся*) came from another idiomatic expression — "*a smoking gun*", literally "*дымящийся ствол*", but in fact, it means. All these linguistic subtleties can be understood only if we notice not only literary and spoken English, but also the Cockney language.

Studying the difficulties of translating dialectisms can significantly simplify the work of a translator, who often has to deal with similar phenomena of speech translating publicistic texts.

Scientific and language supervision by Associate Professor
N.V. Zinukova.

Anthony Samoylenko
Alfred Nobel University, Dnipro

SLANG IN A LITERARY WORK AND ITS TRANSLATION ISSUE

The phenomenon of slang has been researched by many scientists. Including such academics as Stuart Flexner; Harold Wentworth, Eric Partridge, Jonathon Green and others. As for Russian scholars, we can name such researchers as I.R. Galperin, A.T. Lipatov, M.M. Makovskiy, and others. According to Arny Grossman and Joan Tucker, slang is a *nonstandard vocabulary belonging to a particular culture or subculture and consisting of raw and unrefined expressions many of which are considered taboo, vulgar and derogatory*. To say it even simply, slang are popular words used by most speakers in very informal communication, which are highly emotive and expressive.

Slang in literature performs several functions. It is used to make the characters as realistic as possible, to make their speech more expressive,

emotional and live. As slang words are used mostly in oral speech, the usage of slang in literary works makes the written text and oral speech we use on daily basis look more alike.

A great example of slang usage in literature is The Outsiders novel, written by Susan Eloise Hinton, an American writer. Despite the fact the book was written in 1967, the slang words from there are still usable nowadays, such as booze (an alcohol drink), weed (cannabis), ramble (a fight), fuzz (the police) etc. The wide usage of slang is due to the general concept of the book – a story about *teenagers*, so-called coming-of-age novel, in fact, the novel was written when the author was 16.

The language in the novel highlights the differences between two social classes – so-called Greasers (poor kids from East of the city) and Socs (rich kids from West of the city). The main characters (Ponyboy, Johnny and others) belong to white gang in Oklahoma and have their own vocabulary, which is full of slang. The slang words distinguish main characters that belong to Greasers gang from other people that do not belong to any gang. We can instantly recognize the gang member in the book, not only by use of slang, but by use of contractions and improper verb usage.

Before we start analyzing the translation of the book, I have to say that the only Russian version I managed to acquire was the translation by Anastasia Zavozova, dated 2016. The author precisely conveyed the author's style and explained the popularity of the book, which would not be clear for non-Americans.

Professor Shurupova M.V. says, that in fact, there is no common system of translating English slang into Russian. However, she states that most translators resort to use of metaphor while translating slang. Nevertheless, we can render slang language similarly to the way we convey phraseological units into Russian. The most accurate classifications of types of translation, which we can apply to slang words rendering, were proposed by Komissarov V.N. and Kazakova T.A. They distinguish such ways of rendering phraseological units from English as: interlinear translation (word-for-word) and transformational translation (finding the equivalent, applying lexicogrammatical transformations), finding a functional analogue, calquing and transliteration. All of these methods can be applied while conveying slang from English into Russian.

..because the <i>cops</i> would be coming soon and nobody in his right mind wants to be around when the <i>fuzz</i> show.		..потому что так скоро и <i>коны</i> подтянутся, а кому в своем уме охота <i>легалым</i> на глаза попадаться.
---	--	---

Here we can see the translator used the method of functional analogue choice, as such slang words for the *law officers* exist in both languages. A

word *коны* has been in the Russian language for a while and represents the slang term for *police* as well as in English.

I jumpgreasers!

Грязерамморды бью!

The translator here translated *jump* as *бить морды*, which is transformational translation; we can observe such transformations as addition and modulation. The author translated word *greasers* as *грязеры* using transliteration, although it could be translated by already existing term – *бриолинчики*.

Then they tightened up on me
and the one on my chest *slugged me*
a couple of times.

Но тут они навалились
посильнее, а тот, что сидел у меня
на груди, *пару раз мне врезал*

Here we observe interlinear translation, as verb *to slug* means *врезать, ударить* and this part was translated literally word for word.

In general, the slang words in this novel are mostly translated by the functional analogue as the same slang words are present in both languages. Due to languages' diversity, the author often had to use equivalents and transformations, both lexical and grammatical. Calquing and transliteration were not used.

Zavozova's translation is a perfect example how the slang vocabulary should be translated from English into Russian – by means of 5 main methods: finding an analogue, finding an equivalent, translating word-for-word, by means of transliteration and calquing. While translating slang, the social, cultural and other aspects of the character should be taken into consideration to make the translation appropriate, adequate and logical. Nevertheless, the problem of slang translation is still relevant and further research of this phenomenon is needed.

Scientific and language supervision by Associate Professor
L.I. Semerenko.

Darja Savinova
Alfred Nobel Universität, Dnipro, Ukraine

DIE ANGLIZISMEN IN DER DEUTSCHEN SPRACHE

Heute, im Zeitalter der allgemeinen Globalisierung, hat die deutsche Sprache starken Druck aus dem Englischen. Immer mehr englische Wörter

dringen ins Deutsche ein. In diesem Zusammenhang entstand ein neuer Begriff der "Anglizismus".

Anglizismus ist ein Wort oder ein Sprachumsatz in irgendeiner Sprache, aus dem Englischen ausgeliehen oder nach Englisch gebaut. Die Entstehung von Anglizismen in der Sprache ist aus einer Reihe von Gründen, von denen die meisten einen ausgeprägten sprachlichen Charakter haben, nämlich die Globalisierung der englischen Sprache, die Entstehung neuer Konzepte durch die Entwicklung von Technik und Computertechnologie sowie eine umfangreiche Demonstration der amerikanischen Lebensweise, vor allem in den Medien.

Man kann den Anglizismen nach unterschiedlichen Kriterien einstufen. Einer davon ist die Art und Weise, wie sie in der Sprache angepasst werden. Es gibt zum Beispiel direkte Kreditaufnahmen (*Job, Team*), terminologische Synonyme (*consulting - der Berater*), gemischte Bildung (*Powerfrau - die Geschäftsfrau*) und Pseudo-Anglizismen (*Showmaster*) sowie englische Verben, die nach deutscher Grammatik transformiert werden, also mit Zuwachs zum Infinitiv Ende -en, -n (*checken*).

Durch den übermäßigen Einsatz von Anglizismen wird der deutsche Wortschatz selbst verdrängt. Entstanden ist eine sprachliche Situation, die Denglisch genannt wurde.

Der Einfluss der Anglizismen auf Deutsch geht über das Vokabeln hinaus, indem er sich auf die Grammatik verbreitet, die Struktur des deutschen Angebots verändert. So marschiert zum Beispiel das englische Verb "download" ins Deutsche ein und wechselt das deutsche "herunterladen" auf "downloaden". In anderen Fällen wird nur die Wurzel des englischen Wortes genommen: "Ausgepowert (von Englisch Power - Kraft, Macht) - erschöpfend, verkümmert.

Die Anreicherung der vokalen Zusammensetzung der modernen deutschen Sprache durch das Ausleihen bestimmter Konzepte sowie die Entstehung neuer Begriffe wird in Bereichen der modernen Gesellschaft am deutlichsten verfolgt: Bildung, Politik, Wirtschaft, Informationstechnik, Wissenschaft und Technik, Telekommunikation und Sportbereich.

Die Sprache ist ein Phänomen, das lebt, sich ständig verändert. Er ist in der Lage, sich selbst zu besänftigen, zu viel, unnötig zu entsorgen. Im Laufe der Zeit werden einige Kredite entweder aus dem Verzehr oder in die Hauptsprache kommen und so bereichern. Vielleicht wird sich die deutsche Sprache in Zukunft etwas verändern, und wir werden uns mit einer anderen, in unserem Verständnis abnormierten, Grammatik und Phonetik auseinandersetzen.

Wissenschaftliche und sprachliche Beratung von Oberhochschullehrer
O. O. Michlik

NEOLOGISMEN IN DER DEUTSCHEN SPRACHE

Die zunehmend aktive menschliche Tätigkeit, die sich auf die Erkenntnisse und Transformation der Welt in der Umgebung konzentriert, erfordert Reflexion in der Sprache, vor allem in dem Wortschatz. Die Lexik ist die „beweglichste“ Ebene, die die gesamte Vielfalt des Lebens eines Volkes und der Veränderungen in den verschiedenen Bereichen des Lebens widerspiegelt.

Mittlerweile befindet sich Deutsch ebenso wie viele andere Sprachen im Zustand des sogenannten „neologischen Booms“. Die Entstehung neuer Wörter und die Notwendigkeit ihrer Forschung waren die Voraussetzung für die Entwicklung eines besonderen Gebietes der Lexikologie - der Neologie - der Neologismus-Wissenschaft.

Die Bereiche des sozialen Lebens, in denen eine große Anzahl von Neologismen verwendet wird, sind: *die Wissenschaft und die Informationstechnik* (die Datenautobahn – канал данных; der Doppelklick – двойной клик (мышкой), der Anker – ярлык), *die Massenmedien und die Publizistik* (der Allzweckstisch – универсальный стол, löffelfertig – готовый к сдаче (здесь: квартира, жилой дом), diebstahlsicher – безопасный, надёжный, wartungsfrei – не требующий постоянного обслуживания, weiches Ziel – лёгкая мишень), *die Wirtschaft und die Politik* (die Kommerz – коммерция, торговля, das Direktbanking – директ-банкинг, der Globalspieler – предприятие, концерн, konvertieren – преобразовывать, конвертировать, das Schwellenland (SL) – развивающаяся страна), *die Gesellschaft* (dreikantebreit – человек со спортивным телосложением, «качок»); simsens – отправлять СМС, die Erlebnisgesellschaft – стиль жизни, при котором общество сосредоточено на развлечениях, das Mobbing – бойкот).

Die deutsche Sprache reagiert, wie jede andere, aktiv auf neue Lebensbedingungen und produziert viele Neologismen. Eine große Anzahl von den geliehenen Neologismen, die ins Deutsche kommen, ist eine natürliche Erscheinung, die aktuelle soziale, wirtschaftliche, politische, kulturelle, deutsche Interaktion mit anderen Staaten zeigt.

Daraus kann man schließen, dass Neologismen im Rahmen des modernen Lebens der Gesellschaft ein notwendiges Phänomen sind, andererseits sollte man sie aber auch dort verwenden, wo es wirklich angemessen ist.

Wissenschaftliche und sprachliche Beratung von Oberhochschullehrer
O. O. Michlik.

FEATURES OF TRANSLATION OF OFFICIAL BUSINESS DOCUMENTS

Modern linguistics studies many complex problems, one of which is the problem of linguistic aspects of interlingual speech activity, which is called “translation”.

In the modern world, the translation of official business documents is becoming one of the most popular types of translation. The works of such well-known linguists and scientists as V.I. Karasik, V.B. Kashkin, M.L. Makarov, S. V. Vlasenko, V.N. Komissarov, T.R. Levitska, S.I. Vinogradov have been central to the idea of discourse, translation and official-business style.

The problem of translation of official business documents has become very important. Having conducted scientific observation and discursive analysis, it is possible to systematize the peculiarities of translation of official business documents that may be found in grammatical and lexical peculiarities that are used when translating official and business documents.

The main lexical features in the translation of official documents are clichés, abbreviations, reductions in translation, which can change according to the type of document. The main grammatical features in the translation of official business documents are the use of modal verbs, the use of clichéd phrases, transcription of names and surnames. In the translation of business documents, one must follow strict rules and use standard language samples. It is possible to define the distinctive features of the business style:

- 1) the use of words in their direct meaning;
- 2) the use of words of Greek, French and Latin origin;
- 3) the use of phrases and clichés;
- 4) the use of English abbreviations.

Translation of official business documents has to be clear, exact and accurate, and also meet the generally accepted norms of linguistics. It is one of the most difficult types of translation, as it requires certain and extensive knowledge in the theory of discourse and professional translation awareness.

Scientific supervision and language supervision by Associate Professor
D.O. Holub.

STRUCTURAL CHARACTERISTICS OF ENGLISH FILM TITLES AND SPECIFICS OF THEIR TRANSLATION INTO UKRAINIAN

Introduction. Audiovisual translations have been relevant for a very long time, but the film titles translation has not received adequate attention. We can find little research on this problem (Arnold 2002, Balzhinimaieva 2009, Lamzina 1999, Latyshev 2007, Milevich 2007, Ronginskiy 1996 and some others). At the same time, this field of translation studies is now very popular and promising because in the modern world the film industry occupies a large part of human life and is developing at a very fast pace. Most of the films in Ukraine come to us from the English-speaking countries such as the United States of America and the United Kingdom. They all have their original titles that have to be translated meaningfully and at high quality standards because the titles play an important role in understanding the film as a whole and the information that the film aims to convey to the viewer.

The **purpose** of the article is to analyze the translation strategy of English films to achieve the adequate translation taking into account cultural differences and structural and semantic features of the titles.

Film titles translation as a scientific problem. For adequate translation, a translator needs to know some theoretical information about the titles as the transfer of titles from one language to another and the choice of translation strategy depends on their structural and functional-semantic features. First of all, the most important is what functions the title has, namely nominative, informative and promotional. The primary function is the nominative one, as the title must define a particular text or its name. The informative feature of the title is that it contains some information about the film by which we can understand the plot elements, the genre, the main idea of the film, the key characters or even the time or epoch when the events are happening [6]. The purpose of the promotional function is to draw the viewer's attention, to attract him/her to watch the film and to influence him/her emotionally by using stylistic means. Thus, the title creates one of the stylistic effects: justified, deceived or enhanced expectation [1, p.111].

Methodology of the study. Taking into account the views of the researchers dealing with the problems of titles translation and their difficulties, we identified the grammatical and semantic peculiarities of English film titles and singled out the main translation strategies.

Grammatically, titles can consist of a single word, a phrase, or a sentence. In terms of content, the titles are divided into those that reveal the main idea or problem of the film; those that set the plot perspective; character

titles (many of them are anthroponyms that report nationality, gender, or hero social status); and titles denoting time and place [3, p.94].

Titles translation is considerably complex, it reflects the general translation tendencies and, as a rule, is notable for different substitutions and changes connected with features of different linguistic, stylistic, axiological linguocultures, and also with differences in cognitive processes, to which the specific character of perception and transmission of another foreign realia, fact or event belong. The translator should also consider the genre specificity of the film, the plot, the main idea, history and traditions of the target audience country. On this basis, the title should express the idea of the film accurately and be clear to any viewer. The title should be easy to read and to perceive since it is primarily designed to draw the viewers' attention.

Another important point after taking into account all main titles features is to choose a translation strategy. Adaptation generally causes some difficulties in the translation process, so the first step is to analyze whether it is appropriate to preserve the original title in a particular country or not, and then the translator chooses the translation strategy. According to Balzhinimaieva, there are three strategies for titles translation: direct (literal) translation, translation with the help of transformation, and full replacement of the title (semantic and plot adaptation). In case of direct or literal translation with the usage of calque, the structure of the title, its construction and order of the words do not change as the lexical units of the source language are replaced by the corresponding lexical units of the translation language. In general, this strategy is used when the title does not contain untranslatable cultural and ethnic components or realias and there is no conflict between form and content. They are usually used when the title contains a character's name, geographical names, dates, professions, common words etc.

Results and their discussion. In our research we tried to analyze different translation strategies of film titles rendering. The first strategy, literal one, means the usage of calque, the structure of the title, its construction and order of the words do not change as the lexical units of the source language which are replaced by the corresponding lexical units of the translation language. The second strategy is translation with the help of transformation. The last strategy is to completely replace the film title for a number of reasons, the most important of which is cultural differences.

According to the first strategy we apply such techniques as transcription and transliteration, which are used specifically to translate company names, military vehicles, boats names, proper names, geographical names, etc. [2]. For example, *Room 104 – Кімната 104, Mrs. Fletcher – Місіс Флетчер, Evil – Зло*.

The second strategy is translation with the help of transformation. It is an interlanguage translation that is used to achieve translation equivalence

despite the differences in formal and semantic systems of two languages. In translation studies it is known that translation transformations occur due to various factors: lexical, stylistic, functional, pragmatic [2]. In recent years many film titles have been translated with the extension of cognitive information by replacing or adding lexical elements. The introduction of film keywords compensates for the semantic or genre lack of literal title translation [5]. If the translator chooses this method, he or she usually uses 3 types of transformations: replacement, addition, and omission. For example, *Axios* – *Axios: Все має значення*, *Frozen 2* – *Холодне серце 2*, *The Notebook* – *Щоденник пам'яті*.

The last strategy is to completely replace the film title, which is usually used when it is impossible to preserve the original one for a number of reasons, the most important of which is cultural differences. Sometimes full replacement translation is more successful and entertaining for the viewer, since the main task of the translation is to make him / her want to watch the film, and the title translation process becomes a very difficult and creative activity. However, the translator must retain the correspondence between the content and the title because, according to Latyshev, the basic requirements for the translator are to preserve semantic-structural equality and the communicative-functional features of the title [4]. For example, *Power* – *Влада в нічному місті*, *A Walk to Remember* – *Поснішай кохати*, *Becoming Jane* – *Джейн Остін*.

Conclusion. So, having analyzed three film titles translation strategies, we can say that the most popular strategy used by translators is literal translation as most films have clear and understandable titles for all countries. Translation with the help of transformation is the second most popular strategy as different countries have different realia and cultural peculiarities that are not understood by all viewers and require additional knowledge to fully understand the title. Full replacement of the title is much less commonly used because of the complexity of using this strategy.

Bibliography

1. Арнольд И.В. Стилистика. Современный английский язык: Учебник для вузов. – 5-е изд., испр. и доп. – М.: Флинта: Наука, 2002. – 384
2. Бальжинимаева Е.Ж. Стратегия перевода названий фильмов / Е.Ж. Бальжинимаева // Улан-Удэ. — 2009. – [Электронный ресурс] – Режим доступа. – URL: <https://refdb.ru/look/3099824.html>
3. Ламзина, А. В. Заглавие / А. В. Ламзина // Введение в литературоведение / под ред. Л. В. Чернец. – М., 1999. – С. 94
4. Латышев Л.К. Технология перевода: учебное пособие для студентов вузов. – М.: Академия. –2007. – 317 с.
5. Милевич И. Стратегии перевода названий фильмов / И. Милевич // Русский язык за рубежом. 2007. № 5. – С. 65-71

6. Ронгинский В.М. О тенденциях в развитии структуры заголовка // Исследования по грамматике и лексикологии. Киев. 1966. – С. 159-166

Scientific and language supervision by Associate Professor
N.V. Zinukova.

Valeriia Sheiko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

COMPLEX SENTENCES IN THE ENGLISH PUBLICISTIC DISCOURSE AND THEIR MEANS OF TRANSLATION

Nowadays, we can observe a large amount of complex sentences in the English publicistic discourse, therefore we should consider the importance of adequate rendering of its meaning into the target language.

The study of linguistic problems (the use and translation of complex sentences that find their place in the English press) related to human-press interaction is of considerable interest. A complex sentence is a sentence that contains an independent clause (Principal Clause) and one or more dependent clauses (Subordinate Clauses). There are 5 main types of Subordinate clauses which are used with following conjunctions: Subject clause (*who, whom, whose, what*), Predicative clause (*that, whether, if*), Object clause (*that, whose*), Attributive clause (*which*) and Adverbial clause. Adverbial clauses are divided into adverbs of time (*after, as, as long as, as soon as, before, no sooner than, since, until, when, or while*), place (*anywhere, everywhere, where, or wherever*), manner (*as, like, or the way*), degree (*than, as...as, so...as, or the...the*), condition (*if or unless*), concession (*though, although, even though, while, whereas, or even if*) and reason (*as, because, given, or since*).

The idea of the intonational and semantic integrity of a complex sentence, the interdependence of its parts (components) was supported by V.O. Bogoroditsky, V.V. Vinogradov and others. The history of the complex sentence research convinces us that it is possible to achieve our goal by building paradigms of syntactic constructions and comparing some members of the series with others to understand the specifics of the structure. This approach existed long before domestic and foreign linguistics had formulated the provisions on grouping the linguistic units by similarity and contiguity, and the concepts of paradigmatic and syntagmatic relations and paradigms emerged, as S.M. Moiseenko said. Such scholars as K.A. Karaseva, I. Moiseeva, N.G. Farina, F.I. Busayev, V.I. Simovich, L.A. Bulakhovsky, I.G. Cherednichenko investigated into this topic.

After analyzing the complex sentences, we found various types of transformations. For example, in many sentences, linking verbs and other auxiliary elements are omitted. Changes in morphological forms and the replacement of some lexical units also occur.

Scientific supervision by Associate Professor Ya. V. Halkina.

Language supervision by Senior Lecturer V.V. Kalinichenko.

Anna Shkutan

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

FEATURES OF AUDIOVISUAL TRANSLATION IN THE GENRE OF HISTORICAL DRAMA

Recent decades observe the high interest of many scholars-linguists focused on the study of such direction in translation studies as audiovisual translation; among them we can find the works of A.V. Kozulyayev, V.Ye. Horshkova, Yu.M. Lotman, Yu.N. Tynyanov, M.A. Yefremova and many others. This genuine interest is explained by the fact that this aspect of translation still poorly understood. Therefore, this topic is relevant for consideration and study in the context of translation studies.

According to the linguists audiovisual translation is a translation in which in addition to the verbal message there are also visual and audio elements (image and sound). It is also a translation of materials in which the verbal sphere is complemented by elements from other channels of communication.

Today, scientists are highlighting about ten different types of audiovisual translation, but the most common are just a few: subtitling, dubbing, and voice-over translation. Despite the fact that subtitling is the most common type of audiovisual translation, there are a number of difficulties for the translators to work with this type of translation, due to the high likelihood of compression or vice versa, insufficient time and space allocated for a particular segment of the monologue or replica. However, it should be noted that for the perception of film, the most comfortable for the viewer is the dubbing or the voice-over translation of audiovisual materials.

Analysis of audiovisual materials is usually done based on the classification of Komissarov V.N. The main types of lexical transformations used in the translation process with the participation of different source languages and target languages include the following translation techniques: transcoding and transliteration, calque or loan translation and lexico-semantic substitutions (concretization, generalization, modulation). The most common grammatical transformations include: sentence fragmentation, sentence integration, replacement. Complex lexical-grammatical transformations

include: antonymic translation, explication (descriptive translation) and compensation.

Although the concept of audiovisual translation is still poorly understood, its popularity among young linguists and translators has grown significantly. There are many reasons for this in Ukraine, starting with the popularization of the Ukrainian language inside and outside the country and ending with a number of laws, which forces filmmakers to make mandatory translation of foreign films into Ukrainian. All of this naturally affects the spread and increasing demand for audiovisual translation. That is why the popularity of the translator's profession and, above all, of the audiovisual translator, has grown so much compared to the last decade. But we shouldn't forget that meeting the needs of the public to watch foreign language films is one of the goals of audiovisual translation.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.V. Ishchenko.

Victoria Sinilshchykova
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

PROBLEMS OF TRANSLATION OF BUSINESS CORRESPONDENCE (FROM ENGLISH TO UKRAINIAN)

The business area is one of the fastest growing areas of human activity today. Considering the features of business documents and its structure, there are two sub styles: official-documentary and everyday business. The subject of our research is business correspondence.

There are many works devoted to the problems of translation of business correspondence, namely the works of such scientists as N.G. Valeeva, A.A. Flora, I.P. Halperin.

A distinctive lexical feature of this type of documentation is the use of generally accepted terminology, phrases, expressions, symbols and abbreviations, which vary depending on the type of document and the specific conditions of correspondence. A professional translation of business documentation should be equivalent and adequate. Both in European languages and in Ukrainian, the culture of document standardization is very high, but despite this, when translating official business texts it is not always possible to find a suitable equivalent. Sometimes you have to resort to literal translation. This is necessary in order to avoid misinterpretation of a word or phrase, which may even lead to a diplomatic conflict. But even between the British and Americans, some linguistic misunderstandings may arise. The same terms can have different semantic meanings and, different terms can have the same meaning.

Thus, one of the tasks of the translator is to overcome the ethnolinguistic barrier and ensure bilingual communication.

Scientific and language supervision by Associate Professor
D.O. Holub.

Yuliia Stanichevska
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

ABREVIATIONS SMS EN FRANÇAIS

L'augmentation du flux d'informations et l'accélération du rythme de vie affectent la langue. Aujourd'hui, chaque langue cherche à économiser de l'argent afin d'accélérer le processus de communication.

Les abréviations sont fermement ancrées dans nos vies et sont utilisées dans les messageries instantanées et les chats. Que c'est paresseux ou inconfortable taper des mots longs. Les Français aiment beaucoup utiliser des mots tronqués dans leur discours. Presque tous les mots composés de plus de 3 syllabes sont abrégés. Aujourd'hui, peu de gens se souviennent que des mots tels que: stylo, photo, vélo, moto sont eux-mêmes abrégés, et leurs versions complètes *stylographe, photographie, vélocipède, motocyclette* ne sont pratiquement pas utilisées. Communiquant dans les chats, les Français réduisent tout à la limite.

Salutations: *Bjr – bonjour (bonjour), slt tlm – salut tout le monde (bonjour à tous). De plus, tjs – toujours (toujours), c – c'est (c'est ...), g – j'ai (j'ai).*

Autres exemples : *BAC – baccalauréat, FAC – faculté, RÉCRÉ – récréation, EXAM – examen, PROF – professeur, PRO – professionnel, PRÉPA – préparation, ORDI – ordinateur, MATHS – mathématiques, PUB – publicité, MAT – matin.*

Le fait que dans la langue utilisée dans les chats français il n'y ait pas de règles clairement définies et que les violations des normes d'orthographe et de grammaire de la langue soient les bienvenues, certains chercheurs s'inquiètent pour l'avenir de la langue française. Ils suggèrent que sous l'influence d'une langue de ce genre, la jeunesse moderne commettra plus d'erreurs d'écriture que les générations précédentes. Il est supposé que les adolescents, habitués à commettre des erreurs délibérées dans les bavardages, transfèrent certains d'entre eux à l'utilisation de la langue française traditionnelle par écrit, l'influence des normes littéraires diminue.

De nombreux linguistes pensent que cela conduira au fait que lors de la lecture d'un texte brut contenant un certain nombre d'erreurs aléatoires, ces dernières ne sont pas remarquées, ou sont perçues comme autorisées.

Consultant scientifique et linguistique : Maître-assistant L.V. Ratomska.

CONDITIONAL CONSTRUCTIONS AS A LINGUISTIC CATEGORY

Conditional constructions, which are available in many languages, fall into the category of those linguistic objects that are constantly actively studied not only by linguistics but also by the related sciences, that is, the sciences that study the language and linguistic activity of man in various aspects. In linguistics, multifaceted analysis of conditional structures is carried out. In English, conditional constructions can be represented via a conditional method. The conditional sentence as an object of linguistic research has repeatedly been the focus of the attention of such foreign and domestic linguists as K. Greek, N. Kiselev, I. Kopanev, R. Bhatt, F. Palmer, R. Quirk, N. Rescher, P. Harder, R. Longaker, and others.

The purpose of this work is to investigate the semantic features of the functioning of conditional sentences in English nonfiction texts, as well as to identify the difficulties and peculiarities of the translation of English conditional sentences into Ukrainian.

Conditionals - a special kind of compound sentences when the contracting part expresses a certain condition, and in the main - the consequences of such a condition. Such sentences are often called if-sentences. Depending on the condition expressed in the sentence, conditional constructions are divided into four types: conditional constructions of zero type, first, second and constructions of the third type. Also, distinguish a mixed type of conditional sentences.

Zero Conditional is a conditional sentence that conveys common truths, natural or scientific facts, rules, or frequently repeated events that have become the rule. Zero-type conditional sentences always use Present Simple, both in the main and in the sub-clause.

First Conditional is a conditional sentence that expresses a real or very probable situation in the present or future time. First Conditional sentences always use the Present Simple tense in the subordinate part, and Future Simple, the modal infinitive verbs without the to part may always be used in the main part depending on the situation.

Second Conditional is a conditional sentence that conveys the unreal situation in the present. A contractual sentence conveys an imaginary situation that contradicts the facts of the present, so such a situation is impossible or unlikely in the present or future time. In type 2 conditional clauses, Past Simple is always used in the subordinate part, with the verb were being used for all persons. The main part of such sentences uses modal verbs would, could, might with the infinitive of the verb without the particle to.

Third Conditional is a conditional sentence that expresses an unreal situation in the past and its unreal consequences, that is, this imaginary situation never happened. In most cases, third conditional designs convey a hint of reproach, criticism, vexation over something that has not been done in the past. Third conditional sentences use the Past Perfect tense, and sometimes Past Perfect Continuous, in the subordinate if-part, and the modal verb would, could, might with the form of a perfect infinitive without the to.

Mixed Conditionals - conditional sentences in which situations or actions in the contract and head parts relate to different times. Only conditional sentences of the 2nd and 3rd types can be mixed with each other.

Therefore, by analyzing each type of conditional sentence, we can conclude that each type of conditional method is different from each other in its structure and rules of use. Therefore, if a translator encounters a given language phenomenon, then he or she must take into account the particularities of each type of conditional sentence in order to translate the sentence correctly.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I.Korobeinikova.

Katerina Timoshchenko
Alfred Nobel Universität, Dnipro, Ukraine

MERKMALE DER ÜBERSETZUNG DES DEUTSCHEN AMTLICHEN DOKUMENTS

Formaler Geschäftsstil ist der Stil von Dokumenten. Dieser Stil wird für die Kommunikation im staatlichen, öffentlichen, politischen und wirtschaftlichen Leben verwendet. Auch in Geschäftsbeziehungen zwischen Staaten und Institutionen.. Der formale Geschäftsstil kann sowohl mündlich als auch schriftlich verwendet werden.

Amtliches Dokument ist ein Dokument einer juristischen oder natürlichen Person, staatlicher Stellen, Institutionen, Organisationen. Das Dokument muss in Übereinstimmung mit bestimmten gesetzlichen Bestimmungen ausgeführt und bestätigt werden.

Wir haben die Übersetzung verschiedener Arten von amtlichen Dokumenten untersucht. Nämlich: Pässe, Geburtsurkunden, Einkommensnachweise bestimmter offizieller Unternehmer aus dem Ukrainischen ins Deutsche.

Die Untersuchung ergab Folgendes:

1. Der Titel enthält Informationen zu den Übersetzungssprachen.

Zum Beispiel: *Переклад з української мови на німецьку мову Die Übersetzung aus dem Ukrainischen ins Deutsche*

2. Bei der Übersetzung von Siegeln und Stempeln haben wir standardisierte Ausdrücke verwendet.

Zum Beispiel: *Stempel: Staatliche Einrichtung * "Institut für Gastroenterologie der Ukraine". Siegel Ukraine * Gebiet Dnipropetrowsk * Stadt Nowomoskowsk*

3. Wir haben Namen nach den Regeln der deutschen Transliteration übersetzt.

Zum Beispiel: *Птушкін Дмитро Анатолійович - Ptuschkin Dmytro Anatolijovytsch*

4. Wir haben die Namen von Unternehmen und Organisationen gemäß den Standardisierungsregeln übersetzt.

Zum Beispiel: *Das Ministerium für Arbeit und Sozialpolitik*

Das Ministerium für Bildung und Wissenschaft der Ukraine

Abschließend möchten wir sagen, dass die wichtigsten Merkmale der Übersetzung von Geschäftsdokumenten sind: standardisierte Ausdrücke, Verwendung des typischen Wortschatzes für einen bestimmten Stil, Verwendung der Transliteration für Eigennamen, Firmen- und Organisationsnamen. Diese Information kann man in der Theorie und Praxis der Übersetzung aus dem Deutschen verwenden.

Wissenschaftliche und sprachliche Beratung von Dozentin
O. E. Beresten.

Sofia Trefilova

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE FEATURES OF TRANSLATION THE GERUND IN THE NOVEL "WUTHERING HEIGHTS" BY EMILY BRONTE

Gerund is a non-finite form of the verb and has four translation options. It can perform the functions of its various parts of sentence. The relevance of this research is determined by the interest with stylistic features and means of expression in particular English literature. The novels that are representatives of this have a rich literary variety. This is a cultural heritage. Based on these texts, everyone can study the grammatical and lexical features of the language.

The object of the research is Emily Bronte's masterpiece «Wuthering Heights». This novel is filled with complexes and structures that may interest any scientist. Let's describe the main forms of translation the gerund that are found in this text.

The first way of translate the gerund is noun. *As to staying here, I don't keep accommodations for visitors – Что касается пребывания здесь, я не предоставляю жилье посетителям.* In this case, «staying» is

translated like a verbal noun, as this word is expressed as a process...*and under pretence of gaining information concerning the necessities of my establishment – ...и под предлогом получения информации о нуждах моего владения.*

The second version of the translation is an infinitive, which will not change its installation in any way in the sentence. *Do you know that you run a risk of being lost in the marshes? – Знаете ли вы, что вы рискуете потеряться в болотах?*

Another way is using the participle. When all the material was considered, it was revealed that these cases are the most common in this novel. *Then, striding to a side door, he shouted again, 'Joseph!'* – Затем, шагнув к боковой двери, он снова закричал: « Джозеф! ». Translating functional equivalence has kept. Also, using of the participle complex is often found in the «Wuthering Heights».

I blushed at my inconsideration: but, without showing further consciousness of the offence, I hastened to add... – Я покраснел от своей невнимательности: но, не показывая дальнейшего осознания преступления, я поспешил добавить....

In conclusion, the gerund is a form of the verb that is used in texts of a narrative style. Analyzing the «Wuthering Heights» by Emily Bronte, we can say that gerund most often goes into the form of infinitive and participle. Classical English literature has a lot of ways of using gerund. This indicates the expression richness of the text. Different versions of this form adorn the composition, create a certain atmosphere and add interesting details. This makes it possible to accurately convey the author`s mood and his or her literary idea.

Scientific and Language supervision by Lecturer
M.A.Samoilenko.

Tatiana Ujánova
Universidad de Alfredo Nóbél, Dnipró, Ucrania

PARTICULARIDADES DE LA TRADUCCIÓN DE LOS ESLOGANES

Como se sabe, hay diferentes tipos y formas de publicidad, uno de los cuales es eslogan que, como regla, representa una frase bastante corta. El objetivo principal de tal publicidad es atraer la atención de los interesados para que tengan una imagen favorable ante los consumidores. Para que la campaña publicitaria sea exitosa, el eslogan debe ser expresivo, convincente y memorable, por ejemplo: «Nike. Just Do It», «McDonald`s. Я це люблю...», «Мах Factor. Професіонали рекомендують...», «L`Oreal. Адже Ви цього варті...»

Las características fundamentales de un eslogan son las siguientes: reflejo de esencia de la oferta comercial o de la posición empresarial, brevedad relativa, expresividad emocional, combinación de palabras fáciles y concretas para que el eslogan se perciba y se memorice mejor. Lo último posibilita traducir el eslogan a otros idiomas sin muchas dificultades. Tanto la traducción de los eslóganes como el estudio de características culturales y lingüísticas de la publicidad requieren la atención de los científicos. Según su opinión, recientemente los textos y eslóganes publicitarios han adquirido el estatus de una de las principales fuentes de información económica. Para suscitar interés positivo del destinatario, un traductor debe realizar un estudio previo de muchas particularidades y marcar las diferencias entre la lengua meta y la original.

La falta de tales conocimientos puede provocar errores en la traducción y, como máximo, un fracaso de campaña publicitaria. Hay muchos ejemplos de tales fracasos, uno de los cuales ocurrió cuando la aerolínea American Airlines había decidido llamar la atención de sus clientes a nuevas sillas de cuero en sus aviones. Su eslogan en inglés era “Fly in leather” y fue literalmente traducido al español como “Vuela en cuero” que también significaba “Vuela absolutamente desnudo”. Otro ejemplo tuvo lugar cuando se esperaba la visita del Papa a uno de los países. Un fabricante estadounidense decidió lanzar una campaña para vender camisetas con el eslogan “I saw the Pope” (“el Papa”). Al traducirlo en español, cometieron un error gramatical y la inscripción cambió su significado a “I saw the Potato” (“la Papa”). El ejemplo clásico se relaciona con General Motors y el fracaso del lanzamiento de Chevy Nova al mercado de América Latina y Central, porque su nombre en español “no va” significa que el coche no funciona. Traduciendo un eslogan, el traductor debe demostrar tanto su conocimiento de las particularidades culturales y del idioma como su creatividad, porque el eslogan no hay que traducirlo literalmente, hay que preservar la idea principal.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

Tetiana Ukhanova
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

TRANSLATOR’S LANGUAGE PERSONALITY (BASED ON “I SIT BY THE WINDOW” BY Y. BRODSKY)

Translation of a foreign text, a literary text in particular, is connected with many difficulties and challenges. Problems arising in the translation process can be divided into linguistic, cultural, social and scientific-technical.

To tackle these problems the translator must have linguistic, sociocultural, psychological and informational competencies, which will enable him/her to make his/her translation faithful. All these competencies and individual characteristics make up translator's language personality.

The notion "language personality" may be studied from different angles, namely psychological and linguistic. According to the psychological approach, "language personality" refers to any speaker, who acts using a language in the process of communication. Three main types of any language personality are the following: conflictive, centered and cooperative. Depending on the type of language personality a speaker represents, he/she chooses his/her type of behavior and ways of communication, which will be different for various situations. If we consider translator's language personality, it should be stated that he/she, as a speaker, may belong to any type of language personality, but as a translator he/she must be able to convey ideas expressed by representatives of any language personalities, choosing appropriate lexical units and grammatical structures.

Most scientists who turn to the study of the notion "language personality" from linguistic point of view refer to the model of a language personality suggested by Y. N. Karaulov. According to his concept there are three levels of the structural model of a language personality: semantic, linguistic-cognitive and motivational. In addition, I. N. Remhe distinguished three stages of the translation process in "Translator's language personality and cognitive peculiarities of the translation process": the stage of understanding, translation stage and final stage.

We have made an attempt to analyze how translator's language personality is revealed in the translation of the verse "I Sit By The Window" by the author himself. And it is necessary to point out that translation of both poems and prose is done "through the prism of translator's picture of the world" and anyway a text or poem can be modified by the translator, thus expressing his personal perception of a translated text or poem. The translation of the latter is even more peculiar, because poetic form of the verse plays a very important role. Translator should not only convey an idea, but also the author's style, meter, stylistic devices and, of course, the translated version of a poem should still be rhymed. The question whether translators must follow the author's meter and rhyme or not is still under consideration by different scholars. Nevertheless, our main aim was to study Y. Brodsky's language personality.

We did not intend to identify Y. Brodsky's language personality from the point of view of psychology, instead we focused on the linguistic peculiarities of his verse. In "I Sit By The Window" ("Я всегда твердил, что судьба – игра") we can see all the three levels of the structural model of a language personality, distinguished by Y. N. Karaulov. Semantic view is expressed in the translation of separate words and units (Что зачем вся дева,

раз есть колено – Who needs the whole girl if you've got her knee?; Что зачем нам рыба, раз есть икра. – Who needs fish if you've got caviar?). Linguistic-cognitive level is visible in the translation of a winged expression “И что семя, упавши в дурную почву, не дает побера” as “what's fertile falls in fallow soil – a dud”, i.e. descriptive translation. The motivational level is represented by the preservation of the idea the author wanted to convey. Obviously, all three stages of the translation process were included in the translation of the verse by Y. Brodsky, because without them this process would be impossible.

If we turn to the analysis of the poetic form, we should state that both the original poem “Я всегда твердил, что судьба – игра” and its translation version “I Sit By The Window” have the same type of rhyme: plain rhyme. The individual style of the poet is still visible.

Nevertheless, some scholars sometimes say that the quality of Brodsky's poems in English is inferior to that of his poems in Russian. It is common to distinguish primary and secondary language personality. In the case of Brodsky's translation we deal with the secondary language personality and this can explain the difference between his pieces of work in Russian and in English.

Scientific and language supervision by Associate Professor
L. I. Semerenko.

Tetiana Ukhanova
Università Alfredo Nobel, Dnipro, Ucraina

TRADUZIONE DEI MODI DI DIRE CORRELATI AL TEMA “CIBO”

Ogni lingua è ricca di modi di dire ed espressioni idiomatiche. Loro fanno la lingua espressiva, perché rispecchiano la cultura ed aspetti particolari della vita della popolazione. Il nostro mondo è diverso ed ha moltissime lingue e tradizioni differenti, per questa ragione la traduzione di tali frasi attira l'attenzione dei scienziati.

L'Italia è il paese dove la cultura del cibo è molto avanzata. Per di più, questo paese è famoso per l'abbondanza di cibi deliziosi e salutari. Non sorprende che in italiano ci sono molti modi di dire su cibo e bevande. Ci sono dei mezzi differenti per tradurli. Primieramente, si può trovare un equivalente con il significato simile nella lingua di traduzione. Ad esempio, *acqua in bocca – води в рот набрати, essere dolce come il miele – бути солодким, як мед*. A volte le espressioni idiomatiche non hanno nessun equivalente, che provoca difficoltà per il traduttore perché lui deve trovare la soluzione. In questo caso si può fare la traduzione descrittiva (*vestirsi a*

cipolla – мати на собі багато шарів одяжі, але буквально «одягтися, мов цибуля»).

A causa delle differenze nelle culture d'Italia e d'Ucraina, in italiano ci sono più espressioni correlati al cibo e naturalmente non tutti hanno equivalenti nella lingua ucraina. Ma la particolarità di tali modi di dire è che sono relativamente comprensibile, perché le associazioni con il cibo sono più o meno comuni per la gente. "Fare un minestrone" («готувати сун») significa la capacità di riunire persone completamente diverse, parlare su qualche argomento. Quest'associazione è chiara, riunire persone differente è come mescolare gli ingredienti di un minestrone. "Avere le orecchie o gli occhi foderati di prosciutto" («Мату вуха і очі, вкриті шинкою») significa ignorare, non vedere e non sentire cose ovvie. "Essere una testa di rapa o essere un broccoli" («Мату голову пину або брокколі») si dice quando una persona non è molto intelligente.

A volte nelle espressioni idiomatiche sono usati i nomi di prodotti che non esistono nella lingua di traduzione o che si usano in un altro modo, tradurle è più interessante. "Essere come il prezzemolo" («Бути як петрушка») essere sempre al centro degli eventi, perché il prezzemolo è un ingrediente importante e sempre utilizzato nella cucina italiana, ma in Ucraina questo prodotto non ha tal'importanza.

In conclusione possiamo dire che in generale la traduzione dei modi di dire correlati al tema di cibo si effettua con le stesse regole per la traduzione dei modi di dire di qualsiasi tema, però si può notare delle particolarità di tali espressioni.

Consultore linguistico e di ricerca: insegnante principale
A. A. Pliushchai

Dmitry Vishnevsky
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

INTERTEXTUALITY AND TRANSLATION (BASED ON "THE NAME OF THE ROSE" BY UMBERTO ECO)

Intertextuality is a literary device that creates an 'interrelationship between texts' and generates related understanding in separate works, this term was first used by Julia Kristeva, a French post-structuralist. Although such stylistic figures as quotation, dedication, allusion, parody can be observed in the works of J. Joyce, E. Hemingway, M. Bulgakov, W.T. Maugham, a reference to another text acquired a special meaning in the second half of the twentieth century with the development of postmodern literature. A significant number of works has been devoted to the study of

intertextuality, among them are those by R. Barthes, U. Hebel, G. Genette, N. Piege-Gro.

Post-structuralist researchers no longer consider the use of intertext from the point of view of the manifestation of the individual desire of the author. Roland Barthes saw the world as one single text, in the sense that in the era when more and more people get education and the opportunity to get acquainted with the works of world culture, it is becoming increasingly difficult to trace the sources of quotation in fiction; quotes take on a covert form, they can be made even unconsciously, and quotation marks become less and less frequent

According to J. Derrida, "the world is a text", and any work of art is not just a collection of words and characters, but a system of meanings that can be perceived by readers differently, depending on erudition, mentality and other factors. A striking example of this concept is Umberto Eco's novel "The Name of the Rose". The plot focuses on the investigation of mysterious murders in a Benedictine monastery, which is conducted by two detectives.

However, this is only the lower layer of the semantics of the work. For more sophisticated readers, the novel is the painstaking work of the medievalist Eco, which illustrates medieval life with the finest details. For people interested in cultural studies, literature and philosophy, "The Name of the Rose" - a study of such significant phenomenon as literature, religion, philosophy for medieval and modern people. Among others, the novel traces references to the works of such authors as Borges, Dumas, Conan Doyle, and also ancient philosophers and the Bible are quoted.

It can be observed since the very beginning - the novel starts with the biblical phrase: "In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God". Then we get familiar with two monks English Franciscan William of Baskerville and a Benedictine novice Adso, which are a clear reference to Sherlock Holmes and Dr. Watson as William adopts Holmes's deduction method and "Adso" is consonant with "Watson" The very name of the novel illustrates the nominalist position in the issue of universals, which lies in denying the existence of universals: there is not a universal rose, only the name rose. It is demonstrated by two images: image of a girl who had a sexual relationship with Adso and the monastery. By the end of the novel the girl was executed and the library was burned to the ground and Adso lost everything he loved in the world. That is to say, there is no universal rose in isolation from the rose itself.

Thus, Eco, using the technique of metanarrative, put into effect his theoretical ideas about postmodern literature, having created one of the most discussed novels of the 20th century.

Though intertextuality can be found in all functional styles, it is the most difficult to translate in literary texts. The translator must have sufficient erudition to recognize the intertext in the work, and then choose the

appropriate strategy for the correct translation otherwise it will cause the violation of the equivalency of the translated text. According to G. Denisova, the intertext can be reproduced in four different ways:

- Finding the equivalent.
- Using the translation standard in the target language.
- Writing a commentary.
- Translating word for word, losing the intertextuality.

On this basis, we conclude that E. Kostyukovich, who first translated the novel into Russian, managed to find the equivalences in most cases.

Scientific and language supervision by Associate Professor
L. I. Semerenko.

Oleksandra Vivsiana, Oksana Vasylieva
Universidad de Alfredo N6bel, Dnipro, Ucrania

TRADUCCIÓN ANTÓNIMA COMO UNA DE LAS TÉCNICAS TRANSFORMATIVAS

Como se sabe una de las actividades más conocidas y antiguas de la humanidad es traducción. El interés y la necesidad de comunicarse con los extranjeros provocaron la exigencia de buscar la posibilidad de entenderse y favorecieron la aparición de especialistas en la esfera de traducción.

El proceso de la traducción está predestinado para transmitir una información de un idioma al otro sin perder o cambiar su contenido. Para realizarlo de manera correcta utilizan diferentes métodos y transformaciones. Las disemejanzas entre las lenguas a diferentes niveles (el gramatical, pragmático, léxico-semántico o estilístico) causan la obligación de utilizar transformaciones diferentes para que el proceso de la traducción sea eficaz y preciso.

La variabilidad de los significados de las palabras y de las expresiones complica dicho procedimiento. Por lo tanto, el traductor debe dominar las técnicas transformativas. La traducción antonímica es una de esas técnicas. La traducción antónima es la sustitución de las construcciones u oraciones afirmativas (positivas) por sus equivalentes negativos o antónimos. Por ejemplo: *Esta muñeca es pequeña – esta muñeco es grande; Pablo vive no lejos de la escuela – Pablo vive cerca de la escuela.* A menudo la traducción antónima es la forma más conveniente de transmitir el sentido y el significado estilístico de muchas palabras y expresiones. Por ejemplo: *El abuelo dice nada – El abuelo está callado.* Es muy importante aplicar este tipo de transformación cuando no hay correspondencias idénticas entre la lengua meta y la de la traducción. Además a veces es imposible usar un método descriptivo, porque no revela completamente el sentido del texto

original. Por ejemplo: *No estoy bromeando– Hablo en serio*. También nos gustaría poner otro ejemplo ilustrativo: *Miguel nunca es impaciente con sus tíos – Miguel siempre es educado con sus tíos*.

En conclusión podemos decir que a menudo la traducción antónima es la forma más conveniente de transmitir el sentido y el significado estilístico de muchas expresiones o frases. Como se puede ver este tipo de transformación es una de las formas más flexibles para transmitir las matices de la acepción.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko.

Victoria Voït
Alfred Nobel Université, Dnipro, Ukraine

ARGOT DES JEUNES EN FRANÇAIS MODERNE

L'argot des jeunes français apparaît souvent comme une protestation contre les clichés verbaux ou comme une volonté de se distinguer, de paraître original, ce qui est caractéristique des jeunes. Les adolescents, en utilisant l'argot des jeunes, cherchent à exprimer leur attitude critique ou ironique envers le monde adulte, à se montrer plus indépendants, à gagner en popularité auprès des pairs.

La langue des jeunes utilise un vocabulaire diversifié: mots étrangers, professionnalisme, vulgarisme, acronymes, métaphores, etc.

Voici quelques exemples: *piger – comprendre (comprendre)*, *le boucan – le bruit (noise)*, *le pote – le copain (pal)*, *le bi-bop*, *le portable*, *le mobile – le téléphone de poche (téléphone portable)*, *le bahut – le lycée (lyceum)*, *la meuf – la femme (woman)*, *le trac – la peur (fear)*, *bossier – travailler (work)*, *le fric*, *la maille*, *les balles – l'argent (money)*, *je suis fauché – je n'ai pas d'argent (je n'ai pas d'argent)*, *je suis crevé – je suis fatigué (je suis fatigué)*, *dabesse*, *daronne*, *doche – mère (mère)*.

L'une des caractéristiques du langage familier en français est que certaines lettres et même des syllabes ne sont pas prononcées dans le flux de la parole. Mais les plus difficiles à percevoir et à comprendre sont les mots et les tours d'argot. Par exemple: *fais gaffe = fais attention*, *avoir la troussé*, *avoir la trouille = avoir peur*, *bises = je t'embrasse*, *le bail = le contrat*, *ben = eh bien*, *crevé = très fatigué*, *bouffer = manger*, *je m' en fiche = ça m'est égal*, *elle prend de la bouteille = elle vieillit*, *avoir un mal fou = avoir des difficultés*, *y en a marre = j' en ai assez*, *chouette = jolie*, *moche = mauvais*, *une boîte = une entreprise*, *filez! = foutez le camps! = partez!*

Les jeunes utilisent activement les abréviations dans leur discours, reflétant non seulement la tendance à économiser les ressources linguistiques,

mais aussi le désir de ne pas être compris: *Max – Maximilien; à tout al' – à tout à l'heure; d'acc-d'accord.*

Les mots ambivalents présentent un intérêt particulier, c'est-à-dire des mots développant une nouvelle signification opposée. Ainsi, le mot vachement – *à peu près, méchamment, à la manière d'un porc, a acquis le sens opposé – étonnant, génial.*

Pour renforcer l'émotivité de la parole, les jeunes utilisent un ensemble d'intensificateurs qui remplacent bien, très, très bien, agréable, sympathique. Ces mots: vachement, d'enfer, fun, zen, drôlement, etc.

Un look d'enfer - Super look cool.

Les mots et les clichés d'évaluation constituent une part très importante et importante du répertoire verbal des jeunes de France. Les mots et les expressions ont souvent une connotation dédaigneuse prononcée: *pourri – très mauvais; être grave – être idiot.* Le contraire de "cool"; *golio: insulte banale parmi les lycéens. Tare, imbécile.*

L'utilisation d'un certain nombre d'expressions traduit une tendance à hyperboliser les émotions: *c'est dégueulasse! – Ce n'est pas bon! C'est un canon. – C'est une belle fille. C'est classe! – C'est parfait, magnifique! C'est l'enfer! – C'est affreux! C'est moche! – C'est posé!*

Les mots dénotant la nationalité sont particulièrement intéressants, avec une touche de négligence: *Américaine m – Amerlo, Amerlock, Amerloque m, f, Anglais m – Angliche m; Arabe m – Arbi, Arabi, Arbicot m; Belge m – Belgico, Belgicot m; Chinois m – Chinotoque m; Polonais m – Polak, Polaque m, f; Italien m – Rital m.*

Les adolescents sont parfois impitoyables envers leurs pairs. Et pour les humilier, ils utilisent des mots «piquants»: *bledman («deblé man» en verlan), blédos, blédard, blécien: celui qui arrive de son bled, l'ignorant, le paysan, le rustre.*

Les caractéristiques données aux personnes de certaines professions sont sans respect: *agent de police – poulet, m, perdreau m, volaille f, guignol m, bourrique f, bertelot m, vache à roulettes; avocat m – bavard m, baveux m; cordonnier m – bæuf m, gnaf m, bouif m; blanchisseuse f – blanchicaille f, etc.*

C'est l'argot, selon Alfons Budard, qui à un moment donné a donné à la langue une originalité particulière. La langue «née» dans les quartiers, à la périphérie des villes, au fil du temps, prend sa place au différents niveaux de la langue française. Ainsi, les mots *keur m – (Arabe), keuff – (policier), meuff – (femme) peuvent déjà être trouvés dans le dictionnaire. Identique à kiffer – (aimer); leur, leurleur – (contrôleur), schmitts – (policiers) font semblant d'y prendre leur place.*

L'argot des jeunes est l'une des façons dont les adolescents s'expriment. L'étude de l'argot de la jeunesse française aide les étudiants français à mieux comprendre les caractéristiques et l'originalité de l'image nationale du monde,

à comprendre les caractéristiques nationales de la mentalité de la jeunesse française.

Consultant scientifique et linguistique: Maître-assistante
L.V. Ratomska

Anastasia Zagumenna
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

TRANSLATION OF GERUNDIAL CONSTRUCTIONS (ON THE BASIS OF ENGLISH IT TEXTS)

At present days, translational science covers an increasing range of problems and controversial provisions, especially in the translation of gerund and gerundial constructions.

Based on the ideas of leading researchers of the history of English (O. Jespersen, K. Brunner, G. Curme) it is possible to assume that there was a foreign language influence on the formation of gerunds and gerundial constructions in English, but unanimity and specificity there is no understanding of this category among researchers.

The topicality of the selected topic is that gerund is one of the common grammatical phenomena of English, always in the process of translation is of particular complexity. On the other hand, these complexities create an increased interest of scientists in this problem and make it interesting for research. So let's look at some rules and methods of translation of gerundial constructions.

As all predicative constructions, the gerundial construction combines both nouns and verbal features. The noun features of gerunds include its compatibility with prepositions and possessive pronouns or nouns in the possessive case, as well as its ability to act in a sentence in the functions of a subject, an object, and the nominal part of a compound preposition. The verbal features of the construction can be expressed by any form of the gerund and can be attributed to its ability to take a direct object.

In the methods of translating gerund and gerundial constructions, the dual nature of gerund is reflected: the combination of verbal and noun characteristics. The gerund in the function of a subject or object is mainly translated by a verbal noun, a gerund in the various functions of the object by different forms of a verb (in particular, an adjective) or a subordinate sentence. The relations between the elements of the gerundial construction are predicative. The action or the state named by the gerund in the gerundial construction is performed by the person or something denoted by the noun or the pronoun of the nominal element.

The use of gerund and gerund constructions in the process of re-translating IT texts into another language is a key method of creating an appropriate version. Translation of IT texts is a source of the emergence of computer neologisms, that is, IT translation is one of the prominent factors in the formation of a professional language in the field of information technology.

To sum up, I can say that many modern Indo-European languages are characterized by gerunds and gerund constructions. The prevalence of gerund in modern English is determined by the general tendency of use to express different circumstantial, object and attributive relations of nouns with non-personal verb forms rather than propositional sentences. Gerund does not have similar forms in the Ukrainian language, so it requires a special approach in translation.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I. Korobeinikova.

Кристина Бумар

Київський національний лінгвістичний університет, Київ, Україна

ПОГЛЯДИ НА ПЕРЕКЛАД СОЦІАЛЬНО МАРКОВАНИХ ОДИНИЦЬ У ЛІНГВІСТИЦІ

У тісному зв'язку з проблемою соціальної диференціації мови знаходиться проблема перекладу соціально маркованої лексики, яка існує і розвивається в кожній конкретній мові.

Нестандартні різновиди мови, такі як жаргон, розмовна мова, діалект та інші соціолекти створюють серйозні проблеми, як з погляду культури, так і в адекватному перекладі.

Л. Нелюбін підкреслює деякі особливості перекладу соціально маркованої лексики, враховуючи такі моменти:

- основне значення слова літературної мови, від якого утворена лексична одиниця;
- використання для її утворення прагматичних компонентів значення;
- денотативне значення вже отриманої одиниці;
- стиль ідеологічного забарвлення і природності шуканого перекладного еквівалента.

А. А. Білас наголошує, що при перекладі зниженого розмовного дискурсу можливе використання синонімів, що відрізняються значенням, експресивним, емоційним чи стильовим забарвленням. І водночас у процесі перекладу ненормативної лексики відбуваються неминучі значні втрати, оскільки вони мають яскраво виражене

національне забарвлення, і для їх передачі не завжди вдається використовувати відповідні пласти мови перекладу.

Соціально маркована лексика – це психосоціальне та культурне явище, де основні проблеми перекладу виникають через відмінності в мовних системах та культурах. Більше того, на переклад соціолектів впливають такі фактори, як різниця в письмових традиціях культур та роль цензури.

За Ю. Найдюю переклад може визначитися мовною та культурною дистанцією, що виникає через різницю в способі вираження повідомлення. Коли культури та мови тісно пов'язані, перекладач стикається з незначними проблемами в процесі перекладу.

Науковий керівник: доцент Н.Г.Філоненко.

Евгений Волощенко

*Днепро́вский национальный университет имени Олеса Гончара,
Днепро, Украина*

АНГЛИЙСКИЕ ПАРЕМИИ С ФЛОРИСТИЧЕСКИМ КОМПОНЕНТОМ И ИХ РУССКИЕ СООТВЕТСТВИЯ

Пословицы и поговорки (или паремии) любого народа общепринято считать кладезем народной мудрости. Они, с одной стороны, ориентируются на общечеловеческие ценности, и это объединяет паремии разных народов, а с другой стороны – отражают конкретную национально-языковую картину мира, что создает сложности при передаче их смысла на другой язык.

В качестве объекта исследования были выбраны английские пословицы и поговорки с флористическим компонентом, и этим паремиям мы попытались найти соответствия среди русских фразеологических выражений.

Анализ позволил выделить несколько групп фразеологических соответствий. Во-первых, это соответствия, в которых и в английском, и в русском устойчивом выражении есть флористический компонент, хотя и не всегда совпадающий: *As the tree, so the fruit* (дословный перевод «каково дерево, таков и плод») – *Яблоко от яблони далеко не падает*.

Во-вторых, английской паремии с флористическим компонентом соответствует русское фразеологическое выражение без этого компонента. И таких паремий больше всего в нашей выборке. В пределах данной группы можно выделить фразеологические соответствия, в которых флористический компонент английской паремии соотносится с анималистическим компонентом в русской,

например: *The rotten apple injures its neighbours* (дословно «одно гнилое яблоко портит все остальные») – *Паршивая овца всё стадо портит* (яблоко – овца).

В целом же больше всего примеров, когда английской паремии с флористическим компонентом, передающей образный, символический смысл через описание очень конкретной ситуации соответствует русская паремия абстрактного, обобщенного значения. Например, совет «все делай вовремя» в английском языке выражается паремией *Shake the tree when the fruit is ripe* (дословно «тряси дерево, когда плоды созрели») и русской *Всему свое время*.

Детальный анализ каждой конкретной пары английских и русских паремий-соответствий позволяет соотнести общее смысловое наполнение, компонентный состав, структуру фразеологических выражений, а главное – выявить как общие черты, так и специфические, национально-языковые.

Научный руководитель: доцент И.И. Турута.

Карина Григорян

*Днепро́вский национальный университет имени Олеса Гончара,
Днепро, Украина*

ПОЛЬСКИЕ ФРАЗЕОЛОГИЗМЫ СО ЗНАЧЕНИЕМ «ДАЛЕКО» В СОПОСТАВЛЕНИИ С РУССКИМИ

Фразеология любого языка содержит фразеологизмы, которые образно выражают значения «далеко», «близко», «много», «мало» и т. д. Наличие этих и других «сквозных» понятий позволяет сравнивать фразеологизмы разных языков и выявлять в них одинаковые или похожие средства выражения, а также находить в том или ином языке соответствия фразеологизмам конкретного языка с определенной семантикой.

В ходе исследования нами были отобраны польские фразеологизмы со значением «быть, находиться далеко, уехать далеко», «отправить кого-то далеко», им на основе лексикографических источников были подобраны русские фразеологизмы с данной семантикой, которые можно использовать при переводе польских фразеологизмов на русский язык.

Было выявлено, что в польском и русском языках существуют целые синонимические ряды фразеологизмов с указанным значением. Среди них нами выделены: 1) примеры полного соответствия фразеологизмов с семантикой «далеко», т. е. полные фразеологические

эквиваленты (*Na skraju świata – На краю света*); 2) примеры полного компонентного несоответствия, т. е. фразеологические аналоги (*Tam, gdzie diabeł mówi ludziom dobranoc* (дословно «там, где дьявол говорит людям доброй ночи») – *У черта на куличках* и его синонимы *Куда ворон костей не заносил*, *Куда Макар телят не гонял*).

Для передачи семантики «далеко» в ряде польских фразеологизмов-синонимов используются числительные 7, 9, 10, совмещающие, по всей видимости, прямое числовое значение и символическое (*Za siódmą (dziesiątą) górą; Za siódmym morzem, za siedmioma morzami; Za dziewiątą górą, za dziewiątą rzeką*), а также выражение *Za górami, za lasami*, в котором лексемы «горы», «леса» являются показателем далекого расположения чего-то (кого-то) по отношению к месту нахождения «автора» высказывания. Все указанные польские фразеологизмы соотносятся с русскими, содержащими сказочное числительное «тридевять» (*За тридевять земель*), а также сказочный зачин *В тридевятом царстве, в тридесятом государстве*, что значит «очень далеко».

В обоих языках значение «далеко» выражается также с помощью лексем «бог» и «дьявол/черт», одинаково удаленных от человека (*Bóg wie gdzie – Бог знает где; Odesłać do diabła (piekła)*, дословно «послать к дьяволу (в ад)» – *Черт знает где*).

Научный руководитель: доцент И.И. Турута.

Анастасія Кравцова, Діана Шелюг
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

АНГЛОМОВНІ ЗАПОЗИЧЕННЯ В КИТАЙСЬКІЙ МОВІ

今天，世界正处于持续发展和不断改善的道路上。每年，在人类活动的各个领域（医学，科学，技术，艺术等）都有新发现。世界上几乎每种语言都在进行细微或明显的变化。汉语也不例外。它还带来了与英语的影响紧密相关的新现象或新过程：某些单词和表达方式变得过时并失去了使用的意义，而相反，某些单词和表达则通过多种单词形式形成，其中之一是借用。现代汉语有很多英语单词。年轻一代每天在日常演讲中都使用俚语。而且由于英语是世界上最流行和公认的，所以它构成了使用任何语言的外国借款的绝大部分。

Запозичення (外来词 «wàiláicí», дослівно «слова, що прийшли ззовні») – це процес, в результаті якого у мові з'являється та

закріплюється новий іншомовний елемент (передусім слово). Структура китайської мови побудована таким чином, що проникнення іншомовної лексики є доволі непростим процесом. Перш за все така складність зумовлена особливостями китайської писемності. Але незважаючи на те, що китайська і англійська мови досить протилежні одне одному, в сучасній китайській мові таки присутня значна кількість запозиченої англійської лексики. Вчені виділяють наступні види запозичень: семантичні, фонетичні, фонетико-семантичні запозичення та буквенні слова.

Семантичні запозичення найбільш поширені в китайській мові. Їх ще називають «кальками», які з'являються в результаті перекладу на китайську мову слів інших мов, які потім вважаються неологізмами.

Фонетичні запозичення відтворюють зовнішню звукову оболонку іноземних слів, тобто передають їх звучання. Причому ступінь фонетичної адаптації може бути різним: повний, неповний або частковий.

Фонетико-семантичні запозичення об'єднують в собі два попередніх. В такому випадку слово складається з двох частин: одна передає звукову форму запозиченого іншомовного слова, а друга являє собою семантично значущий лексичний елемент.

Слова, записані літерами. Цей вид запозичення здебільшого використовує літери латинського алфавіту. Як правило, це слова або назви з англійської мови або ж з китайського фонетичного письма – «пінїнь». Найчастіше це аббревіатури, скорочення. У Китаї серед сучасного молодого покоління досить часто в мові можна зустріти скорочення, а іноді й окремі слова на іноземній мові (в основному англійською).

Отже, китайська мова досить швидко адаптується до нових змін, постійно поповнюючи власний словник лексикою з інших мов. Це цілком зрозуміле та виправдане явище, оскільки воно свідчить про здобутки Китаю у сфері міжкультурного спілкування. Країна зацікавлена в тому, аби перейняти досвід більш розвинених держав Заходу. Мова, звісно, також адаптується до нового. Проте китайські лінгвісти роблять усе можливе, щоб іншомовна лексика повністю не витіснила власне китайську. Це досить важливо, адже будь-яка мова світу повинна зберігати свою неповторність. І втратити її – неприпустимо.

Науковий керівник: викладач І.В. Міщенко.

PROBLEMS IN CURRENT RESEARCH OF FOREIGN LITERATURE

Marharyta Hordenko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

AMERICAN DREAM CONCEPT IN “THE GREAT GATSBY” BY F. SCOTT FITZGERALD

The American Dream constitutes a part of the US consciousness which is associated with the concept of “New World”, as the Old World is associated with history as well as arbitrariness, corruption and social restrictions.

According to the Cambridge Dictionary, the term “American Dream” means the belief that everyone in the USA has a chance to be successful and happy if they work hard. This phenomenon has been artistically considered by F. Scott Fitzgerald in “The Great Gatsby”. This novel is based on a romantic conflict of dreams and reality.

The Great Gatsby is a story about the American Dream and its role in the context of the progressive social changes during the Jazz Age in America. The most dominant realization of this idea is the love conflict of the main character and his desire for a beloved woman. As the Americans seek for a better and richer life, so Jay Gatsby seeks his love ideal. This aspiration is presented itself in a conflict between the idealistic vision of romantic love and the lucid practical reality.

Gatsby is a considered to be a self-made man. He intends to create his real identity according to the image created by the imagination. In Gatsby’s case the new identity, created by means of material and social success, is to serve him as a tool to regain Daisy’s love.

Gatsby has a belief that he can get Daisy’s love simply by having enough money. But their relationships are marked by social and economic inequality since the very start of their romance, so they are doomed.

Fitzgerald has shown how the American Dream could be depreciated. Primarily, the Dream gives the perspective for everyone who made an effort to make something out of nothing. But the reality generated by this dream is full of individualism, pragmatism, egoism. A dream turns into an obsession and destroys the dreamer.

Scientific supervision by Full Professor A.A. Stepanova.
Language supervision by Senior Lecturer V.V. Kalinichenko.

**GEORGES PEREC (1936-1982): ÉCRIVAIN ORIGINAL,
UNIQUE, INCONNU**

On admire les écrivains français du XXe siècle, connus dans le monde entier: Proust, Camus, Antoine de Saint-Exupéry. Mais certains grands auteurs restent dans l'ombre: Alain Fournier, Jean Giono, André Malraux. Parmi eux on peut mentionner Georges Perec qui est presque inconnu dans notre pays. Ses romans se différencient beaucoup des oeuvres de ses contemporains. Qui est-il? Perec est écrivain, réalisateur, verbiériste, membre de l'Oulipo (l'union d'écrivains et de mathématiciens). Pourquoi ses œuvres sont-elles uniques?

En 1978, Georges écrit un article intitulé « Notes sur ce que je cherche » dont voici un extrait: « (...) Mon ambition d'écrivain serait de parcourir toute la littérature de mon temps sans jamais avoir le sentiment de revenir sur mes pas ou de remarquer dans mes propres traces, et d'écrire tout ce qui est possible à un homme d'aujourd'hui d'écrire : des livres gros et des livres courts, des romans et des poèmes, des drames, des livrets d'opéra, des romans policiers, des romans d'aventures, des romans de science-fiction, des feuilletons, des livres pour enfants... ».

Au cours de sa courte vie, l'écrivain a pu réaliser ses projets. Chacun de ses livres n'est pas pareil au précédent:

- *Les Choses (1965)*, une triste image de la consommation hédoniste avec une description détaillée des articles ménagers de l'époque.
- *Quel petit vélo à guidon chromé au fond de la cour? (1966)*, un roman burlesque sur le recrutement dans les forces militaires.
- *Un homme qui dort (1967)*. C'est l'histoire de l'étudiant isolé de la société et réfléchissant sur le sens de la vie.
- *La Disparition (1969)*, ce roman n'utilise pas « e », la lettre la plus populaire de l'alphabet français.
- *W ou le souvenir d'enfance (1975)*, la dystopie sur la société totalitaire fondé sur le culte du sport.
- *La Vie mode d'emploi (1978)*, une description détaillée des pièces d'une maison parisienne et des habitudes de ses habitants.

Voici ses œuvres les plus célèbres. Certains de ses livres ont été filmés et sont devenus des classiques du cinéma français. Le film culte « Un homme qui dort » a remporté le Prix Jean-Vigo en 1974.

On recommande aux amateurs de littérature d'avant-garde de se familiariser avec l'héritage de Georges Perec, écrivain original et unique.

Consultant scientifique et linguistique: Maître-assistante
L.V. Ratomska.

POETICS OF COMPOSITION AS AN ART FORM COMPONENT OF LITERARY WORK

In modern linguistics, it is already an axiom that a text is the main component of speech-cognitive (textual) activity, that a person is constantly surrounded by information, realized in the form of texts.

Analysis of a fiction work is impossible without studying the language material being the embodiment of the author's intention that is the composition of the text. Currently, the concept of composition in literary criticism has penetrated into linguistic science and is widely used in the philological analysis of fiction texts. Recognizing the need for a thorough study of the compositional structure in order to conduct a complete analysis of the text, linguists did not come to an unambiguous definition of composition and how to study it; therefore, the poetics of composition as a component of the literary work artistic form is relevant for modern linguistic science.

This topic was studied by B.A. Uspensky, V.V. Kozhinov, V.A. Halizev, V.V. Kolesov, B.V. Tomashevsky, A.N. Tolstoy and others.

Composition is the structure of an art work, the sequence of elements and visual techniques creating the stylistic harmony.

Composition serves as the internal organization of the text. The effect, the text produces on a reader, depends on the composition, as it determines how to create an artistic text so that it becomes interesting to be read. Composition provides an answer to a question how to present the text in such a way as to convey an accurate picture.

To begin with, we define the term composition. First of all, it is the author's stance, his point of view. The composition of an art work can be understood broadly as the composition of the plot, image, poetic means of expression, etc. The function of composition is to unite the individual parts.

The point of view is the main problem of the composition. Thus, it is assumed that studying the correlation between the author's standpoints and the points of view will help to describe the structure of the literary text.

A separate stable form of a literary image within a single segment is a unit of composition.

In contrast to the architectonics, which is the general external form of the structure, as well as the relationship of its parts, the structure of the text, or rather composition, is the internal form of an art work, the purpose of which is to arrange and develop the details in its parts.

According to the traditional classification, we can distinguish such types of composition as direct (linear or sequential), circular, mirror and frame-like.

The composition of a literary work is the mutual correlation and arrangement of the depicted units and artistic and speech means.

It is possible to distinguish the following compositional elements such as a story, a description, dialogues and monologues, a system of images, inserted stories, author's digressions and characteristics, the plot of the story and story line, landscape and portrait.

There are such compositional techniques and means as repetitions and variations; motives; close-up, general plan; point of view; juxtaposition and contrast; cut; temporary organization of the text.

In a certain way the compositional means clarify and deepen the meaning of the subject and speech layers of a work, its world and verbal canvas. At the same time, the composition brings its own special meanings into the field of literature, both artistic (aesthetic) and philosophical. These meanings are connected with the idea of structuralism, organization, harmony and of diversity, and creative freedom.

The concept reflects the idea of the work. The idea at the initial stage of development is realized in the development of activity or the idea of the goal, being the author's intent. But we can say that the idea of the book is inextricable from the figurative system of the work having the linguistic and compositional elements intertwined. It is thanks to its figurative expression that the artistic idea becomes deeper even than the author's abstract explanations of his plan.

Scientific supervision by Associate Professor A.A. Stepanova.

Language supervision by Senior Lecturer V.V. Kalinichenko.

Svitlana Puhach

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE METAPHOR OF SMELL IN THE FILM "PARASITE" BY BONG JOON-HO

The expressive means of any art are not able to fully convey the olfactory sensations; even the possibilities of language are limited in the context of the odors description. For this purpose we often use abstract formulations that are not related to the qualitative characteristics of the smell. Therefore, one should look for a hidden subtext in the special attention paid to smells by the author: a smell can symbolize the attitude to the characters (both from the side of other characters and the author himself; which quite often is evaluative), their social status, the general atmosphere of the event, dreams or memories etc.

As a rule, the idea of smell is usually expressed through the emotional sphere. This may explain the lack of the formed concept of a neutral smell in the art. Thus, in the most famous novel on this subject, “Perfume: The Story of a Murderer” by Patrick Suskind, the search for the perfect fragrance is identical to the search for the ideal of perfect beauty – the kind of beauty that is literally inexpressible. In the works of Vladimir Nabokov, the female images are supplemented by evaluative olfactory descriptions: the charm of youth certainly manifests itself in a pleasant smell, while the elderly characters are placed on the negative olfactory background; the musky scent serves as a hint of the perversity of the protagonist of the *Lolita* novel.

In addition to the emotional, the semantics of the smell is also represented for the image of the social sphere. For example, in John Waters’s movie “Polyester”, the main character is hypersensitive to smells, that should complement the life picture of a typical American housewife (the movie was called “odorama” and was demonstrated with usage of the scratch-and-sniff technology: viewers received the cards that had to be rubbed at a certain point in time to feel the smell of the objects from a scene).

So, “Parasite” by Korean director Bong Joon-Ho has smell playing a major role. Despite the fact that two families – the rich and the poor one – are in the same territory every day, they practically do not interact outside of their social class roles: the Kims are simple hired workers who perform well in the eyes of their employers, and in this context they are positively invisible. The Parks are unaware of the kinship of their servants who got a job by deceit, and the only thing that connects all the attendants in their understanding is the common smell.

Sociology knows the concept of class sympathies and antipathies: the higher classes are characterized as neutral in the context of olfactory interaction, while the lower classes have a whole set of olfactory characteristics. In spite of poverty (the Kim family is forced to huddle in the basement), the servants are very clean and tidy; they are attentive, they know how to behave appropriately with employers and are essentially no different from them – but the smell will always “cross the line”, according to Mr. Park. This smell is noticed by all members of the Park family, despite the fact that none of the households are able to describe it literally. When discussing the problem, the voluminous expressions “the smell of poverty” and “smell like that of people in the subway” are used – which, however, despite the lack of detail, clarifies a lot to the audience.

The Parks cannot pick out the exact characteristics of the embarrassing odor, but they continue to pay attention to it persistently; not because it is objectively disgusting, but because it testifies to the neighboring existence of another reality. Poverty is out of focus for the members of the higher social class. On the one hand, the Parks do not notice many obvious things that happen in their own house throughout the film (a person who has

lived in their basement for many years), on the other hand, even noting and discussing the problem of a strange smell, they make no attempt to learn more about their employees and to sort out a strange coincidence.

This detail shows the author's criticism of the upper social classes in Korea, who stubbornly remain ignorant of the problems of the poor people. The Parks are not to be blamed for the plight of their employees and they even provided them with work (that is a hope to improve their lives), but the Kims could not get this job without cheating and creating the image of "prosperous" wage earners, even having the same set of skills: they are even lower than the "lower class".

Smell is used here as a metaphor, conveying the depressing "aura" of poverty, invisibly accompanying the representatives of the lower social class, even if they are washed and combed. Rich people do not want to accept the fact of the existence of the poor and face an alternative upsetting reality live, rejecting even the smell – the only unconscious request for help. And in a global sense, such non-participation has a significant impact on the fate of every person in a difficult situation: ignorance is also an active position.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer
V.V. Kalinichenko.

Anna Romanova
Université Paris-Est Créteil, Paris, France

COURANT DE CONSCIENCE DANS LA LITTÉRATURE FRANÇAISE

Le courant de conscience est une forme narrative basée sur le principe des associations libres, des séquences arbitraires, souvent de l'incohérence logique des fragments de discours et créant l'effet de la transmission directe du fonctionnement réel de la vie mentale d'une personne.

Parmi les écrivains français modernes, utilisant la méthode mentionnée ci-dessus, c'est important de distinguer Anna Gavalda, qui en 1999 a fait ses débuts avec la collection de nouvelles « Je voudrais que quelqu'un m'attende quelque part ». Continuant à travailler dans un petit genre, elle a écrit la parabole poétique « 35 kilos d'espoir » (2002), son genre plus « sérieux » est réalisé par ses romans « Je l'aimais » (2003), « Ensemble, c'est tout » (2004), « La Consolante » (2008) et « L'Echappée belle » (2009).

Le roman « La Consolante » devient une sorte de continuation des traditions littéraires du XXe siècle. Tout d'abord, il synthétise plusieurs types d'activités artistiques – la littérature et les beaux-arts, en particulier l'architecture. Le personnage principal est un architecte reconnu. Classiquement, dans l'esprit du protagoniste du roman, il y a 2 étapes:

1. Fatigue de la routine, donc le personnage principal vit principalement dans le passé (*les souvenirs repoussent à l'arrière-plan les événements qui se déroulent autour, «le courant de conscience» est une partie intégrante de ses regrets et de ses propres reproches de «parler à des fantômes, les faire revivre pour le plaisir morbide de leur demander pardon»*);

Il est bien connu que la conscience s'intéresse toujours plus à un côté de l'objet de la pensée qu'à l'autre, faisant un certain choix entre ses éléments au cours du processus de pensée, rejetant certains d'entre eux et préférant les autres. Par conséquent, Anna Gavalda utilise non pas un, mais plusieurs points de vue pour transmettre l'intégralité de l'image, aidant ainsi à passer du plan du subjectif à la réalité. Racontant un tiers et utilisant des verbes en forme du passé, il note les événements de la vie de Balanda qui se produisent avec lui dans le présent.

2. Inspiration de la prise de conscience que la vie à son âge n'a pas pris fin, mais commence seulement (*nouvelles impressions et de nouveaux souvenirs, détails objectifs, des croquis originaux – « les dessins disaient mieux que les mots »*).

Balanda décide d'un nouveau projet, mais cette fois il construit sa vie. Et ce chemin passe par un pont dans lequel « la main du créateur se manifeste particulièrement bien » – un pont vers un nouveau monde pour lui.

La transition a lieu non seulement dans le monde réel, mais aussi dans sa conscience. Il avait besoin de passer par les épreuves que sa mémoire avait subies, de trier ce «courant de conscience» afin de se comprendre, non pas d'exister, mais de vivre.

Valeriia Shylo

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

ACTUALIZING THE COMIC IN GULLIVER'S TRAVELS BY JONATHAN SWIFT

This paper examines the peculiar features of realizing the comic in Jonathan Swift's novel, Gulliver's Travels. The theoretical basis of the study is grounded on the works of such scholars as V.I. Yakovenko, A. Inger, M. Yeliferova, M.Yu. Levidov, etc.

The comic in fiction is the category characterizing the aesthetic cognition of the world accompanied by laughter. The comic serves as a means of exposing the life contradictions through ridiculing. There are such types of the comic as humor, irony, satire and sarcasm. Humor is a cheerful, good-natured laughter that helps one to get rid of prejudices, false beliefs and imperfections. The irony is ridicule. With irony, the negative content is hidden by an external positive form of statement. Sarcasm is a specific kind

of the comic, a pungent mockery, a higher degree of irony when outrage is expressed quite openly. Satire describes the ridicule, exposing the negative aspects of life, depicting them in a meaningless, caricature way. The given work is aimed at revealing the features of satire manifestation in fiction, particularly in Gulliver's Travels.

Satire, a kind of the comic, uses the following stylistic devices: parody, hyperbole, litotes, grotesque, absurdity and fantasy. It is possible to interpret the concept of satire only on the basis of the peculiarities of its content and form and the tendencies of their historical development. Satire is directed against negative traits, it expresses new needs of social development; multiple times its prosperity was connected with the revolutionary upheavals in the life of the nation and humanity.

In artistic texts, satire is expressed through the following linguistic means and devices: phonetic (graphs); lexical - tropes (metaphor, hyperbole); morphological -the use of derogatory suffixes, compound words; syntactic - comparison, pun, synonyms, and parallel constructions. The features of satire mentioned in the work are expressed in the free form, in violation of the external authenticity, in the creation of hyperbolic and grotesque, joking and fantastic images, which complement the internal logics of any imperfections and defects, revealing the purpose why they were created.

Swift's satire is complex and contradictory, as it is a mockery of the world absurdity resulting in the absence of understanding the obvious things. At the same time, the author satirizes his own hopes, doomed to remain bizarre as well as the utopia of the Enlightenment absolutism. The writer's realistic fiction enabled him to create the grandiose generalized satirical images, to capture the most important features and trends of his time. Swift's satire has fantasy and allegory emphasizing the wide-spread ridiculed phenomena, removing the secondary details.

To create the comic effect Swift uses a language game based on deforming the existing phraseological units, hardly implying to their general vocabulary meaning. Besides, the author creates new words in the language. At the text level Swift uses a variety of methods such as lexical repetitions, allusions and quotations, parody, metaphors, and similes. Moreover, different proportions in the physical characteristics of the characters are used as a new way of realizing his satire. According to Swift's intent, the changing design of fantastic countries emphasizes the unchanged inner essence of traditions, which is expressed by the same circle of vices ridiculed. Introducing fabulous and fantastic motifs, the writer is not limited to their artistic function, but extends its significance by parody, on the basis of which the satirical grotesque is built.

Scientific supervision by Full Professor A.A. Stepanova.
Language supervision by Senior Lecturer V.V. Kalinichenko.

**ARTISTIC TIME AND SPACES IN THE NOVEL BY DEFO
“ROBINSON CRUSOE”**

Daniel Defoe wrote many literary works in his life, but the novel “The Life and Strange Surprising Adventures of Robinson Crusoe” brought him world fame. Depicting the life of a character on a desert island, the author describes the man struggling to survive the wilderness and this description is very realistic. The reader can easily imagine him in Robinson’s situation, trace the route of his journey, get acquainted with the local flora and fauna. This effect is achieved thanks to the exact designation of artistic time and space by the writer.

The regular dependence of the spatiotemporal coordinates is called a chronotope. For the first time this term was used by A.A. Ukhtomskyi in his physiological studies, and later penetrated into the humanitarian sphere thanks to M. M. Bakhtin. The study of the chronotope was also carried out by such literary scholars as N.D. Tamarchenko, L.A. Gogotishvili, N.D. Mochernyuk, Yu.M. Lotman and others.

M. Bakhtin argued that the chronotope has a significant genre significance, therefore the genre and its type are determined precisely by the chronotope, and the image of a person in literature is always chronotopic.

The novel “Robinson Crusoe” is written in the first person in an autobiographical manner, and the narration is conducted in chronological order. This method was not chosen by the author randomly, because it gives the reader a complete picture of what happened to the character at a certain moment in his life. Description of plants, landscape, species of animals, caves, exact geographical coordinates allow the reader to imagine a detailed picture. Thus, time and space play an important role in the work and significantly affect the formation of each image.

Both the artistic imagery and the chronotope perform the following functions in the literary text such as structuring and organizing the world of the novel, ensuring the artistic unity, objectification of the artistic and cultural meanings of the literary work.

The image of Robinson Crusoe is also inextricably linked with the concept of a chronotope. At the beginning of the novel, he is a typical representative of his era and, like many young people, seeks freedom, new models of lifestyle, does not want to repeat the measured and calm life of his parents and set out on a journey in the way, which was familiar to the people of 17th century – on a ship sailing along the developed trade route of that times. However, his image is not static and as he found himself in a new

environment, the character's personality developed while retaining some of its original features.

M. Bakhtin describes the chronotope in a geographical novel as a forced movement in space, in which the character maintains identity with himself.

Scientific supervision by Associate Professor Ya.V. Halkina.
Language supervision by Senior Lecturer V.V. Kalinichenko.

Dariana Skichko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

PECULIAR FEATURES OF FANTASY POETICS IN LITERATURE

The object of the given research is the literary genre of fantasy, its definition, the topicality of this genre in the studies of literary scholars, a brief history of its origin and development in the world literature, its classification and basic features in literature works.

The topicality of this theme is based on the interests of people to the culture of the past, to the mythology, to the mysticism, to the fantastic storytelling plot, the basis of which can be unusual adventures of the characters, a clash of the Good and Evil Forces and their struggle with each other which consists the basis of Fantasy as a rule. Many famous literary critics, philologists and linguists studied this literary phenomenon, among them we may mention T.F. Efremova, M.G. Komlev, S.A. Gogoleva, O.K. Yakovenko, O.S. Monchakovskaya, V.M. Berenkova, O.M. Kovtun, S.S. Galiyev, M.V. Batshev, S.T. Alekseev etc.

Fantasy is a literary genre which appeared in the first half of the 20th century in English prose and occupies the intermediate position between such literary genres as science fiction and fairytale, its roots come from the folk epics of the European countries (for example, "Kalevala" or "Beowulf") sagas, tales and myths.

It is impossible to establish the exact chronological frames of the appearance of this genre. The history of fantasy development dates back to the days of myths, fairytales, legends and folk epos characterized by the presence of fantastic characters and unusual events in the plot.

The main features of the Fantasy include *the motives of the struggle of Good and Evil Forces* (but unlike the characters of folk tales and legends, the character of the Fantasy goes not only through the struggle against the Evil Forces, but also through the internal struggle with his own temptations and contradictions), *the travelling of the characters in unusual circumstances* (this feature indicates that the fantasy is a special synthesis of such literary genres as myth, fairytale, legend and medieval chivalric romance, the main

features of which include an adventurous plot, medieval entourage, character's feats in the name of valor, honor, glory or lady of his heart); *the presence of the fictional author's world with its laws different from the world of reality and unusual characters; the presence of magical, mystical and fantastic creatures interacting with the people inhabiting the fictional author's world; all the magical and fabled plays an auxiliary but not the last role in the events of the literary work; the presence of the other world and its manifestation; hidden author's opposition against the technological and magical (or fairy) in favor of the latter; the equivalence of the Good and Evil Forces* (the main difference between fantasy and fairytale where the Good wins Evil without any loss for itself); *the author's accent on the inner world of his characters, their feelings and worldview.*

But the most significant feature of the fantasy distinguishing it from science fiction is the irrationality, unscientific and complete freedom of the author. The author creates his fictional universe in which the main role belongs to irrational, mystical beginning and presence of the worlds, whose existence cannot be explained logically. The plot of fantasy is not based on scientific hypotheses according to the development of science and technological progress of the real world. This feature clearly demarcates the genre of fantasy from the genre of science fiction and other literary genres. The author does not explain the incredible in his work, he does not need to justify the world scientifically, he can only give a hidden hint to the real world through certain images and symbols.

Scientific supervision by Full Professor A.A. Stepanova.

Language supervision by Senior Lecturer V.V. Kalinichenko.

Lyudmila Veklych

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

DR. WATSON: THE SPECIFICS OF A DETECTIVE STORYTELLER IN CONAN DOYLE'S STORIES

Arthur Conan Doyle presented the world's most popular literary characters – Sherlock Holmes and Dr. Watson.

A peculiar reflection of the author's position was realized in the well-found image of Dr. Watson's narrator, which can be considered as one of the author's self-expression with his special individual peculiarities of outlook and style.

The narrator is the subject of speech in the epic, a character who narrates about events which he participated in or observed, sharing his individual features of speech. The narrator is characterized by the manner of the speech, revealing the traits of his character.

The important fact is that most storytelling can be observed in conversation and involves the listeners in various ways. The theoretical basis of the study is grounded on the works of such scholars as Gerard Jeanette, Gerald Prince, Wolf Schmidt etc.

The phenomenon of the author's mask is regarded as the most important element of poetics. Dr. Watson is a character who is neither the main character nor the leader of the team, but on whose behalf, however, the narrative is produced. Watson's task, in addition to describing his friend's investigations, is to be surprised, to be naive and simple, sometimes even silly, in a word, to personify the English reader. His main function as a narrator is to create the illusion of a live retelling of what he saw and heard. Watson takes part in the events and has his own certain opinion about them.

Thanks to the detective stories of Arthur Conan Doyle, a new type of relationship between the author and the reader has arisen in literature, where the narrator takes on an important connecting role.

Scientific supervision by Associate Professor Ya.V. Halkina.

Language supervision by Senior Lecturer V.V. Kalinichenko.

Olexandr Zaerko

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

TRANSFORMING THE DRAMATIC CONFLICT IN CONTEMPORARY SCREEN VERSIONS BASED ON “HAMLET” AND “ROMEO AND JULIET”

There are the writers who succeeded in creating an era of their own and who won recognition within their own lifetime. William Shakespeare was one such writer. His mastery of dramatic story telling in poetry and prose continues to be admired to this day.

Shakespeare's rich creative legacy has proved very suitable for the transition from stage to cinema. Shakespeare's dramas, such as Hamlet and Romeo and Juliet, have provided the basis for innovative versions in modern cinema and literature.

The dramatic conflict has been studied by such prominent literary critics as: V. Bielinsky, I. Bezpechnyi, A. Pohrebnyi, I. Mykhailin, E. Fesenko and others.

Screenwriting problems were considered by Yu. Andreieva, R. Yurenev, N. Zorkoi, R. Claire, L. Nekhorosheva, N. Nikoriak, Yu. Idlis, M. Romma, S. Herasimova, S. Mikhalchenko and others. Meanwhile the artistic screenwriting was considered by Director Baz Luhrmann, Tim Blake Nelson, Justin Kurzel, Michael Almereyda.

The theme of this work is still relevant in the 21st century in the literary field of cinema, which helps to deepen the knowledge of Shakespeare's works, literature and cinema in general, to study the classics of the English literature, culture and history.

Scientific supervision by Full Professor A.A. Stepanova.
Language supervision by Senior Lecturer V.V. Kalinichenko.

Валентина Алексєєнко

Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

СВОЄРІДНІСТЬ КОНФЛІКТУ РОМАНУ ГЕРМАНА ГЕССЕ «ДЕМІАН»

Актуальність теми дослідження полягає в тому, що кожна людина, досягнувши певного віку, проходить через певні стадії дорослішання, адже хоч раз у житті замислювалася про її сенс, яке рішення прийняти в тій чи іншій ситуації, і яке ж буде правильним. У романі «Деміан» Герман Гессе розповідає про труднощі становлення людини старшою, прощаючись з безтурботним дитинством. Також він підкреслює, що важливо не відокремлювати добро від зла, «світлого світу» від «темного», адже вони завжди йдуть пліч-о-пліч, добра не існувало б без зла, як і зла без добра.

Метою роботи є вивчення багатограних особливостей конфлікту, його природи, як він впливає на розвиток сюжету в романі. Основною цією роботи стали дослідження Томаса Мана, Джозефа Мілека, Анни Оттен та ін.

У романі подано один з найяскравіших типів конфліктів в літературі: боротьба між індивідом, чие духовне зростання позиціонує його як аутсайдера для буржуазного суспільства, і натовпом, що прагне не до зростання, а до простого задоволення.

Цей конфлікт представлений на зовнішньому, внутрішньому та філософському рівні. Еміль Сінклер врятований Максом Деміаном від зовнішньої загрози шантажу Франца Кромера, але сам Деміан стає своєрідною загрозою для хлопця. І хоча, з одного боку, присутність Деміана в житті Єміля позбавляє того від його особистого ката, з іншого - вона посилює внутрішній конфлікт Сінклера. Далі він поглиблюється в себе, аби зрозуміти, що є істина, та в цьому йому допомагають люди, які траплялись у його житті. Вони стали поштовхом до здійснення його мети. Останнім етапом довгих пошуків Сінклера стало прийняття та розуміння того, що «темний світ», як і «світлий» завжди були присутні у його житті, але той його просто не помічав, або ж не хотів помічати.

«Деміан» – це роман, який стосується головним чином психічного потрясіння Сінклера та роботи його підсвідомого розуму. Кінцевим результатом є усвідомлення Сінклером того, що рішення всіх проблем ховаються всередині нього. Це також усвідомлення того, що Деміан – це продовження власного таємного «Я».

Науковий керівник: доцент
Я.В. Галкіна.

Екатерина Бондаренко
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпр, Україна

АНТИТЕЗА «ЖЕНЩИНА И СОЦИУМ» В РОМАНЕ ДЖЕЙН ОСТЕН «ГОРДОСТЬ И ПРЕДУБЕЖДЕНИЕ»

Проблема существования женщины в обществе и свободный выбор избранника всегда вызывала интерес и находила свое воплощение в литературе. В XIX веке женщина исполняла роль только домохозяйки, с ней не считались, и нее не было ни политических, ни юридических, ни гражданских прав. Круг ее интересов сводился лишь к тому, чтобы благоустроить семейный быт, растить и воспитывать детей. Но с зарождением феминизма в конце XVIII и в начале XIX века «на арену» постепенно начала выходить Джейн Остен.

В романе «Гордость и предубеждение» события происходят в викторианской Англии, где одним из главных элементов того времени была идеализация семейной жизни. Малообеспеченная женщина не имела возможности избрать для себя спутника жизни, а достаточно богатый молодой человек не мог сделать предложение девушке, которая ниже его по статусу или же не содержит достаточное денежное попечение или наследство.

Джейн Остен в своем романе «Гордость и предубеждение» умело воссоздает реальные тенденции жизни XIX века: нет ни войн, ни революций и восстаний, только правдивое изображение жизни, характера и поведение представителей высшего сословия в английском обществе. Именно поэтому с особой выразительностью звучат слова мистера Коллинза: «И, несмотря на все ваши достоинства, вы должны понимать, что вам может и не представиться нового случая выйти замуж. Незначительность вашего приданого может ослабить всю притягательную силу вашей красоты и прочих положительных качеств»; и вопрос мистера Дарси: «Могли ли вы ждать, что мне будет приятен круг людей, в котором вы постоянно находитесь? Или что я стану себя поздравлять, вступая в родство с теми, кто находится столь ниже меня на общественной лестнице?» В британском обществе XIX

века молодой женщине из бедной семьи, не гоже было отклонять предложение руки и сердца любого юноши, который бы владел хоть каким-либо небольшим достатком. При отказе, была возможность такого, собственно, что надлежащее предложение никто не повторит и девушка остается «старой девой».

Роман Джейн Остен «Гордость и предубеждение» будет популярен во все времена, поскольку темы, которые она затрагивает на страницах романа, будут актуальны еще не один год.

Научный руководитель: доцент
Д.А. Голубь.

Єлизавета Вергун
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

СВОЄРІДНІСТЬ ХУДОЖНЬОЇ ДЕТАЛІ В П'ЄСАХ ВІЛЬЯМА ШЕКСПІРА

Вільям Шекспір належить до тієї категорії письменників, яких правомірно вважати позачасовими або навіть надчасовими класиками світової літератури. Його шедеври, перекладені багатьма мовами світу, вже протягом чотирьох століть привертають увагу читацького та глядацького загалу, стимулюючи осмислення вічних питань. Тож і сьогодні не втрачають актуальності слова, сказані ще у ХІХ столітті відомим американським філософом Р.В. Емерсоном: «У наш час література, філософія і саме мислення стали шекспірівськими. Його думка – це той горизонт, поза який наш сьогоднішній зір не сягає» [1, р. 17]. Саме тому його творчість досліджують і сучасні літературознавці: Л. Коломієць, Н. Торкут, Є. Максютенко, Ю. Черняк та інші.

На початку ХVІІ ст. великий англійський драматург заглиблюється в аналіз трагічних суперечностей у людському житті, долі людини і створює три трагедії: «Отелло» (1604 г.), «Гамлет» (1600–1601 рр.) і «Король Лір» (1605–1606 рр.). Ці твори були обрані для дослідження, тому що з початку свого створення були відзначені публікою і в майбутньому допомогли отримати Шекспіру визнання як письменника і поета світового значення.

Аналізуючи три твори Шекспіра, було об'єднано п'ять образів-деталей. Тому що кожен із них допомагає осмислити проблему кожного з головних героїв – як знайти баланс між справжнім та уявним.

На перший погляд, досліджувані три п'єси об'єднує тема кохання (в «Отелло» – подружжя, «Королі Лірі» – дочірня і батьківська, «Гамлеті» – синівська), але те, що здається справжнім, виявляється

увяним, і обманута довіра, брехня і надмірне честолюбство стають причиною загибелі героїв.

На початку п'єс персонажі – це люди розуму, а не пристрасті, вони стоять перед необхідністю вирішення найгостріших життєвих питань. Однак впродовж розвитку сюжету Отелло, Гамлет і Король Лір відхиляються від своєї істинної місії і стають на шлях уявної справедливості з цілями: викрити дружину в зраді, мати – у вбивстві батька, дочок – в нещирій любові. Ввівши в кожен твір образ художньої деталі, якусь символічну річ, Шекспір об'єднує героїв головним завданням – доленосний пошук власної істини.

Сутність трагічного конфлікту, що лежить в основі всіх трьох п'єс, полягає в болісному для головних героїв виборі між справжньою і уявною любов'ю, а разом з цим – між справжнім і уявним сенсом власного життя. Вибір на користь уявної істини у фіналі обертається для Гамлета і Отелло смертю фізичною, а для короля Ліра – смертю як правителя і загибеллю духовною – мотив, реалізований в образі божевілля.

У п'єсі «Отелло» ключовим стає образ-деталь хустки «розшитої червоною сунцею». Дослідниками давно відзначено, що «даний образ-річ скріплює між собою навіть дві, що йдуть одна за одною, шекспірівські трагедії: в «Гамлеті» вона не настільки помітна (коли в фіналі королева пропонує свою хустку принцу), в «Отелло» – вже стає організуючим принципом [2]. Додамо до цього, що обрані образи-речі так чи інакше поєднують усі три п'єси та образи головних героїв: Отелло, Гамлета і короля Ліра – образ блазня (ковпак блазня); Гамлета і короля Ліра – корона.

В трагедії «Отелло» художній образ хустки є сполучною ланкою в ланцюзі розслідування Отелло зради дружини. Ця річ є вінцем пошуків істини героєм, кінцевим пунктом його шляху. Втрата хустки-талісмана Дездемоною стає ударом по самолюбству головного героя. Шекспір зображує Отелло як власника, його любов до Дездемони дуже важко назвати високим почуттям, яке він готовий берегти від всіх нещастя і негараздів. Для нього важливіше не бути згнаним, ніж прислухатися до голосу розуму і слів Дездемони. І хустка є символом справжнього (Дездемони) і уявного (Отелло) кохання головних героїв, вона уособлює непорочність Дездемони і всю силу божевілля Отелло. Фінал п'єси в свою чергу тільки підтверджує міцний зв'язок між головним героєм і художнім образом деталі у творі, хустка стає символом уявної істини для Отелло, втрата якого означає кінець не тільки любові, але і життя.

У трагедії «Гамлет» Шекспір представляє головного героя як інтелектуально розвинену, особистість. Проте Гамлет підкорений своєму відчуттю помсти, що робить його слабким. За сюжетом Гамлет

змушений з'ясувати обставини смерті короля-батька і згодом помститися за його вбивство. Він знаходиться в пошуку істини, оскільки всі його наближені лише хочуть грати його свідомістю. Символом цієї гри стає художній образ-деталь флейти. Шекспір вводить даний образ, щоб відобразити справжній стан речей: Гамлет, мислитель і гуманіст, живе на зламі двох часових епох – коли на зміну культу людської гідності, честі, доблесті приходять державне лицемірство, підозри і брехня. Він приймає історичну неминучість таких змін, однак не може змиритися з цим і продовжує боротися, незважаючи на переважаючу силу обставин. У своєму монолозі Гамлет рішуче відмовляється бути «флейтою», він бачить собі за мету домогтися істини і викрити вбивць батька будь-якою ціною. Він розігрує з себе божевільного, намагаючись так вивести їх на чисту воду, вчинки Гамлета стають непослідовними, частково дивними, що нашоувхує на думку про його реальну нерозсудливість. Фраза «*They fool me to the top of my bent*» [3] була сказана майже відразу після того, як Гамлет випустив флейту з своїх рук.

Подальші події п'єси все глибше занурюють Гамлета у власні роздуми. Одним з найяскравіших прикладів його філософських міркувань є сцена Гамлета з трунарем, де Шекспір вводить наступний образ-деталь черепу бідного Йоріка. Він постає символом тлінності усього життя, рівності бідних та багатих, розумних та дурних. Череп королівського блазня розкриває одну просту істину: навіть людська велич не втече від своєї долі та смерті.

Ці дві речі уособлюють собою справжню істину життя та уявні зосередження Гамлета. На жаль, головний герой п'єси бачить своєю головною метою помсту за вбивство батька, він думає, що у такий спосіб він проявить свою любов та повагу до нього. Однак Гамлет не розуміє, що ця мета, насправді, веде його хибним шляхом. Справжня любов батька до сина проявилася б у тому випадку, якщо він продовжив би його справу: прийняв тягар влади правителя Датського королівства, дбав про державу, модернізував її за допомогою ідей гуманізму. Однак Гамлет, засліплений лише ідеєю помсти, не усвідомлює хибність своїх надій та розплачується за помилки власним життям.

Роздуми Шекспіра над ідеєю справжньої та щирої любові тривають в п'єсі «Король Лір». На картині представлена корона величного, гордого і самовпевненого володаря – короля Ліра. Він вирішує розділити царство між дочками, сподіваючись на їх подальшу подяку. Критерієм його вибору стає, однак, не дійсне ставлення дочок до нього самого, не справжня любов, а кількість найприємніших слів, відпущених в його бік. Трагедія Ліра полягала не тільки в тому, що старий батько виростив невдячних дочок. Від короля було приховане справжнє: дочірня любов, життя в королівстві, для нього правда – лише

в зовнішності людей, в зовнішньому вигляді речей та людських відносин. Дуже багато років у своєму мисленні він бачив лише уявну реальність, лестоці повністю засліпили його розум та замінили правду.

Оповідником справжньої істини в трагедії виступає образ блазня. Його ковпак, як єдиний символ істини, чесності в трагедії. Але навіть блазень не міг скинути пелену лицемірства та брехні з очей свого повелителя. Через свої помилки король Лір знайшов істину тільки будучи вже старою людиною, позбавленою корони та багатств. Символ влади насправді став символом розпаду особистості головного героя. Внутрішнім прозрінням Ліра стало його безумство. Саме в стані безумства Лір зміг побачити справжній світ і справжнє життя його колишніх підданих, саме в стані безумства він зрозумів ціну істини та справедливості.

Таким чином, Шекспір об'єднує п'єси «Отелло», «Гамлет» та «Король Лір» проблемою вибору між справжньою та уявною любов'ю, між справжнім та уявним життям, між справжнім і уявним світом, в якому вони живуть. В осмисленні цієї проблеми значну роль зіграла художня деталь, втілена в образі речі. У всіх трьох трагедіях річ стає ключовою деталлю та сполучною ланкою в розвитку образів головних персонажів і в уособленні справжнього та уявного.

Список використаних джерел

1. Emerson R.W. Shakspeare; or, the Poet / R.W. Emerson. – Boston: Houghton, Mifflin, 1904. – 318 p.

2. Карасев Л.В. Три заметки о Шекспире. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ivgi.org/sites/ivgi.org/files/chitk/v45.pdf>

3. Шекспир У. Гамлет. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу:

<http://www.russianplanet.ru/filolog/evropa/england/shakespeare/hamlet.htm>

Науковий керівник: професор

Г.А. Степанова.

Дарина Дорохина

Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпр, Україна

КОНФЛИКТ АСКЕТИЗМА И ГЕДОНИЗМА В РОМАНЕ О. УАЙЛЬДА «ПОРТРЕТ ДОРИАНА ГРЕЯ»

Английская литература на рубеже конца XIX – начала XX вв. претерпевает противоречия во всех сферах общественной и культурной жизни. В данный период возникают группы новых литературных течений, которые выдвигали свои каноны искусства: неоромантизм,

натурализм, эстетизм и символизм. Интересующий нас эстетизм является направлением, которое подчеркивало преимущество эстетических ценностей над моральными и общественными, что явно показывает его связь с гедонизмом. Теоретиками эстетизма являлись философы Д. Раскин и У. Пейтер.

Изначально О. Уайльд поддался взглядам У. Пейтера и только спустя время отошел от них, переосмыслив эстетизм через свою призму восприятия. Он выдвинул мысль о том, что должно произойти полное раскрепощение личности, ведь только благодаря этому его гедонист сможет всецело воплощать любое наслаждение и жить каждым мгновением, благодаря нарушению запретов и выходу за рамки. Единственный роман О. Уайльда – «Портрет Дориана Грея» стал гимном эстетизму, в котором автор в полноте своей изображает главные постулаты своей теории.

Сам роман строится на противоположных понятиях: красота и уродство, действительность и выдумка. Особым вниманием наделены такие понятия, как аскетизм и гедонизм, столкновение которых служит одним из главных конфликтов произведения, который заключается в их разности и противоречии. Сравнивая их, гедонизм противоречит аскетизму – добровольному отказу от мирских благ для морального совершенствования личности. С субъективной же точки зрения сторонники этих двух понятий стремятся к высшему благу, счастью и познанию истины, что объединяет их и, в итоге, служит главным конфликтом и парадоксом романа.

Тема конфликта аскетизма и гедонизма является актуальной, так как в произведении поднимаются философские и этические вопросы, которые и по сей день волнуют общественность, и вопрос столкновения двух абсолютно разных течений не может остаться без внимания. Так же, опираясь на саму личность О. Уайльда и его эстетические взгляды, его наследие до сих пор остается почвой для анализа, что еще больше подкрепляет значимость данной темы.

Научный руководитель: доцент
Д.А. Голубь.

Елизавета Карпенко
Университет имени Альфреда Нобеля, Днепр, Украина

СПЕЦИФИКА ЖАНРА АНТИУТОПИИ В РОМАНЕ ДЖОРДЖА ОРУЭЛЛА «1984»

Литературный мир полон увлекательных произведений: начиная от небольших историй и заканчивая многотомными романами. Впрочем, крайне сложно найти чтиво, которое цепляло бы души

большинства читателей и литературных ценителей. Данная статья будет посвящена произведению одного из самых известных мировых писателей-антиутопистов Джорджа Оруэлла – его «вечно живому» роману «1984», который до сих пор остаётся одним из самых читаемых и, конечно же, не теряет свою уникальность.

Оруэллу было суждено стать всемирно известным писателем, чьи произведения всегда восхищали широкую публику. 1984 год был объявлен ЮНЕСКО годом его романа «1984»

Джордж Оруэлл создавал свой роман, находясь на острове Юра в полном одиночестве. Достоверно неизвестно, что именно повлияло на такой выбор писателя. Некоторые литературоведы и биографы склоняются к тому, что писателя очень огорчила смерть его жены, поэтому, забрав своего сына, Оруэлл и решил отправиться в место, в котором оправился бы от нанесённой душевной травмы. Некоторые же исследователи склоняются просто к тому, что именно в тишине и спокойствии писатель находил умиротворение, а это способствовало вдохновению и приходу идей для новых шедевров.

Роман «1984» можно назвать поистине пророческим, много из описанных в нём событий сейчас являются просто обыденной частью жизни. То, что много лет назад считалось странным для жителя планеты, в нашем веке позиционирует себя как естественная часть существования человека. Можно провести даже некоторую параллель. За жителями Океании наблюдали через экраны мониторов, а современное общество порабощено мобильной связью и интернетом. Это, в свою очередь, даёт прекрасную возможность для отслеживания жизни каждого гражданина той или иной страны.

Пророческий роман написан в жанре антиутопии, которую долгое время считали частью утопии, и только относительно недавно исследователи стали выделять её как отдельный жанр мировой литературы.

Жанр антиутопии заслуживает отдельного внимания литературоведов, так как несёт в себе не только описание фантастического будущего, но и некоторую поучительную информацию, инструкцию во избежание непоправимых ошибок.

Что же такое антиутопия?

Антиутопия, или, как её ещё называют, негативная утопия – изображение в художественной литературе опасных последствий, связанных с экспериментированием над человечеством для его «улучшения», определённых, часто заманчивых социальных идеалов. Появлению антиутопии способствовало проявление негативных общественных и государственных качеств, которые, впоследствии, стали угрожающими для человека и совершенствования человеческой деятельности в целом.

Жанр критически изображает устройство социальной системы, выступает против установленных порядков и рамок. В антиутопии присутствует ярко выраженный протест против унижения, насилия и непринятия человеческих чувств и эмоций. В основе антиутопии как правило лежит реально существующий тип социального устройства, в осмыслении которого предугадываются последствия политической деятельности.

Классическая антиутопия характеризуется своей абстрактностью, эмоциональным стилем, изображением общества, в котором всё идеально и соответствует системе. Новый будущий мир всегда описывается ещё в более мрачных красках, чем мир, который критикует автор. Антиутопия срисовывает картину, в которой реальность – трагическая, а бытие сравнимо с апокалипсисом.

Одним из оснований антиутопии является фантастика, однако, не все фантастические произведения будут называться антиутопией. Какую же функцию выполняет фантастика?

- Помогает раскрыть примитивность, описываемого автором, порядка.
- Показывает неблагоприятные последствия жизни в той или иной системе.

Прогнозирующий характер всегда является главным признаком антиутопии. Он нацелен на реальность и указывает на то, что надо изменить для того, чтобы негативные последствия не воплотились в жизнь.

Признаки, характерные для антиутопического жанра:

- Изображение определенного общественного или государственного устройства.
- Прогнозирование будущего мира.
- Изображение антиутопического мира подается «изнутри» – через восприятие героев.
- Изображение негативных последствий той или иной политики или строя.
- Главный герой ведет дневник или блокнот для описания событий и своих чувств.
- Полное отсутствие изображения быта или личной жизни тех или иных персонажей.
- Гражданину антиутопического мира, страны или города свойственны запрограммированные действия.

После ознакомления с жанром, вряд ли кто-то станет оспаривать тот факт, что первый признак, а именно «Изображение определенного общественного или государственного устройства» является ключевым.

Абсолютно весь роман пропитан описанием жизни среднего класса и бедного населения, которому в произведение дано имя «пролы». Вот таким перед нами появляется мир главного героя Уинстона Смита: «Мир снаружи, даже сквозь закрытое окно, казался холодным. Внизу, на улице, ветер крутил пыл и обрывки бумаги и, хотя на синем небе ярко светило солнце, всё выглядело бесцветным, за исключением всюду расклеенных плакатов. Лицо с чёрными усами было везде. Одно было на фасаде дома напротив. «Большой брат видит тебя», – говорила надпись, а тёмные глаза пристально заглядывали внутрь Уинстона. Ниже бился на ветру другой плакат, с оторванным углом, то открывая, то закрывая единственное слово «Ангсоц». Вдали над крышами парил вертолёт. Время от времени он нырял и зависал на мгновение, как огромная синяя муха, а потом по кривой снова взымал вверх. Это заглядывал в окна полицейский патруль. Впрочем, патрули не играли роли. Роль играли лишь Полиция Мысли» [1, с.8].

В этих строчках крайне удачно описан первый пункт. Их прочтение сразу же пессимистические ощущения и страх, что и является целью антиутопии. Джордж Оруэлл мастерски проникает таким описанием в души людей и побуждает их переживать за судьбы героев романа.

Второй, но не маловажный признак это: «Главный герой ведет дневник или блокнот для описания событий и своих чувств». Образдневника в данном произведении является свидетельством непокорности главного героя Уинстона Смита существующему порядку. Именно дневник свидетельствует о том, что герой совершил мыслепреступление и подписал свой смертный приговор: «Не было никакой разницы, написал он «ДОЛОЙ БОЛЬШОГО БРАТА!» или нет. Не было никакой разницы, продолжит он дневник или нет. Полиция Мысли всё равно найдёт его. Он совершил уже самое серьёзное преступление, из которого вытекали все остальные. Даже если бы он никогда не притронулся пером к бумаге, преступление всё равно было бы совершено» [1, с.19].

Заключительным признаком, который будет описан, будет: «Изображение антиутопического мира подается «изнутри» – через восприятие героев». Действительно, жизнь Уинстона Смита и миллионов других людей была несладкой. Недостаток здоровой пищи, одежды, предметов гигиены вынуждали героев не наслаждаться жизнью и просто её проживать, а попросту выживать. История переписывалась сотню раз на день, новости перевыпускались, а враги, то превращались в друзей, то снова становились противниками. Такие условия и резкие изменения переживал и главный герой: «Не было никаких внешних ориентиров, не за что было зацепиться и даже линия собственной жизни размывалась. Вспоминались какие-то грандиозные события, которые,

вполне возможно, никогда не происходили на самом деле, всплывали мельчайшие детали, которые тем не менее никак не воссоздавали атмосферу реальных происшествий. Всё тогда было иначе. Даже названия стран и их границы на карте. Первая Военно-Воздушная Зона, например, в те дни именовалась не так. Она называлась Англией или Британией. Хотя, Лондон – в этом Уинстон был уверен – всегда назывался Лондоном» [1, с.29].

Наличие таких признаков свидетельствует о принадлежности романа «1984» к жанру антиутопии.

В заключение хочется сказать, что после ознакомления даже с некоторыми строчками из романа возникает тревожное ощущение. Ведь многое из него перекликается с нашим миром. Многие люди всё также не имеют доступа к самым необходимым вещам, вынуждены питаться некачественными продуктами, а многие из них подвергаются преследованиям за свободное выражение своих мыслей и чувств.

Стоит ли молодому поколению знакомиться с данным романом? Однозначно! Но стоит сказать, что это произведение будет полезно ещё и для старшего поколения. Почему именно так? Молодым людям свойственно совершать ошибки, но также им свойственно и делать из них выводы. Главное, чтобы эти выводы в конечном итоге привели к положительному результату, а это не всегда удаётся им сделать в силу своей неопытности. Поэтому, на помощь им должен прийти кто-то постарше. Человек, который прошёл многое за свою жизнь всегда найдёт что-то, чем можно поделиться с тем, кто младше, всегда найдёт дельный совет или даст подсказку. Важно, чтобы поколения не теряли связи, а оставалась дружба и поддержкой для друг друга. Сможем ли мы тогда сказать, что жить станет проще? Однозначно.

Наши родители, бабушки и дедушки являются выходцами из Союза Советских Социалистических Республик, и им, как никому другому, известно, что такое система и что такое жизнь в системе. Лозунги, пропаганда, контроль личной жизни, дефицит некоторых товаров – всё это было реалией 30 лет тому назад. И вряд ли большое количество людей согласится вернуть прежний образ жизни. Каждому человеку необходима свобода самовыражения, право на личную жизнь и знание информации. Многие в СССР было зашифровано, многие новости не доходили до граждан, а даже то, что доходило всегда подавалось жёсткой цензуре. Мимолётно задумываешься, насколько же похож данный строй страны на строй Океании –мира, в котором жил Уинстон.

Важно лишь бороться за свою свободу, и чтобы никогда никто не сказал таких печальных строк: «Но теперь всё хорошо, всё хорошо – борьба окончена. Он победил себя. Он любит Большого Брата»

Список использованных источников

1. Оруэлл Дж. 1984. Скотный двор / Дж. Оруэлл / Пер. с англ. Д. Иванова, В. Недошивина. – Пермь: Издательство «КАПИК», 1992. – 304 с.

Научный руководитель: профессор
А.А. Степанова.

Єлизавета Кислинська
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

СПЕЦИФІКА І ФУНКЦІЯ НАЗВИ РОМАНУ СІЛЬВІЇ ПЛАТ «ПІД СКЛЯНИМ КОВПАКОМ»

Сильвія Плат і її роман “Під скляним ковпаком” перекладений багатьма мовами у всьому світі. Вона продемонструвала сміливість і рішучість говорити про власні почуття та хвилювання, літературно осмислювати проблему психічних захворювань.

Мета нашого дослідження – з’ясувати специфіку назви вказаного роману як художнього прийому. За теоретичну основу було взято роботи американських літературознавців і критиків, одним із головних є дослідження біографії Сильвії Плат Анною Кірк, щоденники Сильвії Плат та критичне дослідження особливостей роману надруковане в посібнику Гарольда Блума.

Авторка використовує метафору скляного ковпака як елемент психологізму, таким чином розкриваючи відчуття гострої непричетності героїні до навколишнього світу, а також її ненормальність з точки зору суспільних норм, створює образ алогічного світу, в якому змушена існувати жінка, «втиснута» в рамках чоловічої традиції.

Називна функція роману виступає як внутрішня сторона репрезентативної функції, що здійснюється авторкою твору відповідно до внутрішньої заданості тексту. Репрезентативна функція звернена до читача. Письменниця, називаючи книгу, ставить перед читачем задачу розкрити головну ідею, а саме пошук жінкою власної ідентичності, прагнення бути собою, а не тим, ким хочуть бачити тебе інші, можливість звільнитися від “скляного ковпака”, що утримує та відокремлює від навколишнього світу, не дає розвиватися та вільно дихати.

Художній простір твору є одним із головних факторів розкриття назви роману. “Ковпак” в назві знаходить свої паралелі в багатьох місцях позбавлення волі: психічна лікарня, в’язниця, будинок власної

матері, де виросла героїня та її власні думки, які ув'язнюють її в пастку цього ковпака.

Таким чином, авторка, шляхом використання метафори в назві, допомогла читачеві глибше зрозуміти психологічний стан героїні, головну ідею та конфлікт роману.

Науковий керівник: доцент
Я.В.Галкіна.

Глорія Когут
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

ПЕЙЗАЖ ТА ЙОГО ФУНКЦІЯ В РОМАНІ Ш. БРОНТЕ «ДЖЕЙН ЕЙР»

Розглянутий нами роман Шарлотти Бронте «Джейн Ейр» є одним з найпопулярніших і значних творів англійської літератури не тільки XIX століття, але і сучасності. «Джейн Ейр» це – суміш реалістичних та романтичних методів зображення дійсності. Реальні люди Англії середини XIX століття і їх типові характери – фон, на якому розгортається історія життя і любові головної героїні. При цьому не можна говорити, що романтизм домінує над реалізмом. Вони нерозривно пов'язані. Однак, малюючи образ Джейн, Бронте наділяє її рисами істинно романтичної героїні: з незвичайною і важкою долею, гордою і піднесеною душею. Однією із виняткових рис творує той факт, що головною героїнею є особа жіночої статі – молода дівчина.

Принцип драматичного побудови – один з характерних в творчій манері Ш. Бронте. Рух прози здійснюється через численні діалоги, в побудові яких Ш. Бронте виявила дивовижну майстерність. Кожен з діалогів має специфічне забарвлення: пристрасна сповідь, самоствердження у соціумі, судорожне передчуття, із філософськимивідтінками суперечка про світ, людину, питання моральності, вихованості, справедливості. Велику роль в романі грають різні символи: звуки, фарби, присутність в будинку якоїсь таємниці, несподіваної пожежі, розірвана фата героїні, завиваючий вітер та нескінченний дощ.

Особливої виразності драматичній побудові надає пейзаж, який відіграє 4 важливі функції у романі: позначення місця і часу дії (зазвичай Шарлотта Бронте описувала тільки зиму та осінь, тому що вважала, що ці пори року більше всього впливають на почуття та емоції людини); сюжетне мотивування (природні та особливо метеорологічні складові); форма психологізму (розкриває внутрішній стан героїв); пейзаж як

форма присутності автора. Також пейзаж у романі «Джейн Ейр» можна розділити на 6 етапів: 1) дитинство; 2) життя у Ловуді; 3) Тернфілд; 4) життя в родині Ріверс; 5) повернення до містера Рочестера.

Природа і людина сприймаються Ш. Бронте в тісній єдності, їх не можливо розділити. Різноманітні явища природи: гроза, буря, злива – підкреслюють емоційний стан героїв, підсилюють відношення читача до дій. Пейзаж, це щось цілісне, без чого не можливо заринутись у роман з головою; це компонент тексту, який здійснює вплив на читача і виконує в художньому творі різні функції (естетичну, тематичну, психологічну, стильову, позначення місця і часу та ін.) Пейзаж має самостійне значення, виконує роль дійової особи, тим самим транслюючи основну тему та ідею твору.

Науковий керівник: доцент
Д.О. Голуб.

Екатерина Кухаревская
Университет имени Альфреда Нобеля, Днепр, Украина

РОМАН МАРГАРЕТ МИТЧЕЛЛ «УНЕСЕННЫЕ ВЕТРОМ» КАК ФЕНОМЕН МАССОВОЙ ЛИТЕРАТУРЫ

Феномен массовой литературы впервые дал о себе знать в первой половине XIX века. В Европе под его определение попадают мелодрама, авантюрный роман, детектив, любовный роман, вестерн, часто публиковавшиеся отдельными выпусками в еженедельных газетах. Возник данный феномен вследствие потребности читателя окунуться в мир, знакомый ему самому, то есть в мир социальный, со всеми его трудностями и подъемами.

Само определение «массовая литература» означает «популярная, тривиальная, бульварная, вторичная», и это дает все основания предполагать, что она рассчитана на читателя, далекого от «высокого» искусства. Слог и смысл, вложенный в произведение понятен и упрощен, но именно благодаря этому, «иллюзия реальности» воспроизводится как нельзя лучше.

В процессе своего развития, понятие «массовости» постепенно расширилось. Оно переступило черту «бульварной», «наивной» литературы, став отражением реалий тогдашнего общества. Коммерческий успех распространил свое влияние на публику и вскоре это стало одной из важнейших функций массовой литературы. «Подтверждать и укреплять существующие порядки, нормы и убеждения, а не вносить новые идеи и стимулировать социум к

изменениям», – вот ее клише. Массовая культура назидательна, ее цель – отозваться в сердце читателя звонким эхом, ведь она – прямое отражение реальности, мировых устоев и тенденций. Очень быстро выйдя за рамки ограниченной частной жизни, она охватила внешний мир, с его социальной несправедливостью, войнами и насущными проблемами в целом. Таким образом, одной из доминант «массовой литературы» становится документальность.

Безусловный коммерческий успех и активная популяризация «бестселлеров» превращается в настоящий «тренд» с его собственными идолами, или же персонажами – образцами, предметами для подражания восхищенного читателя. «Общедоступное» и «шаблонное» занимает особое место в «литературном каноне», а сюжеты плавно перемещаются с книжных страниц на кинолентку. В итоге массовая литература становится самостоятельным и перспективным явлением.

Более того, неожиданным стал прорыв женщин – писателей. «В массе своей достаточно образованные, обладающие досугом и занятые воспитанием детей, именно женщины, в отличие от сосредоточенных на бизнесе и политике мужчин, являлись основными читателями художественной литературы, в которой, они, по мнению исследователей, видели средство принести в семью культуру, культуру, почти синонимичную нравственности. Именно женщины оттеснили темы бизнеса и политики с книжных страниц, заменив их смелым описанием единения чувств, религии и морали на фоне общественной жизни. В это время в литературе назревают вопросы, так волновавшие тогдашнее общество – женская независимость и право голоса, равенство полов, сопротивление расовой дискриминации.

Итак, массовость вновь выходит на новый уровень. Теперь, литература, ранее предназначенная для развлекательных целей, находит свою аудиторию – осведомленную, эрудированную и уважающую нравственные и моральные устои. Исследователями давно отмечено, что популярная литература, всегда вселяла в читателя веру в себя и свои возможности, утверждая, что человечество от природы является добрым, что индивидуум чего-то стоит, что он может стать лучше и что материальный успех имеет божье благословение.

Неоспоримо, все вышеперечисленные качества массовой литературы можно отнести к роману – эпопее Маргарет Митчелл «Унесенные ветром». Вышедший в 1936 году и мгновенно ставший бестселлером, он в тот же год превзошел тираж в миллион экземпляров и поныне является одной из самых узнаваемых произведений столетия. Через два года после издания, на киноэкраны вышел первый цветной фильм с одноименным названием, ставший одной из самых кассовых кинолент в истории.

Роман имел потрясающий успех у читателей, а фильм в кинотеатрах встречали бурными овациями и аплодисментами. Как свидетельствует история, произведение положительно повлияло на зрителей, ведь изображало американцев, воплотивших все наилучшие качества человека, а Юг послужил образом для подражания во многих отношениях. В итоге посещение кинотеатра стало равнозначным проявлению патриотизма. Критики объясняли это явление слиянием романтических образов героев, убедительной реалистичностью фона, на котором развивается действие и слиянием исторической точности событий с большой дозой “магнолиевого мифа”, под которым имеется ввиду довольно завуалированная красивая картинка жизни обитателей Юга.

«Унесенные ветром» создает идеальную иллюзию реальности благодаря подробному изображению политических разногласий, стратегий и последствий Гражданской войны. Маргарет Митчелл развеяла миф о слабости женщин и противоположной им стойкости мужчин. В ее произведении, мужчина отказывается от войны, называя ее либо бизнесом, либо грязным заданием, смерть от которого бессмысленна. Мужчина, прежде всегда описываемый как рыцарь и джентльмен, теперь оказывается под влиянием женщины, сам того не понимая. Так героиня, Скарлетт О'Хара, явно не подходящая под описание культа прекрасной дамы, являет собой жизнестойкую особь, бросающую вызов судьбе и всем, кто посмеет посягнуть на ее волю и независимость. Однако, даже она вскоре жалеет о своем пренебрежении традициями и обычаями своей семьи.

Опередив по популярности многие классические книги и фильмы, роман «Унесенные ветром» стал ярким показателем того, что массовая культура независима и вправе сама создавать тенденции. Став отражением реалий прошлого, оно служит примером для нынешнего в своем отношении к эмансипации и равенству, а образы героев, так полюбившиеся многим читателям и зрителям, стали своеобразными идолами для своего поколения.

Таким образом, книга, имевшая столь огромный успех, объединила в себе все качества, присущие массовой литературе, и по сей день тревожит взволнованные сердца читателей и является предметом ожесточенных споров критиков. И все же, содержа в себе клишированные понятия, она резко выделяется среди прочей беллетристики своим масштабом и динамикой событий, таким образом, став одной из самых выдающихся книг мирового уровня.

Научный руководитель: профессор
А.А. Степанова.

ХУДОЖЕСТВЕННОЕ СВОЕОБРАЗИЕ КОМПОЗИЦИИ В РОМАНЕ М. ЗУСАКА «КНИЖНЫЙ ВОР»

Композиция ещё с давних пор вызывала интерес многих теоретиков литературы и исследователей. Учёные пытались выявить и классифицировать законы композиции, но, как правило, определить их не удавалось. Исследователи для определения композиции обращались к другим областям искусства. Например, Л.С. Выготский в своей работе «Композиция новеллы» отмечал, что композиция была всегда предметом крайней заботы, сознательной или бессознательной со стороны поэтов и романистов и что само расположение событий в рассказе, само соединение фраз, представлений, образов, действий, поступков, реплик подчиняется тем же самым законам художественных сцеплений, каким подчиняются сцепления звуков в мелодию [1].

Следует отметить, что термин «композиция» не имеет в науке однозначного осмысления, и определения в разных словарях могут отличаться.

Как отмечают В.Е. Хализев и В.С. Турчин, композиция — это особенности построения художественного произведения, связанные с его идеей, предназначением, содержанием, характером и прочими компонентами, и в значительной степени определяющие его восприятие. Она включает своеобразную расстановку персонажей, событий и поступков героев, способов повествования, подробностей обстановки, поведения, переживаний, стилистических приёмов, вставных рассказов и лирических отступлений [2].

Н.А. Николина выделяет внешнюю и внутреннюю композицию [3].

В романе Маркуса Зусака «Книжный вор» («Воровка книг») интересна не только внутренняя, но и внешняя композиция.

Вообще, внешняя композиция, по мнению О.И. Федотова, — это разбивка текста на главы и части, заглавие произведения; способ дозирования информации [4]. Книга делится на 10 частей (глав), пролог и эпилог. Каждая часть также делится на подчасти. Название последней, десятой части такое же, как и у книги — «Книжный вор».

Название книги имеет определенную роль в восприятии всего произведения. Вначале, оно воспринимается буквально — это история о девочке, которая ворует книги. Но по мере чтения, начинаешь задумываться о действительном значении заглавия: в период войны, когда всё разрушено, когда люди «поломаны», книги являются культурной и духовной связью между людьми, они объединяют. То, что

главная героиня — ребёнок, тоже немаловажно. Она ещё лишена предрассудков, она не понимает почему некоторых людей нужно ненавидеть, только потому что они чем-то отличаются, она не понимает, что именно их отличает и делает их хуже; она не понимает, почему некоторые книги сжигаются. Она не понимает очень многого из того, что существует у взрослых людей. Книги, таким образом, растят новое поколение, которое способно противостоять ненависти.

Все названия частей и подчастей имеют огромное значение для развития сюжета, они подготавливают читателя для восприятия персонажей и событий, расставляют акценты или интригуют. Также в романе важны лирические отступления, в которых автор от лица повествователя вносит в историю какие-то новые детали, выделенные жирным шрифтом, что зрительно разбивает текст на ещё большее количество частей.

Ещё одним немаловажным компонентом внешней композиции романа являются рисунки. Это и маленькие зарисовки, и небольшая рисованная книга. Эти рисунки помогают автору передать идею своего произведения и идею того, насколько могущественно может быть слово.

«Зависший человек» — так называется книга, нарисованная персонажем Максом. На первом рисунке мы можем увидеть маленькую, сгорбленную фигурку человека, над которой навис огромный черный ворон — предвестник надвигающегося ужаса. Войны, страшной и разрушительной. На листе написано: «Всю жизнь я боялся тех, кто зависит надо мной» [8, с.46]. Люди, которые устраивают войны, которые создают страх и ужас, — главный страх Макса. Единственный «зависший человек», который нестрашен Максу — девочка Лизель. Их, Макса и Лизель, связывают книги. Слова Лизель оказываются сильнее тех слов, которые сеют войну. И это видно, когда мы смотрим на эти рисунки: «...И там были стертые страницы “Майн кампф” — они давились и задыхались под слоем краски, когда их листали» [8, с.46].

Н.А. Николина отмечает, что внутренняя композиция, в отличие от внешней, включает гораздо больше элементов и приемов построения текста. Она связывается с понятием «повествование» и складывается из образных элементов (образы героев и персонажей и описания (пейзаж, интерьер, портрет)), речевых элементов (диалог (полилог), монолог, лирические (авторские) отступления), вставных рассказов, сюжета, фабулы, авторской характеристики [3].

Пейзаж играет немаловажную роль в романе. По мнению Е.Н. Себиной, пейзаж — это описание природы, настоящего или воображаемого мира, города, планеты, галактик. Пейзаж является художественным приёмом, благодаря которому глубже раскрывается характер героев и даётся оценка событий [5]. В «Книжном воре» пейзаж выполняет несколько функций. Самая главная — психологическая.

Писатель очень часто обращается к краскам и цвету неба для передачи внутреннего и эмоционального состояния повествователя и других персонажей: «Сначала краски. Потом люди. Так я обычно вижу мир. Или, по крайней мере, пытаюсь»; «...Вопрос в том, какими красками будет все раскрашено в ту минуту, когда я приду за вами. О чем будет говорить небо?»; «Последний раз, когда я видел ее, был красным. Небо напоминало похлебку, размешанную и кипящую»; «Люди замечают краски дня только при его рождении и угасании, но я отчетливо вижу, что всякий день каждой проходящей секундой протекает сквозь мириады оттенков и интонаций»[8, с.1; 3;2].

Также пейзаж используется для обозначения места действия. Именно с помощью пейзажа читатель наглядно может себе представить, где и когда происходят события. Автор достаточно нетипично подходит к описанию природы, домов, улиц. Например, описывая Химмельштрассу, улицу, где живет главная героиня Лизель, он пишет: «Дома будто склеены между собой, большей частью крохотные коттеджи и длинные жилые блоки – эти, похоже, нервничают. Замусоленный снег стелется ковром. Бетон, голые деревья – вешалки для шляп – и серый воздух»[8, с.5].

Мрачность описания пейзажа ещё сильнее отражает идею романа. Всё серое, безрадостное, безэмоциональное — как будто в ожидании чего-то ужасного, как будто всё в любой момент может разорваться на маленькие кусочки. Данное описание помогает создать атмосферу напряжения и тревоги, что помогает читателю лучше воспринять произведения, а писателю — передать свои чувства.

Немаловажную роль играет в романе портрет персонажей как компонент композиции. Как отмечают исследователи, портрет — это описание не только внешнего вида героя, но и его внутреннего мира [6]. Описание внешности даны также достаточно специфично. «У него волосы как перья» [8, с.46] — так говорит Лизель о Максе. Вначале кажется, что это просто красивая фраза, но перья являются символом страха. По сути, Лизель обозначает основную характеристику внутреннего состояния Макса — страх. Описывая младшего брата Лизель в момент смерти, автор пишет: «...Тогда внезапность пробралась к его губам – они были ржаво-бурого цвета и шелушились, как старая покраска. Нужно срочно перекрашивать» [8, с.4], будто он — сломанная вещь, а не человек. Но исходя из событийности романа, если тело и может «сломаться», то человеческая душа — нет. Писатель также создаёт портрет человечества глазами Смерти, в котором акцентируется двойственная, противоречивая сущность людей: «...Я всегда застаю в людях лучшее и худшее. Вижу их безобразие и красоту и удивляюсь, как то и другое может совпадать»[8, с.96].

В целом все портретные описания очень лаконичны, однако четко определяющие характер персонажа. Так автор описывает приёмных родителей Лизель: «Через несколько минут вышел очень высокий человек. Ганс Хуберман, приемный отец Лизель... С другой (стороны) виделся приземистый силуэт Розы Хуберман, которая напоминала комод в наброшенном сверху пальто. На ходу она заметно переваливалась. Почти симпатично, когда б не лицо – будто из мятого картона и раздосадованное, словно Роза с трудом выносила происходящее» [8, с.5]. Ганс — человек простой, добродушный, в то время как его жена, Роза, не проявляет ни доброты, ни сочувствия по отношению к Лизель. Она сурова, «приземиста» не только ростом — в первую очередь она думает о деньгах, а не о духовных ценностях.

В описании Лизель автор иронизирует над тем, как «должна» выглядеть настоящая арийка: «Волосы у нее были сорта довольно близкого к немецкому белокуруму, а вот глаза – довольно опасные. Темно-карие. В те времена в Германии мало кто хотел бы иметь карие глаза» [8, с.6], намекая на трагическую участь евреев. И Лизель действительно представляет некую опасность — она является частью нового поколения, не поддерживающего идеи ненависти, охватившие Германию.

В романе присутствует внешнее описание повествователя — Смерти, но не в том виде, к которому привык читатель: «У меня нет ни косы, ни серпа. Черный плащ с капюшоном я ношу, лишь когда холодно. И этих черт лица, напоминающих череп, которые, похоже, вам так нравятся цепляться меня издалека, у меня тоже нет. Хотите знать, как я выгляжу на самом деле? Я вам помогу. Найдите себе зеркало, а я пока продолжу» [8, с.60]. В этом проявляется основная идея романа: у людей существует некий архетип некоторого мирового зла, которое они обычно винят во всех своих бедах. Но ведь именно люди устраивают войны и сознательно убивают других людей, самих себя. Людям необходимо посмотреть в зеркало, заглянуть в себя, чтобы увидеть в себе образ смерти, а не перекладывать ответственность на «абсолютное зло». Когда автор размышляет о том, чем же на самом деле является Смерть, он пишет: «Все это хвастовство – я не свирепый. Я не злой. Я – итог» [8, с.2].

Как отмечает Н.Д. Тмарченко, повествование — главный элемент композиции, рассказ автора, раскрывающий содержание художественного произведения [7]. Повествование в романе «Воронка книг» ведется не от лица главного героя или героини. Повествователем является Смерть. Главным образом это было сделано, чтобы лучше выразить идею романа: показать все ужасы войны, её итог и настоящего её виновника: «Я намеренно высматриваю краски, чтобы отвлечь мысли от живых, но время от времени приходится замечать тех, кто остается, –

раздавленных, повергнутых среди осколков головоломки осознания, отчаяния и удивления. У них проколоты сердца. Отбиты легкие» [8, с.2]. Лизель Мемингер — одна из тех немногих, на кого Смерть обратил внимание. Кому он посочувствовал.

Смерть привык быть равнодушным, но, как оказалось, война — это испытание не только для людей, но и для него: «Говорят, война — лучший друг смерти, но мне следует предложить вам иную точку зрения. Война для меня — как новый начальник, который требует невозможного. Стоит за спиной и без конца повторяет одно: “Сделайте, сделайте...”. И вкалываешь. Исполняешь. Начальник, однако, вас не благодарит. Он требует еще больше» [8, с.61]; «За свои годы я перевидал великое множество молодых мужчин, которые думают, что идут в атаку на других таких же. Но нет. Они идут в атаку на меня» [8, с.35]. Смерть сопереживает, когда один из персонажей погибает, утверждая, что он этого не заслуживал. И в конце добавляет: «Видите? Сердце есть даже у смерти» [8, с.47].

Образ повествователя — Смерти — усиливает ощущение неизбежности трагического финала. Сочувствие Смерти к Лизель и другим людям ещё раз подчёркивает, насколько война ужасна. И насколько ужасны люди, которые её создают.

Образы повествователя — Смерти и маленькой девочки являются в романе ключевыми. Автор осмысливает силу слова, его созидательную и одновременно разрушающую силу, способную и возродить человека к жизни, и уничтожить его. Он сравнивает слова с семенами, которые сеют люди, показывает, что происходит, когда эти слова прорастают. Смерть демонстрирует, насколько отвратительны были те слова, которые после проросли в войну.

Список использованных источников

1. Выготский Л.С. Психология искусства / Л.С. Выготский. — М.: Искусство, 1986. — 573 с. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: http://pedlib.ru/Books/2/0404/2_0404-1.shtml#book_page_top
2. Хализев В.Е., Турчин В.С. Композиция / В.Е. Хализев, В.С. Турчин // БСЭ. — М.: Советская энциклопедия, 1969—1978. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: http://endic.ru/enc_sovet/Kompozicija-61250.html
3. Николина Н.А. Филологический анализ текста / Н.А. Николина. — М.: Академия, 2003. — 256 с. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <http://1581ruslit.ru/wp-content/uploads/2016/10/nikolina.pdf>
4. Федотов О.И. Литературное творчество и литературное произведение / О.И. Федотов. — М.: ВЛАДОС, 2003. — Ч. 1. — 253 с. —

[Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.twirpx.com/file/943710/>

5. Себина Е.Н. Пейзаж / Е.Н. Себина // Введение в литературоведение. Литературное произведение: основные понятия и термины / под. ред. Л.В. Чернец. – М.: Академия, 1999. – 657 с. – [Электронный ресурс]. – Режим доступу:http://taviak.ru/distance/wp-content/uploads/2014/obshcheobrazovatelnye_distipliny/Literatura/Chernec.pdf

6. Юркина Л.А. Портрет / Л.А. Юркина // Введение в литературоведение. Литературное произведение: основные понятия и термины / под. ред. Л.В. Чернец. – М.: Академия, 1999. – 657 с. – [Электронный ресурс]. – Режим доступу: http://taviak.ru/distance/wp-content/uploads/2014/obshcheobrazovatelnye_distipliny/Literatura/Chernec.pdf

7. Тамарченко Н.Д. Повествование / Н.Д. Тамарченко // Введение в литературоведение. Литературное произведение: основные понятия и термины / под. ред. Л.В. Чернец. – М.: Академия, 1999. – 657 с. – [Электронный ресурс]. – Режим доступу: http://taviak.ru/distance/wp-content/uploads/2014/obshcheobrazovatelnye_distipliny/Literatura/Chernec.pdf

8. Зусак М. Книжный вор / М. Зусак. – [Электронный ресурс]. – Режим доступу:http://loveread.ec/read_book.php?id=12154&p=1

Научный руководитель: профессор
А.А. Степанова.

Альона Носовська
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

УНІВЕРСАЛЬНІСТЬ ТА НОВАТОРСТВО РОМАНУ «СТРАШЕННО ГОЛОСНО ТА НЕЙМОВІРНО БЛИЗЬКО»

Темою дослідження є універсальність та новаторство роману «Страшенно голосно та неймовірно близько» (2005) американського письменника Джонатана Сафрана Фоера. Переосмислюючи головну трагедію минулого сторіччя, 11 вересня, у своєму творі автор встановлює унікальну взаємодію між текстом та зображеннями із використанням малюнків та іншого позатекстового матеріалу. Фотографії та ілюстрації в романі стають не стільки графічною розповіддю, скільки цілісною моделлю деякого художнього світу.

Необхідно підкреслити, що, по-перше, вони викликають деякий ефект присутності, перетворюють читача в спостерігача, надаючи візуальну опору для уяви описаних в книзі подій. По-друге, ілюстрації

сприяють кращому розумінню характеру головного героя. Невербальні засоби застосовуються в романі не тільки для залучення уваги читачів, а й для впливу на їхній емоційний стан, вони також є носієм деякої додаткової інформації, доступ до якої неможливий без правильної розшифровки, що є абсолютно новаторським рішенням автора.

Крім прихованого призову переосмислити історичну жорстокість США, Джонатан Сафран Фойер вступає в творчу полеміку з американськими письменниками, для яких «чорний вівторок» – виняткова і чи не головна подія світового масштабу. Сучасний американський письменник прагне представити духовну еволюцію героя, вимушеного існувати в екстремальних умовах тероризму і його важких наслідків. Дев'ятирічний Оскар Шелл відправляється у власну одісею по Нью-Йорку з тим, щоб подолати біль втрати батька під час жахливих подій кривавого 11 вересня. У пошуках відповіді маленький герой зтикається з іншими маленькими трагедіями, які, немовневидима павутина, поєднують долі людей мегаполісу.

Підводячи підсумки, ще раз підкреслимо, що роман «Страшенно голосно і неймовірно близько» Джонатана Сафрана Фойера акумулює багато знакових проблем і підходів до зображення героя літератури 9/11. Твір вирізняється з-поміж безлічі текстів тим, що при взаємодії з ним зникає автоматизм сприйняття. Ця обставина і дає підставу говорити про експресивність графіки в «Страшенно голосно і неймовірно близько», що суттєво вирізняє роман серед сучасних творів.

Науковий керівник: доцент
Д.О. Голуб.

Катерина Омелянченко
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

МІСТИЧНИЙ СВІТ НОВЕЛІСТИКИ ЕДГАРА АЛАНА ПО

Вже понад сто років точаться суперечки щодо дослідження творчої спадщини американського поета та прозаїка Едгара Алана По. Усі його літературні доробки – це шедеври світового рівня. Живуть у пам'яті поколінь читачів, як сліпучий образ і чуттєвий спалах, найвідоміші твори-жахи: «Крук», «Аннабел Лі», «Улялюм», «Береніка», «Поховані живцем», «Морелла», «Золотий жук», «Чорний кіт», «Маска Червоної смерті».

Едгар По – засновник «короткого оповідання» кінця XIX століття і родоначальник психологічної, науково-фантастичної, детективної новели. Твори «Вбивство на вулиці Морг», «Викрадений лист», «Таємниця Марі Роже» стали першими зразками жанру.

Едгар По новатор «надприродних жахів в літературі», йому не потрібен щасливий кінець твору. Майстерність жаху автора відмічає виконавець ролі всесвітньо відомого Фредді Крюгера актор Інглунд: «...Мені подобаються оповідання «Провалля та маятник», оце справді страшна річ, коли я їх читаю на ніч, то сплю з увімкненим світлом».

У 1835 році світ побачила новела Едгара Алана По «Береніка» просочена містичністю, її несподівані повороти сюжету жахають читача до нестями. Головний герой новели, знаючи що Береніка жива, ховає її, потім вночі відкопує і вириває живцем її зуби. Детальним описом мерзенних картин По зображував свої внутрішні переживання та психологічні розлади, використовуючи насилля та жах для дослідження парадоксу і таємниці любові, горя і провини, протиставляючи прості тлумачення або прозорі моральні повідомлення. У творі «Береніка» сердечні почуття і жакливе вбивство зіставляються із ніжним співчуттям вбивці до жертви. Зв'язком, який через деякий час знову з'являється, з цілю його переслідування.

Новелу «Береніка» екранізували 7 разів. Перша картина побачила світ у 1954 році у Франції і за короткий час облетіла світ. Надихнула кінематографів Аргентини, Іспанії, Америки, Бразилії та Мексики до нових відтворень основного змісту новели. Остання версія «Береніки» була відзнята в Російській Федерації у 2015 році.

У 1844 році Е. По опублікував свіжо написану новелу у газеті «The Philadelphia Dollar Newspaper» – «Поховані живцем». Страх бути похованим живцем переслідував автора в реальному житті, оскільки він страждав каталепсією. Він спробував відтворити, що відбувається в свідомості людини, яка опиняється заритою живцем під землею. Едгар Алан По вважав, що за допомогою такого стилістичного підходу він не лише знизить рівень страху у собі, а допоможе й іншим людям, які зустрічались з такою проблемою. В останньому абзаці твору автор описує та пояснює, що самопожирання могильними думками не лише пригнічує, а й з'їдає мізки та сприйняття навколишнього світу: «Бувають хвилини, коли навіть для тверезого ока Розуму світ нашої сумної Людяності може набувати подібності до Пекла — але уява людини не надається для того, щоб без ніякої пошани досліджувати кожен її закуток. Гай-гай! Грізний легіон могильних страхів не можна вважати цілком уявним,— але, як ті демони, що в їхньому товаристві Афрасіаб перетнув Оксус, вони повинні спати, бо інакше вони пожеруть нас; їх треба змусити до сну, а то ми загинемо».

Новелістичний твір «Морелла» (1835 р) – один із найкращих містичних витворів Едгара Алана По, пов'язаний з теорією Шеллінга щодо переселення душ. Палка любов до дружини перетворюється на всепоглинаюче очікування її смерті. Жінка помирає народжуючи дитину. Безумна любов батька до новонародженої не дає навіть

можливості дати їй ім'я, він ховає її від світу. Але дівчинка з часом стає схожою на матір, говорить словами Морелли, має ті самі містичні захоплення. Щоб позбутися в дитині зла матері, батько вирішує її охрестити і з його вуст зривається нове ім'я дитини – Морелла. Душа померлої видає себе відгукуючись, а дитина помирає. Батько в горі несе тіло доньки до склепу та не знаходить тіла дружини. Жахлива атмосфера самотництва, відчуження особистості від навколишнього світу, похмуре безсмертя, перевтілення. Новелу екранізував у 1962 році Роджер Корман, що стало першим виданням з трилогічної картини «Історія жаху».

Провідною темою майже усіх творів Едгара По є поховання живцем та смерть жінки. Ці два факти перекочували з його життя майже в усі твори. Головним героєм новел є чоловік, який розповідає від першої особи, у якій автор вбачає себе та намагається впоратися з власними душевними травмами та життєвими проблемами.

Едгар По – американський поет, новеліст і критик, прозова спадщина якого понад сімдесят унікальних та неповторних оповідань та повістей із різноманітним стилем та тематикою, художньою манерою. Новатор детективного жанру, наукової фантастики та «страшного оповідання» зміст своєї творчості описав словами: «Я родом із тих, хто відзначається силою фантазії і полум'яністю пристрасті».

Науковий керівник: доцент
Д.О. Голуб.

Юліана Різник
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

ЖАНРОВА СПЕЦИФІКА РОМАНУ-ПОДОРОЖІ НА ПРИКЛАДІ РОМАНУ ЖУЛЯ ВЕРНА «ДІТИ КАПІТАНА ГРАНТА»

Актуальність цієї роботи полягає у складності визначення жанрової специфіки феномену роману-подорожі, яка зумовлена його початковим «межовим» характером.

Серед дослідників жанру подорожі можна назвати таких вітчизняних літературознавців як О. Деремедведь, М. Шульгун, В. Мотрук, М. Гетьманець, І. Михайлин, російських дослідників В. Гуминського, В. Шачкову, А. Майгу, Д. Буланіна, а також французьких науковців С. Мусса, Н. Дуарона та ін.

Зробивши докладний аналіз численних праць на тему жанру подорожі, вважаємо за потрібне зазначити, що постійно виникає питання про належність окремих творів саме до жанру подорожей.

Проаналізувавши роман «Діти капітана Гранта», можемо стверджувати, що саме мандри стають основою композиції роману, у тому числі й сюжету. Жюль Верн створює докладний маршрут подорожі в цьому романі. Персонажі роману формуються під впливом подорожі та пригод, які з ними трапляються. Тривала подорож і пов'язані з нею труднощі загартовують Роберта Гранта. У кінці роману Роберт, здолавши тяжкі випробування, стає сміливим юнаком, який усвідомлює свій майбутній шлях. Мері Грант, спочатку – ніжна, сором'язлива дівчина, в надзвичайних обставинах виявляє неабияку мужність і силу. Лорд Гленарван протягом усієї подорожі не відступає перед труднощами, надихає своїх супутників на стійкість у скрутні моменти. Важливу роль відіграє в романі образ Паганеля. Завдяки цьому персонажу географічні й історичні екскурси стають невід'ємною частиною роману.

У романі-подорожі оповідь коливається між розповіддю й описом. Чергування цих принципів можна вважати однією з головних ознак жанру роману-подорожі. Ж. Верн блискуче використовує в романі «Діти капітана Гранта» таку особливо продуктивну ознаку подорожей як здатність завдяки сюжету мандрівки сконцентрувати в порівняно невеликому обсязі тексту найрізноманітнішу інформацію – географічну, історичну, етнографічну тощо; провести несподівані асоціативні зв'язки, поставити широке коло проблем: від духовних, релігійних до культурологічних і соціальних.

Специфіка жанру «Дітей капітана Гранта» як роману-подорожі полягає ще й у тому, що він перетинається з жанром пригодницького роману, у якому подорож слугує сюжетотворчим стрижнем, а також із жанром географічного роману.

Науковий керівник: доцент
Я.В. Галкіна.

Дмитро Сенишин
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

“МІЩАНИН-ШЛЯХТИЧ” ЯК ВІЧНИЙ ЛІТЕРАТУРНИЙ ТИП ТА ТРАДИЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Тема вічності образу умовного “міщанина-шляхтича” залишається актуальною через незмінні принципи та особливості поведінки суспільства та пропаганду негідних цінностей, які можна набутти лише з допомогою марнославства та обману.

Метою дослідження стало виявлення особливостей впливу вічного образу героя твору “Міщанин-шляхтич” на твори української

літератури. Основою дослідження стали праці В.А. Лукова, Г.Н.Бояджиєва, І.Я. Франка, Л.С.Танюка, Ю.А.Лавріненка та ін..

Комедія “Міщанин-шляхтич” була створена під час виняткового в історії процесу, коли буржуа мали можливість наблизитися до представників дворянства за показником матеріальних цінностей. Реакцією того часного суспільства на такі зміни стало бажання буржуа стати ближчими до дворян за показником моральних цінностей та культурних надбань, та занадто часто такі намагання призводили до абсолютної невдачі.

Комедія Мольєра “Міщанин-шляхтич” стала одним з перших творів, який підняв питання людської самосвідомості та породив один з найвідоміших – “вічних” образів. Мольєр яскраво відобразив актуальний образ у своєму творі, використовуючи засоби комічного, необхідні для того, щоб підкреслити провальність ідеї, виділити це явище, як недолік.

Сповільнений розвиток середнього класу на українських територіях став наслідком постійної територіальної роздробленості, тому образ, що зображав представників сучасного Мольєрові суспільства 17-го століття знайшов своє відображення в українській історії наприкінці 19-го століття. Образ пана Журдена вплинув на українське літературне надбання, відобразившись зокрема у персонажах Івана Карпенка-Карого та Миколи Куліша – “Мартин Боруля” та “Мина Мазайло”. Ці твори об'єднані прагненням довести людству, що марносластво та бездумнівчинки, спрямовані на умовне покращення свого соціального стану можуть лише нищити людські життя. У головних героїв обох творів відмінні шляхи досягнення своїх прагнень та їх об'єднує віра у те, що змінивши приналежність до соціального стану чи змінивши прізвище можна покращити якість свого життя та життів своїх рідних.

Науковий керівник: доцент
Я.В. Галкіна.

Ганна Смольнякова
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

КРИТИЧНІ РЕФЛЕКСІ РОМАНА К. КІЗІ «НАД ЗОЗУЛИНИМ ГНІЗДОМ»

На сьогодні існує велика кількість праць критиків і літературознавців, які звертають свою увагу на різні деталі творчості Кена Кізі. Роман «Над зозулиним гніздом» мав неймовірний успіх, відразу зробивши свого творця знаменитим. Норманн Мейлер, Том Вулф, Вільям Стайрон, Фленнері О'Коннор обговорювали безсумнівні

літературні переваги книги, її композицію, стиль, оригінальність образної системи.

Такі критики як Леслі Фідлер, Баррі Лідс, Гилберт Портер, Тоні Таннер відмічали, що письменник тонко усвідомлював і зміг передати дух часу і атмосферу, яка панувала в Америці в кінці 50-х - початку 60-х, висловив епоху крізь призму алегорії психіатричної лікарні. Адже на той момент поняття норми стало вважатися чимось посереднім і безликим, у той час як цінність окремої особистості в очах представників контркультур, навпаки, зростала. Саме це Кен Кізі безумовно зміг відобразити у своєму творі.

Роман Кізі став джерелом для вивчення контркультурних ідей США і в критиці пострадянського простору. Так, О.Ю. Бондаренко розглядає факти суспільного життя в США 50-60 ррр як Кізі відобразив це в "Над зозулиним гніздом". У зв'язку з появою різних угруповань, що спрямовували свої дії проти негативних змін, з'явився характерний для часу образ «героя-бродяги, індивідуаліста, бунтаря, нігіліста, що біжить від суспільства в пошуках вільної Америки». Мотив бродяжництва стає наскрізним елементом в літературі того часу, як у романі Кена Кізі, де він ще й генерує сюжет. Вчений О. Алякринский вивчає героїв Кена Кізі і суспільство, яке штучно створює уявлення про ненормальність людей, а після відокремлює їх від суспільства як непристосованих для нього. «Вся Америка – божевільня», немов би говорить Кен Кізі. Божевільня не як медичний казус, а як ознака соціального неблагополуччя – традиційна метафора. Але у Кізі вона наповнюється новим змістом, у нього божевільня стає атрибутом самого суспільства, яке спотворює, калічить своїх абсолютно нормальних громадян. І це безумство стає ознакою ненормальності всієї системи соціального буття, яке перетворилося на загрозу для людини.

Активне осмислення роману критикою та літературознавством до сьогодні підтверджує, що це одна з найбільш резонансних книг ХХ століття.

Науковий керівник: доцент
Я.В. Галкіна.

Альберт Соловійов
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

ФАНТАСТИЧНЕ В РОМАНТИЧНИХ НОВЕЛАХ Е.А. ГОФМАНА: ГРОТЕСК ТА ФАНТАСМАГОРІЯ

Е. Т. А. Гофман – письменник, який активно використовував образи фантастичного у своїх творах. Ці образи сприймаються серед основних ознак його поезики. Природа фантастичного в його новелах

продовжує привертати увагу літературознавців багатогранністю своїх проявів. Серед основних прийомів створення фантастичного у Гофмана слід назвати гротеск і фантазмагорію, саме вони створюють неповторну атмосферу дива.

Метою даної наукової роботи є аналіз прийомів гротеску і фантазмагорії у новелах “Крихітка Цахес на прізвисько Цинобер”, “Золотий горщик” та “Піщана людина”. Науковою базою дослідження стали роботи В.Х.Гільмаова, Ю.І.Іванова, О.В. Карельского, О.А. Нечаєвої та ін. Таким чином, гротеск – образний засіб, завдяки якому можна поєднати зазвичай непоєднувані речі. Фантазмагорія ж наповнює такий дивний світ химерними подіями, що раптово відбуваються з героями та тримають читача в напруженні на протязі всього сюжету.

В усіх трьох романтичних новелах Гофмана, що ми розглянули, письменник досить активно використовує гротескні елементи. Наприклад, “Крихітка Цахес на прізвисько Цинобер” та “Золотий горщик” відтворюють цілий світ, побудований на прийомі гротеску. У цьому світі разом уживаються звичайні люди та казкові істоти. А про так званих “ентузістів”, представників творчих професій, і “філістерів”, тих, хто складає більшість суспільства, годі й говорити. Вони відіграють чи не найважливішу гротескную роль в творах. Так, наприклад, головний герой, студент Бальтазар, – ентузіст, бо здатний розуміти недосконалість світу, а його друг Фабіан – філістер, тому що він – людина зі звичайним прагматичним світоглядом.

Фантазмагорію ж можна зустріти чи не в кожній другій главі кожної з новел. Так, ми можемо прочитати про дивну зустріч студента Анзельма з бабкою-торговкою та її наслідки, включаючи перетворення дверного молотка на жадливу відьму та погрози потрапити “під скло”; дивну історію про адвоката Коппеліуса, що сталася з Натаніелем у його дитинстві; та, нарешті, епічну битву феї Розабельверде із чарівником Проспером Альпанусом. Таким чином, можна визнати, що гротеск відповідає за конфліктне суміщення статичних елементів у фантастичному образі, а фантазмагорія – за динамічне розгортання фантастичної атмосфери.

Науковий керівник: доцент Я. В. Галкіна.

Діана Чиж
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

ВИКОРИСТАННЯ КОНТРАСТУ ЯК ХУДОЖНЬОГО ЗАСОБУ В ПОЕМІ ДЖ. Г. БАЙРОНА «КОРСАР»

Актуальність досліджуваної теми полягає у тому, що вона допомагає як глибше усвідомити можливості найпоширенішого

художнього прийому романтиків, так і авторську своєрідність стилю Дж. Г. Байрона, поета, творча манера якого вплинула на світову літературу XIX століття, породила цілий рух під назвою «байронізм».

Проблема «контрасту» у літературознавстві вивчалася багатьма дослідниками. Насамперед у роботах О.В. Айвазянц, Н.О. Грині, Н.Я. Дьяконової, І.В. Кабанової.

Загалом контраст це спосіб розгортання мовлення, що лежить у площині динамічного протиставлення змістово-логічних і структурно-стилістичних планів викладу. Контраст, виступаючи способом світосприйняття і важливим змістовим компонентом тексту, представляє собою систему розмаїтих зображально-виразових засобів.

Якщо розглядати контраст на рівні словесної образності у поемі «Корсар», то можна виділити протиставлення лексем «радість» та «скорбота», «свобода» й «рабство» та ін.

Яскраво виражений контраст на рівні сюжетних епізодів. Це помітно у спілкуванні між Конрадом та його командою, у сприйнятті однієї і тієї ж інформації (коли до Конрада доходить звістка, що Сеїд готує напад на них, то команда вмовляла Конрада почекати до ранку, не поспішати, але Конрад все ж настояв на своєму).

Також неважко було помітити використання автором контрасту і на рівні персонажів. Морський розбійник Конрад протиставляється його головному ворогові Сеїду-паші, та й сам по собі є контрастною особистістю. У його душі вирує одночасно добро та зло, великодушність та жорстокість.

Також Медора і Гюльнар яскраві персонажі, які контрастують між собою. Медорає прекрасною молодою коханою Конрада, яка м'яко висловлює свої почуття і турботу про Конрада, втілює ідеальний образ кохання. Її щастя і її єдина мета життя полягають у відданості. На відміну від монотонної природи Медори, Гюльнар є спірним персонажем, що демонструє як жіночі, так і чоловічі риси. Єдине, що їх пов'язує – безмежна любов до Конрада, яка є однією з мотивів сюжету.

Науковий керівник: доцент
Я.В. Галкіна.

Анна Шкарлат
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

КРИТИКА «АЛІСИ В ДИВОКРАЇ» КЕРРОЛЛА НА ПЕРЕТИНІ НАУКОВИХ СФЕР

На даний момент існує багато критичних робіт різного масштабу, що розглядають ті чи інші аспекти творчості Л. Керролла, а саме:

біографічні та психоаналітичні нариси, фізичні, математичні, логічні, філософські, лінгвістичні.

На ранніх етапах “Аліса в Дивокраї” Керролла отримала досить претензійні відгуки. У кращому випадку визнавалося, що у автора “жива уява”, але пригоди видавалися “занадто екстравагантними і абсурдними”, “не здатними викликати інших почуттів, крім розчарування і роздратування”. Навіть найпоблагливіші з критиків рішуче не схвалювали Божевільного чаювання; в той час як інші не бачили в казці Керролла “нічого оригінального”, та натякали, що він списав її у Томаса Гуда. З часом Ф. Дж. Харві Дартон, найбільший авторитет в області англійських дитячих книг, висловив думку, що книга Керролла зробила “революційний переворот” в англійській дитячій літературі. Також відома англійська письменниця Вірджинія Вульф зазначила, що “пригоди Аліси не можна віднести до дитячої літератури, але це книги, в яких ми стаємо дітьми”. Також на противагу думці Вірджинії Вульф, письменник Гілберт Кіт Честертон стверджував, що інтелектуальність цієї казки призначалась для вчених та дорослих. Американська дослідниця Біверлі Л. Кларк розглядала аспект пародії віршів в творі і підкреслювала, що термін має більш вузьке визначення, ніж це прийнято в керроллознавстві, та пише, що “письменник не просто вкладав абсурдний сенс в форму початкового оригіналу, він часто мав на увазі не тільки літературну сатиру, але і моральний критичний підхід і погляд”. Ян Б. Гордон вважає “Алісу в Дивокраї” “романом виховання”.

З середини ХХ ст. творчість Керролла привернула увагу філософів, психологів, фізиків, астрономів та математиків. Формальну структуру балади “Джаббервоккі” було порівняно з областю сучасної математики (англійський астроном Артур Стенлі Еддінгтон), а біолог і психолог С.Г. Геллерштейн вважав, що в усій “нісенітниці” Керролла була прихована якась таємниця, розгадка якої є важливою для науки. Також, Керролл був відомий своїми специфічними неологізмами і тому дослідник Оден вважає, що “наймогутнішим персонажем” твору є сама англійська мова. Н.М. Демурова відзначала, що Керролл використав свавільні алогізми самої мови й експериментував з ними.

Казка Керролла не тільки об’єднала фольклорну та літературну традиції, а й привернула увагу до науки і людини, з прагненням з’єднати роз’єднані інтелектуальні та емоційні сфери.

Науковий керівник: доцент
Я.В. Галкіна

ОСОБЕННОСТИ ЖАНРА ФЭНТЕЗИ В ЦИКЛЕ РОМАНОВ БЕРНХАРДА ХЕННЕНА

В настоящее время актуальность исследований в рамках темы жанра фэнтези несомненна, так как появление новых произведений во всем мире и их экранизация говорят о его растущей популярности.

В.М. Беренкова в работе «Жанр фэнтези как объект лингвистического исследования» отмечает, что данный жанр очень мало исследовался и требует более пристального внимания со стороны исследователей [1]. Хотя фэнтези пользуется популярностью в современном мире, исследовано лишь малое количество произведений писателей, работавших в этом направлении. Основателем фэнтези считается Роберт Говард, создавший такой шедевр-эпопею как «Конан», экранизированный и продолженный другими писателями. Затем следует творчество Дж.Р.Р. Толкина, чья книга «Властелин Колец», повествующая о борьбе добра и зла в выдуманном месте Средиземье, в настоящее время, наверное, даже более популярна, чем история про киммерийца Конана. В последние годы свой вклад в развитие фэнтези внесла также Дж. Роулинг и ее серия книг о Гарри Потере, мальчишке-волшебнике. Творчество вышеперечисленных авторов было исследовано множество раз, в то время как исследователи не обращают особого внимания на произведения других менее известных писателей.

Романы немецкого писателя Бернхарда Хеннена постепенно заполняют домашние библиотеки читателей, но он не пользуется такой популярностью как Дж. Роулинг или А. Сапковский. Проблема своеобразия жанра фэнтези в его творчестве, несомненно, является актуальной, поскольку исследована недостаточно.

В статье «Жанровые особенности жанра фэнтези в русской литературе» Е.А. Антоненко определяет жанр фэнтези как «вид фантастической литературы, основанной на необычайном и порой непонятном сюжетном допущении. Это допущение не имеет, как правило, житейских мотиваций в тексте, основываясь на существовании фактов и явлений, не поддающихся рациональному объяснению. В отличие от научной фантастики, в фэнтези может быть сколько угодно фантастических допущений (боги, демоны, волшебники, умеющие разговаривать животные и предметы, мифологические и реальные существа, приведения, вампиры и т. п.). События в фэнтези происходят в условной реальности, в своеобразном параллельном мире, похожем на наш» [2].

С.В. Шамякина в работе «Литература фэнтези: дифференциация понятия и жанровая характеристика» приводит следующие характеристики жанра:

1. Выдуманный мир со своей историей, традициями, мифами, обрядами, культурой, политическим устроением, языками.

2. Скрытое противопоставление технологии и волшебства в пользу последнего.

3. Для фэнтези также характерны циклы произведений.

4. Фэнтези часто использует дополнительные средства и способы, даже инструменты для создания художественной системы произведения:

- приведение нарисованной карты мира;
- приведение в книгах глоссариев, предметных указателей встречающихся в произведении имён, названий, географических объектов и культурных понятий [3].

Роман, написанный в жанре фэнтези, отличается от произведений научно-фантастического жанра, поскольку, по мнению Т. Хоруженко, в фэнтези действие не переносится в другую реальность, но изменяет существующую, усиливая в ней техногенный компонент. Основное действие происходит в обыденном мире и чаще всего – в отдалённом будущем. Нередко это описание Земли после какой-либо техногенной катастрофы или атомной войны [4]. Как отмечает исследовательница, «в фэнтези конструируются миры, нигде не существующие. В научной фантастике изображается некий неизведанный космос будущего. Если в фэнтези действуют некие высшие, надчеловеческие силы, то в научной фантастике, как правило, их нет. Фэнтези может себе позволить обращаться с законами природы как ей угодно, вплоть до прямого их нарушения» [4]. Например, эльфийка Бидайн могла замедлять время при помощи заклинания. «Все чудеса в научной фантастике получают научное объяснение, в фэнтези же никакие объяснения не нужны, ибо чудо в ней – нечто само собой разумеющееся, поскольку этот жанр включает в себя свойства сказки» [4]. Главное в фэнтези – создание мира. Двоемирие – основная конструкция в произведении: основной мир конфликтует, противопоставляется или содержит в себе мир магии.

Особенности жанра фэнтези ярко представлены в трёх циклах романов Бернхарда Хеннена:

- цикл о драконах («Логово дракона», «Гнев драконов», «Месть драконов», «Вторжение драконов», «Небеса в огне»)

- цикл об эльфах («Последний эльф», «Воины света», «Битва королей», «Королева эльфов»)

- цикл о войне между эльфами и людьми («Меч эльфов», «Рыцарь из рода других», «Наследница трона»)

В конце каждой книги приведен глоссарий, список действующих лиц с их краткой историей, список мест действий.

Во Вселенной Бернхарда Хеннена существует три мира – Альвенмарк, Дайя и Нангог. В соответствии с мифом о сотворении этих трех миров, альвы и девантары решили объединиться и создали великаншу Нангог, которая создала три мира Альвенмарк, Дайю и Нангог. Альвы заселили Альвенмарк драконами, троллями, карликами, кобольдами, великанами, эльфами. Девантары создали людей. Потом они вместе заточили великаншу в ее собственном мире из-за того, что она создала третий мир втайне от них. А сердце забрали и разделили пополам между собой. Альвы вскоре покинули свой мир, оставив его своим первым детям (Небесным драконам).

«Альвы подарили нам Альвенмарк. Это больше не их мир. Не их ответственность. Только мы решаем, что будем делать с этим миром. Лепить его...»[5, с. 86]

На Дайе существует семь империй людей. Каждой империей управляет бессмертный (после смерти девантары выбирают нового человека и изменяют его лицо на лицо умершего, так люди стали считать, что их правители бессмертны). Империи воюют между собой, а у каждого бессмертного есть свой девантар покровитель. В каждой империи есть свои традиции. Например, в Лувии есть традиция, что если невеста не забеременеет после обряда, то ее отдают в жертву божеству.

В Альвенмарке у каждой расы есть свои земли, обычаи и миропорядок, но всеми руководят небесные змеи, которых изначально было девятеро, но на момент повествования двоих из них убили девантары. Также у каждой расы есть свои традиции. Например, у троллей принято есть сердце врага, если тот при жизни был славным воином. Они верят, что вся его сила перейдет им.

Драконы и девантары ведут войну. Каждый из них хочет повергнуть врага, но в открытом бою никто выступать не хочет. Вместо них воюют люди против жителей Альвенмарка. Спустя 40 тысяч лет Альвенмарком правят эльфы, а Другим миром (Дайей) – люди. Нангог прекратил существование после кровопролитной войны девантаров против Небесных змеев.

История в романах Бернхарда Хеннена представляет собой альтернативную историю нашего мира. География Дайи очень похожа на географию Земли. После прочтения книг не трудно догадаться о прообразах богов и империй. Каждое из семи королевств имеет свой прототип среди стран нашего мира. Ицкуца – сарматы. Для воинов этой империи было характерно, что женщины воюют наравне с мужчинами. Эту же традицию находим в истории сарматов, где коневодами были как мужчины, так и женщины. Друсна – славяне. Огромное сходство

можно найти в именах: Володя, Коля, Маша, Ваня, Ивар, Юрий, Олег и т.д. Также сходство можно найти в традиционной одежде Друсны: «В конце концов, Юрий взял из рук Маши дары и положил их перед тронem. Затем извлек из стопки мехов ткань. Это было белое платье, вышитое золотыми колосками и яркими цветами» [5, с.344].

Валесия – Эллада. Эта страна славилась своими непревзойденными работами искусства. Цапотте – ацтеки. Верования ацтеков и цапотцев во многом совпадают. Один из обрядов ацтеков ярко описан в книге «Логово дракона. Обретенная сила». Жертву окрашивали в синий цвет и вели на вершину пирамиды, где ее поджидал тлатоани или жрец с обсидиановым ножem. Следующим делом жертву клали на камень и рассекали грудную клетку, из которой вынимали сердце (сами жрецы называли его «драгоценным орлиным плодом кактуса») и «утоляли им жажду солнца».

Автор принес в эту историю собственные доработки. Например, в жертву обычно приносились светловолосые мужчины. Проводили обряд внутри храма, в водах которого жило чудище, которому, собственно, и приносили жертвы.

Также есть сходства в мифологии и религии. Можно найти прототипов девантаров в античных мифах. Ишта – Ника (в древнегр. мифологии) богиня победы, а римской мифологии ей соответствует богиня Виктория. Эта богиня изображалась с крыльями, считалось, что она была самой воинственной из всех богов. Анату – западносемитская богиня охоты, плодородия, любви и войны Анат. В романе Бернхарда Хеннена была богиней любви. Пернатый – Кетцакоатль – один из главных богов ацтецкого пантеона.

Также автор принес в свои романы обряды и традиции из современного мира. Один из них – это захоронение павших воинов в лесах. Это традиция активно проявляется в Швейцарии, Германии, Австрии, но в романах такой обычай совершают жители Друсны.

Бернхард Хеннен писал свои романы на основе германоскандинавской мифологии. Такие сказочные существа как эльфы, гномы и альвы присутствовали в «Эдде», которая вобрала в себя всю мифологию германских народов. Также автор сделал аллюзию на скандинавскую мифологию, раскрыв при этом лишь малую часть богов пантеона. Один – это Лут, Ткач Судеб. Воины после смерти попадали в Златые чертоги. Это было место, похожее на Вальхаллу, но здесь воины не сражались. Они все пировали за столом вместе с их богом.

Писатель в своих романах использовал много библейских персонажей и мотивов. Но самое важное – он создал аллюзию на христианство, показав, как оно выглядит с его точки зрения. Очень интересная история у церкви имени святого Тьюреда. Ее главным участником стал человек, который мог колдовать, он лечил людей от

всяких болезней, но его магия моментально убивала жителей Альвенмарка. Но один из королей решил убить этого человека, а по несчастному стечению обстоятельств рядом оказались эльфы. В итоге колдуна распяли на дубе, а обвинили жителей Альвенмарка. Спустя сотни лет началась война между людьми и эльфами.

Благодаря этому случаю девантар Человек-вепрь создал орден святого Тьюреда, чьи фанатики начали распространять веру на все земли, а тех, кто противился, – истребляли. Автор показал, как люди легко верят в красивые басни и этими баснями манипулируют миром, а за этими баснями стоят кукловоды, знающие больше, чем простые люди: «Фразы! Пустые слова! Но ты в них веришь!» [5, с. 475].

Автор переосмыслил христианские походы. В книгах люди пошли про эльфов, потому что считали, что именно они убили их Бога: «Сожженный дуб на белом фоне будет их гербом! Так рыцари всегда будут помнить о том, что именно эльфы убили святого Гийома. Хоть это и ложь, кому какое дело в и мире, полном лжи?» [6, с.867]. Бернхард Хеннен заменил библейский крест на сожженный дуб. При этом много деталей совпадает с библейскими мотивами. Например, Гийом, которого распяли люди, был сыном девантара, а значит, как Иисус, был полубогом. Однако, в отличие от библейских легенд, для девантара это все было всего лишь игрой: «Жюль посмотрел на второй стол для игры в фальрах. Священнослужители Тьюреда набирали силу» [6, с.867].

Кукловоды в борьбе за власть думают о стране, за которую они должны отвечать. Им важно лишь получить полную власть над миром: «Бремя власти было тяжело как никогда. Альвы отказались от сражения за созданный ими мир, а среди братьев царили недоверие и раздор. Небесные змеи должны были быть защитным валом Альвенмарка, но по стене этой змеились глубокие трещины» [7, с.10].

Основная идея романов Бернхарда Хеннена направлена на осмысление сущности войн. Автор видит их причину прежде всего в том, что народ не может жить без войны. Если нет явного врага из другого мира, можно воевать с соседними странами, найдя незначительный повод. Писатель дает понять, что ни один из миров не живет без войны. Друсна воюет с Валесией, а Арам с Лувией, но лишь когда появляется враг сильный, то враждующие страны временно объединяются, чтобы победить врага. И кажется, что вот-вот наступит последняя битва, после которой больше не будет войн: «Так было решено, таково желание богов. И да будет так! Молодежь нашего мира возвысится. Бок о бок отправятся они на последнюю войну, чтобы затем даровать всем живущим вечный мир. Если мы готовы принести эту последнюю жертву, начнется золотой век» [7, с.103]. Но «последняя битва» – это всегда лишь очередная схватка, после которой страны

будут зализывать раны и снова воевать. Поэтому роман начинается цитатой Иммануила Канта «Война дурна тем, что создает больше злых людей, чем их забирает».

Весь мир находится в закрытом круге, где все повторяется. Так, по обычаю происходят войны, перевороты, революции. Люди видят последствия битв, но это их лишь ожесточает, а не делает милосердными. Они желают мстить за павших воинов. И поэтому спустя годы начинается новая война под новым предлогом. А кукловоды обретают власть над миром: «– Не может ли мир только тогда стать мирным и гармоничным местом, если каждый будет преследовать ту же цель? Давать возможность пережить мгновения прекрасного, которые хочется повторять снова и снова, – вот мое семя, которое я хочу зародить в сердцах детей альвов, чтобы в них проросло стремление поступать так же, как я, дарить другим мгновения прекрасного.

– Именно потому, что нужны действия всех, чтобы сделать мир идеальным местом, этого не будет никогда» [5, с.75].

Список использованных источников

1. Беренкова В.М. Жанр фэнтези как объект лингвистического исследования / В.М. Беренкова. – [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://cyberleninka.ru/article/n/zhanr-fentezi-kak-obekt-lingvisticheskogo-issledovaniya>

2. Антоненко Е.А. Жанровые особенности жанра фэнтези в русской литературе / Е.А. Антоненко. – [Электронный ресурс]. – Режим доступа:<http://rep.barsu.by/bitstream/handle/data/1496/Zhanrovye%20osobnosti%20fantastiki%20v%20sovremennoj%20russkoj%20literature.pdf>

3. Шамякина С.В. Литература фэнтези: дифференциация понятия и жанровая характеристика / С.В. Шамякина. – [Электронный ресурс]. – Режим доступа:<http://www.philology.bsu.by/documents/>

4. Хоруженко Т.И. Фэнтези на стыке с научной фантастикой: формирование направления стимпанк-фэнтези / Т.И. Хоруженко. – [Электронный ресурс]. – Режим доступа:<https://cyberleninka.ru/article/n/fentezi-na-styke-s-nauchnoy-fantastikoj-formirovanie-napravleniya-stimpank-fentezi/viewer>

5. Хеннен Б. Небеса в огне / Б. Хеннен. – Харьков: Книжный клуб «Клуб семейного досуга», 2017. – Т. 1. – 544 с.

6. Хеннен Б. Битва королей. Огонь эльфов / Б. Хеннен. – Харьков: Книжный клуб «Клуб семейного досуга», 2013. – 892 с.

7. Хеннен Б. Вторжение драконов. Последняя битва / Б. Хеннен. – Харьков: Книжный клуб «Клуб семейного досуга», 2015. – 752 с.

Научный руководитель: профессор
А.А. Степанова.

РИСИ ІСТОРИЧНОГО РОМАНУ В ТВОРІ МАРГАРЕТ МІТЧЕЛЛ «ВІДНЕСЕНІ ВІТРОМ»

Вибір даної теми зумовлено тим, що жанр історичного роману має величезну перспективу розвитку, а тому потребує уваги науковців як один із найпопулярніших та продуктивних жанрів історичної прози.

Мета роботи – виявити риси історичного роману у творі Маргарет Мітчелл «Віднесені вітром». При написанні роботи використовувалися роботи таких дослідників як Любові Цибириї, Генріха Штраумана, Сергія Бурина.

Історичний роман завжди побудований на історичному сюжеті, відтворює у художній формі певну епоху. В історичному романі історична правда поєднується з художньою правдою, історичний факт – з художнім вимислом, справжні історичні особи постають поряд з особами вигаданими, вимисел зумовлений реаліями зображуваного часу. Твір Маргарет Мітчелл «Віднесені вітром» має яскраві риси історичного роману. По-перше, письменниця відтворює у художній формі події з 1861 по 1873 роки. По-друге, історичний факт поєднано з художнім вимислом, справжні історичні особи – з особами вигаданими. У творі достатньо детально зображено політичне, економічне та релігійне життя конфедератів. Реальними є також командири армії конфедератів та мешканців північних штатів, президент: лідери Конфедерації – президент ДЖ. Девіс; генерал Р. Лі, Д. Джонстон, А. Хілл, Т. Джексон; також президент північних штатів – А. Лінкольн, генерал У.Т. Шерман.

Головна героїня твору – Скарлетт О'Хара. На початку роману перед нами постає образ розпещеної шістнадцятирічної кокетки. Проте протягом усього роману на дівчину впливає безліч факторів які докорінно змінюють її характер, ставлення до життя та цінності: смерть першого чоловіка на полі бою, робота в госпіталі, втрата всіх слуг, до яких дівчина так звикла, робота на плантації та необхідність прокормити всю сім'ю. Окрім рис історичного роману, твір «Віднесені вітром» має риси й воєнного роману, роману-виховання, соціально-побутового роману. Маргарет Мітчелл відобразила у творі деякі аспекти життя громадян південних штатів: політичний, релігійний та побутовий.

«Віднесені вітром» вважається одним з найзначніших творів в історії американської літератури, та й не тільки американської. Адже роман цікавий як зображення жителем Півдня подій, до тих пір відомих переважно в інтерпретації жителів Півночі, – громадянської війни і Реконструкції. Мітчелл знала Південь зсередини і писала про свої рідні місця – Атланту, штат Джорджія.

Науковий керівник: доцент
Я.В. Галкіна

Yelizaveta Boichenko

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

**TWO WAYS OF IMPROVEMENT OF THE ENGLISH LESSON
EFFICIENCY AT PRIMARY SCHOOL**

Primary School is the initial stage of the educational process and has as its basic aim to create, establish and offer many opportunities to all children, regardless of their age, gender to get a balanced cognitive, emotional and psychomotor development. It is much easier to achieve this aim in the context of modernization. The issue we focus on was described by many scholars such as M. Barber, Sh. Rixon, M. Mourshed, S. Steve, M. Masheder and J. Alanna. However, not all appropriate ways to enhance lesson efficiency were considered.

Thus, modernization of technological education, positive pedagogical experience ideas, and atypical teaching aids are used to increase the efficiency of a modern lesson. There are two ways to increase the efficiency of a lesson. The first one is the games.

According to J. Hadfield, a game is an activity with rules, a goal and an element of fun, and such activities should be regarded as an integral part of the language syllabus. This statement highly evaluates the importance of games in teaching foreign languages. It shows that games serve not only as an 'amusing activity' but also as a technique to carry out many pedagogical tasks. The use of the game forms activity in the process of organizing the educational process ensures the effective achievement of the set educational, developmental tasks in a favorable psychological climate, in the most fascinating way.

There are several types of educational games. The main tasks of the grammar games are to study speech patterns that contain certain difficulties of a grammatical nature and realize their use in speech. The main goals of the lexical games are to enhance children's speech-cognitive activity, as well as the development of speech activity. Phonetic games are aimed at teaching children the correct pronunciation of the studied lexical and grammatical material. Spelling games are also leading in the early stages of teaching a foreign language. Their use allows both insurances the learning of spelling and development of the graphic memory of the pupils. Auditive games are aimed to identify the meaning of statements by ear, to highlight the main thing from the flow of information, to recognize speech patterns, to develop auditory memory and auditory response.

One of the ways to enhance teaching foreign languages at primary school is group work. Speaking about the group interaction priorities on a

foreign language lesson, it should be noted that group work is used to intensify and optimize the educational process, which interpersonal processes that are absent in individual work are clearly expressed in: communication, high trust, mutual influence, support, mutual assistance.

Due to the work in groups of three or more people, pupils get the opportunity to include new language material in their statements, transformations, and combinations in various communication situations repeatedly. It helps to speed and intensify foreign language experience, as well as the confidence and faultlessness of performing speech actions.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I. Korobeinikova.

Mariia Desiatnykova
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

TEACHING READING AT ENGLISH LESSONS IN PRIMARY SCHOOL

The issue of teaching reading in English to primary school students has occupied one of the leading places in scientific works by domestic and foreign researchers, among them can be named M.Z. Biboletova, J.M. Berman, S.V. Gaponova, Z.I. Klichnikov, E.V. Musnitskaya, K.I. Onishchenko, V.V. Chernysh, and others. The analyzed current approaches to teaching English to primary school students allow us to sum up some peculiarities and ways of development of reading skills at elementary level of foreign language communicative competence.

Reading foreign language texts develops learners' cognitive activity, helps them to distinguish the features of the foreign language system and to understand more deeply the features of their native language. The mental work done by the reader to gain insight into the content of the text develops linguistic conjecture and anticipation, an interest in mastering it, and autonomy in overcoming linguistic and semantic difficulties.

Reading is a receptive type of speech activity aimed at the perception and comprehension of written text. The motive to read is communication, and the purpose is to obtain or enlarge the necessary amount of information on a particular issue. As a communicative activity reading the text can be of different purposes. Due to a purpose, the result of the learners' activity is to determine what the type or genre of a given text is, in other cases, it is important to understand or grab the main or new message, the author's intention. But more complicated tasks in searching the implication can be given for learners in primary schools as well.

With young learners, the best ways to teach reading are to introduce reading rules in sets of words that correspond to one sound and are supported with pictures, graphics, photos, etc. And it follows that the formation of reading skills in the foreign language of elementary school students will be effective only when the correct and rational use of different types of visualization. It helps students learn English in a meaningful and engaging way. In addition, visualization activates the cognitive activity of students, increases motivation for foreign language lessons, expands the volume of material, trains creative imagination, develops the will; facilitate the whole process of its study. Moreover, the information learners receive from short authentic foreign language texts or phrases, shapes their outlook, enriches the sociolinguistic competence, in particular, knowledge of the country, its history, culture, economy, politics, the life of the native speakers.

To sum up, still the methods of formation English competence in reading worth attention, as reading is a necessary component of the foreign language teaching process in primary school, without which it is impossible for good preparation of future generations for participation at all levels in all spheres of modern life.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I.Korobeinikova.

Marii Gortchilina
Alfred Nobel Université, Dnipro, Ukraine

FONCTIONS DE PRONONCIATION FRANÇAISE

Chaque langue a son propre système de phonèmes, historiquement établi, et chaque langue a ses propres caractéristiques de sons qui ont une fonction significative. Tout cela détermine les principales caractéristiques de la prononciation des sons d'une langue donnée. Ainsi, les sons français, par rapport aux sons ukrainien, se caractérisent par une plus grande clarté et stabilité de l'articulation. Ainsi, les consonnes n'ont pas d'étourdissement et d'adoucissement (en français, seuls deux phonèmes constituent une exception - [k], [g]); dans les voyelles - absence de réduction (changement de la qualité des voyelles en position non accentuée). Par exemple, le mot commode est prononcé en ukrainien [kamot], où non souligné est lu comme [a], et l'étourdissement du dernier d se produit également. En français, ce mot serait prononcé comme [commode].

Passons maintenant aux moyens prosodiques de la langue, c'est-à-dire phonétique signifie réalisé dans un mot, une phrase, un phrase, un texte, comme l'intonation et le stress. Et ici, tout d'abord, il faut faire attention aux moyens d'intonation: tempo, mélodie. Le rythme de la parole en français est

plus rapide qu'en ukrainien. Cela est particulièrement vrai pour la parole informative (par exemple, la transmission radio) et la parole familière. La mélodie est la composante la plus importante de l'intonation. Et à cet égard, les principales différences en ukrainien et en français sont les suivantes: la mélodie de la parole en français est plus uniforme et plus douce, en ukrainien le mouvement du ton est plus variable; la gamme d'intonation française est plus large que elle-ci en ukrainien.

Le stress français est fixe, il tombe toujours sur la dernière syllabe d'un seul mot, d'une phrase ou de la phrase entière. En ukrainien, l'accent est hétérogène et peut faire référence à n'importe quelle syllabe d'un mot et d'une phrase.

En français, le phénomène suivant joue également un rôle important. Le mot français dans le discours perd souvent son indépendance, son accent et ses limites phonétiques. En d'autres termes, les mots semblent fusionner en un tout (appelé le groupe rythmique), dans lequel il est extrêmement difficile pour une personne inexpérimentée de définir un seul mot. Par exemple, en ukrainien dans une phrase que j'ai déjà découverte, il peut y avoir une liaison phonétique des mots, mais ce n'est pas nécessaire. En français, les mots sont interconnectés et la même phrase aurait sonné comme ceci. En même temps, cela se produit souvent, mais pas toujours. Il existe certaines règles par lesquelles cette liaison de mots se produit.

Consultant scientifique et linguistique: Maître-assistante
L.V. Ratomska

Daryna Holub
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

EXPRESS DIGIBOOKS PLATFORM IN CLASSROOM-BASED AND SELF-PACED LEARNING

Nowadays e-learning together with cutting-edge technologies and innovative educational approaches are becoming more and more popular. Generally seen as a “trend” or even “mainstream” of “progressive learning” blended (hybrid) learning contributes to the digitalization of educational process both in classroom and while self-studying. Modern teachers/educators have a great variety of electronic and online media tools and resources to be integrated into traditional face-to-face class activities along with learners’ engagement in self-paced learning: Google Classroom, YouTube, Zoom, Microsoft Teams, Skype, Moodle, Blackboard, FlipGrid are only some of them.

Focus of this thesis is on interactive digital cross-platform distribution system Express DigiBooks by Express Publishing as a tool for

complimenting traditional classroom-based learning and organizing self-paced learning as a part of self-study for students enrolled in English language classes. This platform has been designed to inspire students to study through engaging tasks, which develop their cognitive, emotional and social skills. The benefits of the use of this platform in educational process are the following.

First of all, its simple and comprehensive structure makes it easy for teachers and students to navigate the platform. Teacher's mode allows teachers/educators to assign tasks in chunks and set deadlines. In such a way the introduction of the platform into face-to-face activities engages students in a truly customizable way making the material more dynamic. What is more, as a tool for self-paced learning Express DigiBooks offers review of material taught during the class together with extra practice in such a way as to give the students opportunity to fulfill the tasks in their own pace.

Secondly, being a learning management platform it keeps a detailed record of students' progress and the amount of attempts made when doing exercises. Moreover, the platform helps to identify learners' strengths and promote self-directed learning process. For students the benefit of the use of Express DigiBooks is in instant detailed feedback on their progress. In such a way they do not need to wait when a teacher checks the tasks and announces the results. If there is a gap in material acquisition the platform allows the students to redo exercises and learn the material after classes according to their own needs and preferences.

Thus, the introduction of the interactive platform Express DigiBooks into classroom-based and self-paced learning process enhances not only the educational outcomes, it also engages students into the learning process through the use of modern technologies.

Tetiana Korobeinikova
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

TEACHING TRANSLATION BY MEANS OF ELECTRONIC CASE

Over the last decade, the accelerated pace of the technological development of the Internet has contributed to both the translation industry and the translator's workplace. It is obvious that high education establishments need to enhance the quality of translators' training by digitalizing their courses. It requires the transformations of the traditional paper-based face-to-face teaching and emerges the changes in approaches, strategies and educational management at a university. In this connection, a question is bound to arise how the Philology Department can provide translators training.

Actually, what is meant here is the possible way online education of future specialists would help the students, while preserving their linguistic background and personal identity, to develop professional competence in written translation.

All students' online activities can be successfully performed in class if they are constantly accompanied by out-of-class learners' autonomous search for information on professional Internet sites and by processing the sufficient professional data required for completing the tasks in translation.

We are strongly convinced that the designing of a friendly virtual learning environment is the way to empower modern higher education. The aim of our report is to examine some of the main peculiarities of the digitalization of the Practice of Written Translation course.

The Case method, in particular electronic cases, can serve the main goal of the digitalization of educational materials on the course. Combining case and internet technologies supports the curriculum in designing and management the training under the condition that e-case provides educational, analytical, systematic, research, and training functions.

It could not be denied the fact that the process of developing the e-case as well as e-course is of the complicated nature for a lecturer. In the connection, it should be suggested the general architecture of an e-case on Written Translation. It includes theoretical materials for tutorials, tasks with or without tests, texts for translation, self-work assignments, and optional materials or tasks of the lecturer's choice. In general, we suggest each e-case includes an issue on theory on English Grammar and comparative analysis of morphological categories of source and target languages to be revised by students. The second part to be included in the e-case is the rules of rendering the notions under study. These two components should be given beforehand that supports the flipped-class approach.

We shall confine the attention to the choice of the management system of the e-case course. One of the first tasks is to verify and if possible to amplify the benefits of blended learning by means of chosen tools. To achieve the practical goal of the Written Translation course the document management assistant Google Classroom (GC) has been chosen as a tool for representation of e-cases.

The suggested system can serve the general principles of blended learning courses at university, such as a progressive development in complexity and professional relevance. It means that the content of the materials, tasks, tests in terms of topics is selected according to the curriculum and range of standards of specialty. Moreover, self-work assignments and in-class activities on the course are supported by theoretical materials, sufficient examples, additional resources, linked in a virtual learning environment that is accessible from any students' devices, especially smartphones. The main advantage of the e-course management is driven by

setting the deadline for each e-case and task. Moreover, tutorials and students' activities are to be assessed virtually in GC.

The major benefits of implementation of the Case method based on modern cloud technologies are the availability of the development of the university infrastructure and the accessibility for educational materials from devices connected with the Internet.

The awareness of the importance of a modern virtual environment for the design of university courses is prospective both for further research in the field of applying cloud-based technology to enhance teaching and learning at higher educational establishments as well as for the programming special translators training tools.

Daríá Ruban
Universidad de Alfredo Nóbél, Dnipró, Ucrania

PRUEBA COMO HERRAMIENTA PEDAGÓGICA

La modernización de la enseñanza nacional se basa en enfoque de competencias como una de las tendencias más progresistas. Por eso el problema de formar las competencias de los estudiantes es clave en la situación actual.

Los científicos marcan que durante el aprendizaje de lenguas extranjeras productiva actividad estudiantil puede garantizar el nivel adecuado de la competencia. Se trata de la competencia comunicativa que incluye tales componentes como el lingüístico (conocimientos gramaticales y los de vocabulario), el discursivo y el componente motivacional. Para organizar el control del aprendizaje de un idioma extranjero puede ser eficaz el uso de prueba (test).

Entendemos una prueba como conjunto de tareas determinadas que permita “diagnosticar” el nivel de la competencia lingüística y/o comunicativa de los estudiantes y evaluar los resultados de la prueba de acuerdo con criterios concretos. Se puede dividir las pruebas lingüísticas en estandarizadas y no estandarizadas.

Una prueba se posiciona como estandarizada si la han aprobado muchos estudiantes y ella tiene indicadores cuantitativos de calidad. Pruebas no estandarizadas las prepara un profesor para cada grupo de sus estudiantes. Dichas pruebas incluyen un material específico según el tema determinado (léxico, gramatical etc) para analizar el nivel del desarrollo de una capacidad o habilidades.

Según el punto de vista del profesorado práctico las pruebas demuestran unas ventajas en comparación con otras formas de control: durante un período de tiempo bastante limitado se puede verificar el nivel de

conocimientos y las habilidades de estudiantes; es posible evitar la inobjetividad del profesor; la atención del estudiante se centra no en la formación de la respuesta sino en la comprensión de su esencia.

Sin embargo la prueba tiene también algunos inconvenientes y no es algo universal: un estudiante puede seleccionar la respuesta correcta por casualidad; las pruebas no posibilitan el desarrollo de habilidades comunicativas etc.

Parece bastante importante que una prueba, como herramienta pedagógica muy usada, es posible utilizarla con frecuencia, lo que depende de los detalles de la asignatura, su papel y lugar en el plan de estudios o las peculiaridades del aprendizaje. Nos gustaría notar que las pruebas no fueran un objetivo propio sino una forma efectiva de repetir, una función de evaluar lo aprendido.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

Oleksandra Siroukh
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

FORMATION OF FUTURE INTERPRETER'S FOREIGN LANGUAGE COMPETENCE IN DIALOGICAL SPEECH

In the context of socioeconomic, cultural and political development of Ukraine, there is a need for society to master a foreign language as a means of international communication. One of the main practical goals of learning a foreign language is to master speaking skills. For the future interpreters, foreign language competence in dialogical speech becomes paramount, as dialogue is the main form of oral interaction.

Methods of teaching dialogical speech have occupied one of the leading places in scientific research by A.A. Alkhazishvili, M.L. Weisburd, I.A. Zimniaia, O.O. Mirolubov, O.P.Petrashchuk, R. P. Millrud, Y.I. Passov, V.L. Skalkin, J. Anderson, N. Bilbrough, L. Dawes, S. Thornbury, and others.

The competence under discussion is developed by communicative teaching of the foreign language, and its formation is based on the act of communication as a core process of gaining speaking skills. Students' communicative competence in English dialogical speech can be recognized at the appropriate level of the development if learners know how to use the foreign language for different purposes according to the particular formal and informal communication situation.

Achieving the required level of future interpreters' foreign language competence in dialogical speech is possible with proper organization of the

educational process. At first, communicative teaching at university should be built on the principle of formation speaking skills through students' self-motivation and personal involvement. The second point is to determine the specificity of foreign language linguistic competence of future interpreters and the place and role of specialty courses during the professional competence formation. Another aspect of the particular attention is the selection of content for the foreign language competence formation in the dialogical speech at the initial level of study at a university that is determined by the requirements of the curriculum, educational goals and specific features of oral interaction in the foreign language. While selecting special educational materials the sociolinguistic approach is to be taken into account since it allows the educator to determine the specificity of foreign dialogues, their schemes, and peculiarities. Moreover, the correct text-books and audio-visual support that meet students' needs have to be chosen.

Considering all the above mentioned, it is important to design a methodological model of foreign language training of the future interpreters.

To sum up, if a university tutor can create and provide a pleasurable environment in the communicative classroom and correlate foreign language rules to real-life interaction it reinforces students' development as competent professionals.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I. Korobeinikova.

Oksana Smirnova
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

MONOLOGUE AND DIALOGUE TEACHING AT ENGLISH LESSONS

Oral language is one of the basics of communication, the skills and abilities of which are taught at foreign language lessons in high school. Its obligatory components are monologue and dialogic speech, for which different conditions and principles of implementation are relevant.

The methodological base of oral speech teaching is found in the works of V.A. Skalkin, Ye.N. Solovova, A.K. Artikbaeva, N.V. Dalgalova, M.N. Kalnin, O.A. Nechaeva, L.I. Novozhilova, O.G. Rezel.

In the course of our investigation, we have distinguished the stages of studying different types of speech (dialogue and monologue), which ensure the effective development of the language competences of the 10th grade students at the secondary school.

Working with a dialogue includes:

1. Learning the vocabulary, colloquial phrases needed to create dialogues and translate them;

2. Listening to audio recording of the dialogue from the textbook (this is necessary for the correct pronunciation of the students);

3. Reading the role dialogue;

4. Making up one's own dialogue using the example from the textbook;

5. Learning the phrases.

Working with a monologue:

1. Teacher's preparing an example of monologue speech on a selected topic for setting a further example;

2. Training the vocabulary that can be used in the monologue to develop vocabulary;

3. Translating the text if needed;

4. Working with the structure of the text (students should pay attention to the presence of the introduction, the main body and conclusions);

5. Creating a monologue according to the template, depending on the topic of the lesson and program requirements.

Each stage corresponds to a set of problem situations.

Scientific supervision by Associate Professor Ya.V. Halkina.

Language supervision by Senior Lecturer V.V. Kalinichenko.

Nataliia Sytnik

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

TEACHING BUSINESS LETTER WRITING

One of the modern tasks of teaching a foreign language is to prepare a student for real communication in a foreign language with a native speaker of this language in various fields of human activity. Possession of AI becomes the norm of life, it largely determines the professional career of the individual.

In recent years, the importance of the English language has increased in our country. Interest in it is very high both among the adult population running a business and among students in schools and universities. This factor is explained by the development of official contacts at the international level, international programs for the exchange of specialists, including educational ones, the emergence of joint ventures, and the growth of a private business. In this regard, society is constantly interested not only in communication in English but in business communication, in the business language.

Business writing has its own specifics, the study of which can significantly expand the linguistic and cultural horizons of students. In the

course of business correspondence, it is supposed to study the culture of writing business letters, special official business terminology, abbreviations, special phraseological units, communication methods and other features of business writing.

Methods of teaching business letters writing have occupied one of the leading places in scientific research, among which can be named O.P. Bykonya, O.B. Tarnopolskiy, G.E. Miram, N.E. Berezina and others.

Training in business English in general, and business writing in particular, is caused by more or less clear educational standards, as well as level testing systems, including international ones, necessary for getting a job in a foreign company, career advancement or further education.

Speaking about the official business sphere of communication, it should be remembered that there are cases when a personal visit is simply impossible. Often communication through written text is the first or only contact that a person has with the organization, or vice versa. Thus, official writing becomes one of the most important channels of communication with the outside world, and business writing skills, respectively, are a part of professional skills, especially in the field of business and management.

The purpose of training this course is to develop the skills of writing business letters in English.

The main tasks are:

- cognition with the structure, style and rules of writing a business letter;
- the study of the main types of business writing;
- expansion of the vocabulary of official business vocabulary, clichés corresponding to one or another communicative intention;
- consolidation of previously studied tenses of the English verb;
- familiarization with new grammatical phenomena.

In the process of studying the elements of a business letter of an international standard, students should learn to perform the following mental actions with foreign language material, on the basis of which knowledge is transferred and skills are developed:

- analyze text material in form and content;
- work with unknown vocabulary using the dictionary;
- comply with the requirements for processing business letters;
- combine the studied material;
- transform the given model;
- create texts of letters using the studied material;
- edit and adjust own texts.

In conclusion, it should be emphasized that business writing skills in a foreign language is the ability to navigate business documents related to employment (cv, application for employment, etc.), the basic services of the banking system, booking tickets, filling out a customs declaration and others,

are necessary for every person, regardless of the scope of his professional activity.

The awareness of the importance of teaching business letter writing is prospective both for further research in the field of training at universities as well as for teaching foreign languages for specific purposes.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I. Korobeinikova.

Alina Zakutnia
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

INFORMATION AND COMMUNICATION TECHNOLOGIES FOR TEACHING ENGLISH

Technological and globalization processes are not something new nowadays, but their development does not standstill. Information and Communications Technologies (ICT), including mass media and new digital technologies such as the Internet, computers, and online platforms are powerful tools for changing the nature of education. Despite helping to expand access to educational resources, ICT strengthens the importance of education and increase its quality. Information and communication technologies are actively used in modern systems of open and distance education to transmit information and ensure the interaction between the teacher and the learner.

One of the main goals of teaching a foreign language is the formation of a foreign language communicative competence in all the variety of its components (linguistic, speech, socio-cultural, compensatory, educational and cognitive), necessary for communication in the social, every day and professional spheres. Therefore the use of ICT in teaching a foreign language will be aimed at the development of speaking skills (listening, reading, speaking, writing), language skills (grammatical, lexical, phonetic), and the formation of socio-cultural and intercultural competencies. Among the huge number of existing multimedia training programs, it is important to choose the course that is most suitable for the student. There are some of them: presentations, electronic encyclopedias, training programs, virtual educational environment systems, testing knowledge software systems, electronic books and training courses, educational games and development programs. It is necessary to determine which course you should start with in order to ensure the optimal use of computer technology for achieving the goal - the acquisition of foreign language and culture.

The main advantages of using ICT, according to T.V. Yatsenko, are:

- The ability to implement the differentiated approach to students of different levels of readiness for learning;
- Using visual, audiovisual and video lesson support;
- Maintaining a higher pace of the lessons, courses ;
- Providing effective feedback between teacher and students;
- Achieving high quality of student learning.

The teacher is faced with the task of forming this ICT - competence among the students. The implementation of ICT technologies in the educational process allows teachers to optimize and diversify it, involve students as subjects of the educational process and develop creativity, independence and critical thinking among students.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I. Korobeinikova.

Елена Берестень, Олег Михлик
Университет имени Альфреда Нобеля, Днепр, Украина

СПОСОБЫ УГЛУБЛЕНИЯ ЗНАНИЙ ПО ИНОСТРАННОМУ ЯЗЫКУ У СТУДЕНТОВ СТАРШИХ КУРСОВ

Во время занятий на старших курсах обнаруживается понижение в определенной степени мотивации усвоения учебного материала. Это связано, на наш взгляд, с нарастанием усталости и увеличением недостатка времени (в силу объективных и субъективных причин).

Уровень владения иностранным языком надо не только поддерживать, но и углублять. Его изучение требует постоянной практики, необходимости ежедневных занятий. Преподаватели иностранного языка стремятся к тому, чтобы обучающиеся как можно шире использовали приобретенные знания в любой удобной ситуации.

Обращает на себя внимание тот факт, что студенты старших курсов недостаточно хорошо знают слова по так называемой «бытовой тематике». Они достаточно свободно беседуют по темам, предусмотренным программой, но не всегда могут назвать на иностранном языке самые простые предметы, которые их окружают. Пополнение словарного запаса фразеологическими и идиоматическими выражениями должно также постоянно находиться в поле зрения коммуникантов.

Очевидно, что для достижения поставленной цели необходима такая организация процесса обучения, при которой постоянно поддерживается мотивация к получению новых знаний. Обоюдная увлеченность может привести к желаемому результату.

Для углубления знаний можно порекомендовать следующее:

- читать (а потом переводить) все надписи в салоне транспорта;
- мысленно переводить разговоры находящихся рядом пассажиров;
- беседовать на переменах друг с другом и преподавателем только на иностранном языке;
- изучать многообразие лексики, связанной с приготовлением пищи и повседневной рутинной (уборкой, ремонтом и т.д.);
- использовать электронные носители информации;
- устанавливать контакты с носителями языка (интернет предоставляет такую возможность);
- каждый день хотя бы немного читать на иностранном языке;
- слушать новую музыку и смотреть телепередачи;
- при возможности выезжать на каникулы за границу;
- разнообразить изучение различными ассоциогаммами (могут быть использованы рисунки Херлуфа Бидструпа и т.д.);
- общаться по телефону только на иностранном языке.

Подобные и другие задачи способствуют созданию познавательных проблемных ситуаций, решение которых позволяет повышать мотивацию управления усвоения знаний в ходе их разрешения.

Вышеперечисленные задания могут даваться обучаемым в качестве домашних заданий, а потом совместно анализироваться на занятии. Этот вид работы не будет занимать много времени и нарушать программные требования к обучению языку. Следует подчеркнуть, что эти задания могут предлагаться для индивидуальной, парной и групповой работы.

Особое внимание, с нашей точки зрения, надо уделять совершенствованию умений задавать вопросы (наводящие, выясняющие, встречные, провокационные и др.). К сожалению, преподаватель очень часто берет на себя речевую инициативу в аудитории (и за ее пределами). Это ведет к ограничению возможности образования речевых навыков и умений и тем самым создаются условия пассивного получения информации. Выполняя то или иное задание, студент уже с самого начала должен не только комментировать ход его решения, но и задавать определенное количество вопросов, возникающих в этом процессе. При этом могут использоваться графические схемы, включающие символы, которые служат смысловой опорой для запоминания определенных понятий. Студенты, таким образом, представляют себе последовательность выражения своей мысли.

Всесторонний поисковый, мыслительный характер работы способствует творческому подходу к качественному овладению иностранным языком.

SOCIOCULTURAL ASPECTS IN STUDYING FOREIGN LANGUAGES (ENGLISH, SPANISH, ITALIAN, FRENCH, GERMAN, POLISH)

Alina Akúlova, María Konoval
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

EL FLAMENCO ES BAILE DE LA PASIÓN ESPAÑOLA

Cada nación tiene su propia historia, tradiciones, cultura y baile folclórico. La española, que compone de una de la gente más temperamental e impulsiva, no es una excepción. Cada movimiento del cuerpo, cada vuelta y cada pasodel baile español están impregnado de un ritmo rabioso y pasión mágica. Uno de los bailes españoles más populares es flamenco.

El baile de la pasión española se originó en el siglo XV gracias a los inmigrantes gitanos. Cruzando Europa, llegando a Andalucía, trajeron sus tradiciones en la cultura española. La cuna del flamenco es el sur de una maravillosa y soleada región que se llama Andalucía. Hasta el siglo XVIII, este baile perfeccionaba los movimientos, mezclando las tradiciones árabes, españoles, gitanas, judías.

En el siglo XIX, en las actuaciones públicas podían participar solo los profesionales. Ahora lo demostraban en algunas tabernas para la alegría de los visitantes. Los profesionales no fomentaban el desarrollo progresivo de este tipo de baile. No era posible desarrollarlo, pocas personas podían aprender habilidades complejas. Una nueva ronda de desarrollo ocurrió a fines del siglo XX. Para aquel momento, el baile se convirtió en propiedad nacional de los españoles, y los niños españoles absorbían sus ritmos y movimientos con la leche de su madre.

El flamenco no es solo un baile, sino un conjunto de componentes que se funden en uno completo: los trajes pueden ser monótonos, coloridos, brillantes como un fuego o negros, a menudo los vestidos se cosen de colores contrastantes, pero el clásico es un tejido con guisantes grandes; damas baten el ritmo con zapatos de talón, decoran el pelo con una flor hermosa, se ponen los collares llamativos, los pendientes y las pulseras; otro detalle brillante es un pañuelo; el baile con un abanico se convirtió en un género clásico. Las castañuelas son uno de los atributos, pero este accesorio es más utilizado para atraer la atención de los turistas. Además del traje las partes del flamenco muy importantes son una canción lírica y apasionada, un acompañamiento de guitarra y un baile espectacular con movimientos temperamentales.

El flamenco no es solo un baile que conecta las culturas de Occidente y Oriente, sino un fenómeno real que se convirtió en una parte constante de la vida y la cultura de los españoles. Además de España, es popular en muchos países, los fanáticos abren escuelas, celebran festivales internacionales y

admiran las tradiciones españoles. Los jóvenes modernos españoles bailan el flamenco con placer en las fiestas y casi ninguno de los eventos está completo sin este baile apasionado.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
T.E.Pysmennyi.

Alina Andejewa
Alfred Nobel Universität, Dnipro, Ukraine

DEUTSCHE UND ENGLISCHE KÜCHE. DIE MEISTEN UNTERSCHIEDE

Es wird einmal - vielleicht in 20 Jahren alle Menschen ungefähr gleich essen. Schließlich löscht die Globalisierung unaufhaltsam die Grenzen zwischen den Ländern, sodass wir sehen können, dass es in verschiedenen Ländern gemeinsame kulinarische Leidenschaften gibt. Hier schauen wir uns England an, es ist bekannt, dass die Einwohner dieses Landes gesund essen. Ein traditionelles englisches Frühstück beginnt mit Haferflocken. Englisches Haferflockenmehl wird mit Milch oder Sahne serviert, und Zucker kann nach Geschmack hinzugefügt werden. Das Frühstück wird mit Spiegeleiern und Speck fortgesetzt, die auch mit Pilzen, gebratenen Tomaten, Hering oder Wurst, Toast mit Marmelade und Tee oder Kaffee hinzugefügt werden können.

Viele Engländer verbringen ihr Mittag-, oder Abendessen in Restaurants, da es nicht üblich ist, zum Mittagessen nach Hause zu gehen. Es kann Fleisch oder Fisch, Salate, Kartoffeln und Fruchtpudding zum Nachtsch enthalten. Suppenpüree und Brühe gelten als die ersten Gerichte, die in England im Allgemeinen nicht sehr verbreitet sind. Getränke während des Mittagessens können traditioneller Tee oder Säfte sein. Selbst an einem Wochentag während des Mittagessens trinken einige Briten Fassbier - Porter oder Black Ale. Nach einer fünfstündigen Teeparty, die mit allen Formalitäten stattfindet, ist es Zeit für ein ziemlich spätes Abendessen. Für einige englische Familien gilt diese besondere Mahlzeit als die Hauptmahlzeit des Tages. Am Vorabend des Abendessens ist es üblich, einen Aperitif zu servieren - normalerweise ist dies Wein. Zu jedem Gericht werden Saucen angeboten. Am Ende des Essens servieren sie dem britischen Lieblingsgetränk normalerweise etwas Süßes - Tee.

Aber die Deutschen lieben im Gegenteil fetthaltige Lebensmittel und können Tag für Tag ziemlich eintönig essen. Das sind unglaublich berechnende Leute. Wenn das Essen nahrhaft, billig und darüber hinaus gesund ist, warum sollte man es dann durch etwas anderes ersetzen? Zum Beispiel mögen sie Brezeln zum Frühstück - Brezeln, die mit großen

Salzkristallen bestreut sind. Neben Backwaren können Sie auch mit einer sehr zarten Schweinewurst - frühstücken. Zum Mittagessen bevorzugen die Deutschen auch Fleischgerichte, seltener aromatisierte Cremesuppen. Deutsche essen nicht gern zu Hause zu Abend, sie gehen oft in Cafés, Pubs und Restaurants. Zum Abendessen ist es in einem Restaurant in Deutschland eine große Menge Bier üblich, einen Schweinehaxen zu bestellen - dies ist eine große, gut gebratene Schweinekeule.

Zum Schluss möchten wir sagen, dass deutsche und englische Küche sehr unterschiedlich sind, aber sie haben eine gemeinsame Tradition für harte Getränke.

Wissenschaftliche und sprachliche Beratung von Dozentin
O.E. Beresten.

Anastasia Bondar', Anastasia Hrudieva
Universidad Alfredo Nobel, Dnipró, Ucrania

LOS DIALECTOS DE LA LENGUA ESPAÑOLA

Pensando en variantes del mismo idioma, solo viene a la mente la diferencia entre el inglés británico y el inglés americano, pero si piensa en el español, la variación en los acentos y las variantes es aún más diversa. Además de los cuatro idiomas oficiales, muchos dialectos se destacan dentro de España.

El *castellano* es el idioma oficial de España que recibe su nombre en honor al Reino de Castilla. Era increíblemente multinacional, por lo tanto, necesitaba un lenguaje comprensible para todos. Así surgió el español castellano. Los españoles lo llaman castellano, mientras que los extranjeros lo llaman español. Esta lengua es común en el Norte y centro de España. El castellano es nativo de 40 millones de personas y se considera el más utilizado entre los españoles. Cerca de las fronteras del país, también puede encontrar sus variaciones (dialectos), ya que hay dos idiomas mezclados. Son lenguas como el madrileño, el aragonés, el gallego, el riojano, el murciano y el churro.

El castellano tiene varias características y una de ellas es leísmo, cuando en lugar de un complemento directo expresado por un sustantivo masculino, se usa como pronombre. Esto es una violación de la regla gramatical, ya que el pronombre lo/la debe estar en lugar del complemento directo, y debe usarse como complemento indirecto. Pero en el mundo moderno, esto no se considera un error y se ha vuelto normal. Por ejemplo, la oración "A Paola no lo vi ayer", que es gramaticalmente correcta, se convierte en "A Paola no le vi ayer".

También existe el español catalán, gallego y vasco . No son tan comunes, pero cuando visitas ciertos lugares en España puedes escucharlos.

El *catalán* se usa en Cataluña, Valencia y las Islas Baleares. Y ocupa el segundo lugar por la cantidad de personas que lo hablan. También en Andora, el catalán es el idioma oficial. El catalán se ha convertido en la lengua materna de 10 millones de españoles y es el segundo más utilizado.

Puede escuchar el idioma *gallego* con mayor frecuencia en la provincia española de Galicia. Debido al hecho de que Galicia se encuentra en la frontera con Portugal, el gallego se considera similar al español y al portugués. Este idioma es el tercero más utilizado y hablado por 3 millones de personas.

Y finalmente, la lengua *vasca*, que es utilizada por unos 800 mil españoles. Se puede escuchar raramente y solo en el norte de España. Sin embargo, este idioma es poco similar al español y no pertenece a ninguna familia de idiomas. Además, debido a su complejidad y al pequeño número de hablantes, este idioma se utilizó como cifrado durante la Segunda Guerra Mundial.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
T. E. Pysmennyi.

Irina Gornak
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

LA HISTORIA DE LA LENGUA ESPAÑOLA

El español es una de las etapas en el desarrollo del latín coloquial, que los colonizadores romanos trajeron a la Península Ibérica en el siglo III-II antes de Cristo. El idioma español se adquirió de algunos de los idiomas del grupo alemán durante la invasión visigoda en el siglo quinto. Durante el período de dominación árabe (711–1492), la población de las partes central y sur de la Península Ibérica salvó su idioma mejor que los habitantes de la parte norte de la península.

Este idioma se llamaba mozárabe. Los historiadores saben muy poco sobre él; es más arcaico que el español y el portugués. Poco a poco, el dialecto de Mosarab fue completamente reemplazado por los dialectos castellano y portugués durante la Reconquista cristiana. Pero, sin embargo, las lenguas catalana y portuguesa conservaron parcialmente las características arcaicas que fueron suplantadas por la lengua castellana de la parte central de la Península Ibérica.

La historia del español literario representa la formación y el desarrollo del dialecto local del viejo castellano bajo la fuerte influencia del latín y el árabe. El dialecto castellano antiguo era dominante en la mayor parte de la

Península Ibérica por varias razones políticas. Una de las razones principales fue el papel dominante de los reyes castellanos en la Reconquista (Reconquista: la conquista de las tierras capturadas por los reinos moros en la Península Ibérica por los cristianos, seguida de la persecución y el bautismo forzado de judíos y musulmanes). Los reyes castellanos conquistaron las tierras españolas de los árabes en 1492 y unieron la mayor parte de la Península Ibérica bajo su dominio (solo Portugal fue la excepción).

Hacia finales del siglo XV, Castilla y Aragón se fusionaron en un solo estado y el castellano se convirtió en el idioma oficial en la mayor parte de la Península Ibérica. Y fue este lenguaje en el siglo XVI el que llegó a las costas del Nuevo Mundo junto con los primeros pobladores.

En las Islas Filipinas, el español se ha arraigado junto con los idiomas locales, y todavía existen como dos idiomas independientes separados. La razón principal de este fenómeno es que las Islas Filipinas son la única colonia española en Asia, aislada y lejos del resto de las colonias de América. Además, Filipinas no era una colonia directa de la corona española, probablemente pertenecían a la llamada Nueva España (colonia española) cuya capital era la ciudad de la Ciudad de México. En el siglo XX, se produjeron más cambios en el idioma español. El progreso científico y tecnológico ha traído al español, como en muchos otros idiomas, una gran cantidad de neologismos.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
T. E. Pysmennyi.

Liza Grychyna, Ruslana Lazarenko
Alfred Nobel Université, Dnipro, Ukraine

LE FRANÇAIS: DIFFICULTES ET PARTICULARITES DE L'APPRENTISSAGE

Lors de l'apprentissage de la langue française, plusieurs personnes sont immédiatement effrayées par la prononciation: le discours sonne bien, mais il est très différent du russe. Il semble que la phonétique française soit quelque part hors du champ du possible!

De plus, comme dans de nombreuses autres langues romanes, par exemple, en italien, en français les phrases imposent des contraintes sémantiques dans lesquelles les mots individuels fusionnent en fragments à consonance unique. Par conséquent, la mémorisation traditionnelle du vocabulaire français, sans contexte, est peu utile du point de vue de la pratique de son application.

Et ici se pose la question de la technique d'enseignement de la langue française, dans laquelle l'approche logique habituelle (méthode grammatico-traductionnelle) n'est pas suffisamment efficace s'il ne s'agit pas seulement de développer les compétences en lecture et en écriture. Dans le cas de la langue française, divers types de méthodes de communication sont particulièrement pertinentes, dans lesquelles l'accent est mis sur la pratique familière. Mais même avec cette approche de l'apprentissage, nous rencontrons souvent des compétences insuffisamment développées pour percevoir la parole et la fluidité orales. Le développement de ces compétences, notamment en français, mérite d'être approfondi.

Contrairement au stéréotype qui prévaut, en termes de prononciation, la langue française n'est pas la plus difficile pour les étudiants ukrainiens. Dans la pratique, par exemple, le néerlandais est beaucoup plus difficile en phonétique. Parmi les langues asiatiques - le chinois ou le thaï, car le ton affecte également le sens, ce qui est complètement inhabituel pour nous et nécessite une bonne audition musicale, et pas seulement phonémique (purement verbale).

Qu'est-ce qui est facile pour nous en français? Règles de lecture. C'est ce qui ravira particulièrement ceux qui ont étudié l'anglais auparavant: vous avez réussi à vous habituer aux innombrables exceptions aux règles, et la langue française n'en a presque pas.

L'orthographe et l'orthoépie de la langue française sont extrêmement simples et logiques, donc faciles à retenir.

Comme toutes les langues, fortement influencées par le latin (en particulier le roman et le germanique), le français appartient aux langues dites analytiques. Dans ce cas-là, le sens d'une déclaration est déterminé par le contexte, l'ordre des mots dans la phrase, les mots modaux (par exemple, les prépositions), et dans les changements sémantiques synthétiques sont de nature morphologique, c'est-à-dire qu'ils se produisent à l'intérieur des mots eux-mêmes (suffixes, préfixes, terminaisons).

Par conséquent, les langages analytiques sont considérés comme plus faciles à apprendre que les langages synthétiques. Il est préférable d'en venir à une pensée non traductionnelle, ce qui vous permet de vous impliquer immédiatement dans une langue nécessaire sans faire recours à la traduction dans votre esprit d'une langue à une autre.

Consultant scientifique et linguistique : Maître-assistante
L.V. Ratomska.

SALVADOR DALÍ – EL GENIO EXTRAVAGANTE

Salvador Dalí (1904 – 1989) era uno de los pintores más brillantes del siglo XX. Era un maestro de la pintura reconocido y un excéntrico no menos famoso. Proponía las ideas absurdas y expresó pensamientos increíbles.

Dalí conmocionó al público y al mismo tiempo monitoreó muy sensible su estado de ánimo. El artista rechazaba la existencia de Dios en Europa y reclamaba las acusaciones de ateísmo en los Estados Unidos. Lo más importante es que cualquier excentricidad le trajo dinero a Dalí. Si las creaciones de la mayoría de los artistas se volvieron valiosas solo después de su muerte, Salvador Dalí realizó con mucho éxito sus creaciones durante su vida.

Convirtió la búsqueda libre de la verdad en un muy buen medio de ganar dinero.

La lista siguiente contiene los hechos más interesantes de la vida de un gran creador.

1. El maestro no solo podía dibujar, sino también era un inventor. En particular, inventó una bicicleta, un vehículo en forma de bola transparente con un asiento en el interior.

2. Apareció por primera vez en Nueva York en 1934, Salvador Dalí llevaba una barra de pan de dos metros de largo bajo el brazo.

3. A lo largo de su vida, Dalí declaró repetidamente partidario de una, luego otra, y luego la tercera tendencia política.

4. Dalí colaboró con el famoso diseñador de moda Cristián Dior, junto con quien en 1950 crearon un "disfraz para el año 2045".

5. Debido a un comportamiento violento e inapropiado, Dalí fue expulsado de la escuela a la edad de quince años.

6. Una vez que Dalí vino a un evento social en un traje de buceo.

7. Exactamente Dalí era la persona que desarrolló el logotipo mundialmente famoso de piruletas Chupa-Chups. Además, no tomó dinero por esto, pidiendo a cambio de su trabajo traerle una caja de dulces todos los días.

8. Al maestro le gustaba dormir, sentado en una silla, sosteniendo una llave pesada en la mano y colocando un plato debajo del brazo con la llave. Cuando finalmente se dormía, sus dedos se abrían, la llave caía en un plato y un ruido le despertaba a Dalí. Argumentaba que de tal despertamiento recibía las increíbles ideas creativas.

9. El cuerpo de Salvador Dalí está amurallado en la pared del museo de Dalí en la ciudad de Figueres. Tal fue la última voluntad del excéntrico artista.

10. Uno de los cráteres del planeta Mercurio lleva el nombre de este artista único.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
T. E. Pysmennyi.

Kateryna Hordiienko
Alfred Nobel Universität, Dnipro, Ukraine

TÄTIGKEIT VON KARL LAGERFELD UND SEIN EINFLUSS AUF DIE MODE

«Am Fließband stehen, das ist Arbeit. Was ich mache, ist Freizeitgestaltung mit beruflichem Hintergrund.» Diese Worte gehören dem weltberühmten Modedesigner Karl Lagerfeld. Er ist eine Legende der Modewelt. Karl Lagerfeld war nicht nur Modedesigner, sondern auch Fotograf. 1999 eröffnete er sein Fotostudio in Paris, wo er zahllose Fotos von der interessantesten Persönlichkeiten der Kulturwelt machte. Er fotografierte und malte ungezählte Porträts seines eigenen ikonischen Aussehens. Viele Karls Fotos wurden in Kunstbücher umgewandelt.

Karls Karriere in der Modewelt begann 1954, als er den Wettbewerb gewann, weil er den besten Entwurf des Mantels zeichnete. Nach einigen Jahren wurde er ein beliebter Designer in Frankreich, Italien, England und Deutschland, wo er arbeitete. Mode blieb der Kern seiner Kreativität und Arbeit, obwohl er nicht aufhörte, neue Bereiche des Designs für ihn zu erkunden. Er liebte mit verschiedenen Künstlern, Designern, Musikern und Luxusmarken wie Coca-Cola, Barbie, Steiff, Faber Castell, und so weiter zu arbeiten. Im Jahr 2004 bot H&M Carl an, bei der Schaffung der Kollektion zusammenzuarbeiten. Dieses Projekt hatte einen unglaublichen Einfluss auf die Modeindustrie, die bis heute andauert.

Neben seiner modischen Tätigkeit war er Illustrator, Stylist und Redakteur. Lagerfeld war Kreativdirektor seines Labels und arbeitete als Kreativdirektor der Modehäuser Chanel und Fendi. Lagerfeld konnte nicht nur das Image der Modehäuser verändern, sondern auch neue Kunden gewinnen, den Stil der Marken moderner machen.

Karl Lagerfeld war berühmt für seinen Sinn für Stil und die unvergleichliche Fähigkeit, klassische und moderne Elemente zu verbinden. Ein besonderer Stil war in den ersten Herrenkollektionen vorhanden, aber dann begann Lagerfeld, auch Damenbekleidung zu kreieren. Lagerfelds berühmteste Geschäfte befinden sich in Paris, New York, London, Dubai, Shanghai und Seoul.

2019 verstirbt Karl Lagerfeld. Aber er ist für immer ein großer Designer in der Modegeschichte geblieben. Der

Modedesignerwidmetesichder Modeüber 50 Jahreseines Lebens. Karl Lagerfeld machte Mode erschwinglich. Seine Kollektionen für das Massensegment beeinflusste die Wahrnehmung der Mode.

Wissenschaftliche und sprachliche Beratung von Dozentin
O.E. Beresten.

Anastasia Hrudieva, Anastasia Bondar´
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

LAS UNIDADES FRASEOLÓGICAS EN ESPAÑOL

Las unidades fraseológicas son una parte integrante de cada lengua. Hacen la comunicación más impresionante y viva. Hay que mencionar, que la dificultad de la traducción de cada una de las unidades fraseológicas se concluye en que es imposible traducir cada palabra como separada, solo hay que traducirlas juntas en un contexto. Por eso es importante conocer las peculiaridades culturales de la lengua para comprender correctamente su significado y cumplir la traducción o interpretación sin errores.

Tanto la lengua española, como el idioma ruso incluyen las unidades fraseológicas diferentes. A continuación de nuestra ponencia, damos varios ejemplos de expresiones españolas y su historia de origen, para demostrar las peculiaridades de la comprensión e interpretación de tales construcciones lingüísticas.

“*Cuento chino*” es una frase que se usa cuando hay dudas sobre algo. Como sinónimo pueden ser usadas las palabras “*fábula*” o “*habladuría*”. La aparición de esta frase está asociada con “el Libro del Millón” que fue escrita por Marco Polo. En su obra él describió Asia, pero estos relatos parecían poco realistas. Para expresar dudas sobre la veracidad de estos relatos, la gente empezó llamarlas “*cuento chino*”.

“*Dar gato por liebre*”. Esta expresión se usa para describir la decepción. Originó en la Edad Media cuando los dueños de las tavernas engañaban a sus clientes, sustituyendo los liebres con carne de los gatos en la comida.

“*Ser pan comido*” se dice cuando es muy simple hacer algo y no se necesita esfuerzo especial. La unidad fraseológica está asociado con el pan como los españoles son muy aficionados al pan. Consideran que es una comida frugal, accesible y deliciosa, y que es posible comerla con manos. Por eso ellos empezaron a llamar las cosas fáciles de hacer “*es pan comido*”.

Para concluir, quisiéramos hablar sobre cuanto las peculiaridades culturales afectan a la traducción de las unidades fraseológicas. La mayoría de los fraseologismos reflejan las características cognitivas, lingüísticas y culturales de las comunidades étnicas españolas y los cambios sociales,

siendo uno de los componentes más importantes de una imagen lingüística nacional del mundo. La similitud de los significados de algunas unidades fraseológicas (por ejemplo, "*ser terco como una mula*", "*haber dicho un pájaro*", "*cabeza dura*") puede estar relacionada con la similitud de puntos de vista y cosmovisiones.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
T.E.Pysmennyi.

María Kabitova

Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

LAS FIESTAS TRADICIONALES EN ESPAÑA

España tiene una gran variedad de las vacaciones y fiestas. En cada región hay 3 días festivos, así como gran número de otros festivales. La característica distintiva en España es celebración de los carnavales. A los turistas, los invitados del país y los propios residentes les gustan la belleza, la originalidad y la diversión sincera que pueden obtener en este ambiente.

Primeramente, quisiera relatar de una fiesta más grande para todos los españoles que se llama La Semana Santa. Toda la gente de España comienza a celebrar siete días antes Pascua y termina en Domingo de Resurrección. Los días más importante son Domingo de Ramos, Jueves Santo y Viernes Santo. Andalucía es un lugar perfecto donde es posible celebrar todos eventos a lo grande. Hay algunas tradiciones que se usan desde tiempos antiguos. Cada la Hermandad tiene que pasar de las capillas a los templos de la ciudad. Generalmente grupos de personas de los Nazarenos y los Penitentes hacen estos acciones. Los participantes están vestidos de los capuchones y los mantos largos. Los espectadores salen a la calle, ponen unas mesas y unas sillas para mirar a la fiesta con comodidades. En este momento ellos hablan con los amigos y la familia, comen los aperitivos tradicionales: las torrijas, los flamenquines y la Mona de Pascua.

Quisiera señalar el otro festival muy popular en España que se llama La Tomatina. Esta fiesta es muy interesante para los turistas porque ellos pueden participar en la Batalla del Tomate. Tiene lugar en la última semana de agosto en la ciudad de Buñol. Como todas las vacaciones en España este tiene la música fuerte, los bailes calientes y la comida buena. A las 11 en punto, un trabajador del ayuntamiento lanza un petardo como un señal de que batalla está comenzando. En el mismo momento los camiones con muchos tomates vienen a la plaza de la ciudad. Usualmente unos 40 mil residentes y visitantes tiran los tomates uno al otro, obtienen las emociones positivas y la alegría. Al final, las personas nadan en la piscina con jugo de tomates.

También, en la ciudad de Baena, en Andalucía, hay un festival para los amantes de las aceitunas y el aceite de oliva – las Jornadas del Olivar y el Aceite. Se dedica al final de la cosecha. Allí es posible conocer los aspectos del cultivo, probar los platos locales, saber las recetas con las olivas nacionales.

Las fiestas en España son un elemento importante en la cultura. En las vacaciones todas las personas tratan de unirse y hacer la vida más brillante.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático

T. E. Pysmennyi.

Katerina Karakash
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

EL SISTEMA EDUCATIVO EN ESPAÑA

España como centro de educación en el extranjero cada año se está convirtiendo en un destino cada vez más popular para estudiantes y escolares de Rusia, Ucrania y los países de la CEI. En España, se están desarrollando más y más programas de cooperación internacional para enseñar el idioma en España, graduarse o estudiar en España para una maestría.

La educación básica general en España incluye: educación preescolar, escuela primaria, educación secundaria, educación profesional superior, educación superior universitaria. La educación en España interesa a los jóvenes de todo el mundo.

Estudiar en universidades españolas ofrece buenas oportunidades para el crecimiento personal y profesional, así como una amplia base académica para estudiantes. La estructura del sistema educativo, especialmente la educación secundaria en España, permite al alumno decidir de forma independiente sobre la elección de la futura profesión.

En cuanto a la entrada de estudiantes extranjeros, algunas escuelas en España ofrecen sus propios cursos intensivos de español para estudiantes extranjeros. Antes de ingresar a la escuela, se realizan pruebas de dominio del idioma y el niño se coloca en un grupo de acuerdo con su nivel. Cada escuela puede operar su propio horario de clases, pero la mayoría de las clases se imparten de 9 a 16.00. A veces las escuelas rechazan un descanso para almorzar, y luego las lecciones duran hasta las 14.00. Muchas escuelas en España tienen su propio transporte, que trae y lleva a los niños de áreas distantes. En las escuelas de español, los niños no pueden faltar a las clases sin alguna razón. El año escolar en España dura desde mediados de septiembre hasta mediados de junio con un descanso para el Año Nuevo, Semana Santa y vacaciones de verano.

España es uno de los países más favorables para los rusos en términos

de clima, el carácter nacional de sus pueblos, tradiciones culturales e históricas.

La popularidad de la idea de obtener educación secundaria, superior y de posgrado en España está en constante crecimiento. Entre los aspectos más atractivos para obtener educación en España se encuentran el bajo costo de la capacitación, las tradiciones académicas de larga data y la obtención de un diploma reconocido en Europa.

Además, existe la posibilidad de educación en España y en inglés, especialmente en escuelas de negocios privadas, internados, lo que permite elegir el plan de estudios adecuado no solo para las personas que han estudiado a fondo las complejidades del idioma español, sino también para aquellos que comienzan aprender o hablan solo inglés.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
T.E.Pysmennyi.

Iлона Kobernyak
Universidad Alfredo Nobel, Dnipró, Ucrania

ANTONIO GAUDÍES, EL ARQUITECTO LEGENDARIO DE BARCELONA

En la apariencia arquitectónica única de la capital de Cataluña influyó mágicamente el trabajo del gran maestro Gaudí. Antonio Gaudí nació el 25 de junio de 1852 en el pequeño pueblo de Reus, cerca de Tarragona, en Cataluña. Desde infancia, Antonio estaba enamorado de la naturaleza y se sintió atraída por la perfección de las formas, el juego de colores y líneas. El amor por todo lo natural encontró una salida en el trabajo de Gaudí: la piedra, la cerámica, la madera y el hierro forjado se convirtieron en los materiales favoritos del artista.

En total, hay 18 edificios en el patrimonio arquitectónico de Gaudí, la mayoría de ellas están ubicadas en Barcelona, que definen toda la apariencia de la ciudad. Estaba enamorado de esta ciudad maravillosa, hablaba catalán y la cultura de su pueblo le inspiraba inagotable para la creatividad. Entre las obras más famosas de Antonio Gaudí en Barcelona se encuentran la Casa Vicente, la Escuela Teresiana, la Casa Bellesguard, el Palacio Güell, la Casa Batlló, la Casa La Pedrera, el Parque Güell y, por supuesto, Basílica de la Sagrada Familia.

Se cree que Gaudí tenía su propia identidad corporativa: mosaicos multicolores y brillantes, líneas curvas, formas expresivas, balcones elegantes, un fantástico techo con tejas en forma de escamas de pescado. Gaudí aplicó este estilo a uno de sus proyectos: Casa Batlló. Casa Batlló (nombre local Casa dels ossos) es una de las muchas obras maestras de

Antonio Gaudí, realizada en estilo Art Nouveau. Realmente es posible encontrar las imágenes de los huesos y los órganos internos de un animal enigmático gigante en sus obras. El techo de la casa está cubierto de arcos, lo que crea una asociación con el dragón.

La casa de Mila en Barcelona es uno de los mejores ejemplos del concepto arquitectónico de Antonio Gaudí. Para algunos, su fachada se asemeja a las olas que se aproximan, y para alguien, una montaña de piedra con cuevas. Los barceloneses lo llaman en broma: "La Pedrera". Gaudí, como siempre, se inspiró por la naturaleza. El concepto de Art Nouveau aquí es algo vivo, fluido, en movimiento, se puede distinguir entre cuevas, el mar, el mundo submarino. La vista desde el techo a Barcelona también es increíble, no hay barandillas, y jardines y figuras misteriosas parecen colgar sobre el abismo. En 1984, la casa de Mila fue declarada Patrimonio de la Humanidad por la UNESCO, y hoy en día se encuentra un museo dedicado a Antonio Gaudí en el último piso.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático T.E. Pysmennyi.

María Konoval, Alina Akúlova
Universidad Alfredo Nobel, Dnipró, Ucrania

CORRIDA DE TOROS

Cuando se trata de España, lo primero que viene a la mente es la Corrida de Toros. Sus raíces vienen de lejos, dos milenios antes de la Navidad de Cristo, y están relacionados con los antiguos juegos rituales indios. Este culto fue también popular entre los pueblos que habitaban en la isla Creta y entre los fenicios.

La Corrida está llena de un profundo significado simbólico. Para un torero (matador) un toro durante la Corrida de Toros adquiere unos rasgos de un demonio, y combatirle es como luchar entre un santo contra un diablo que tienta y trata de destruir el alma. Quizás por eso todos los toreros son tan supersticiosos. Matadores son el tema eterno de los suspiros y sueños de las mujeres españolas independientemente de su edad y posición social. Después de la cancelación de las Corridas de Toros en Cataluña desde 2012, se pueden ver las mejores en Madrid y Sevilla.

La Corrida comienza con un desfile de participantes bien vestidos: el torero es el protagonista, los banderilleros son aquellos que pegan banderillas de colores en espalda de toro, y el picador es el jinete con la pica que enoja al toro. En el primer acto, el picador apuñala al toro con una pica para cabrear, y el torero corre el animal con su capa, esquivando con gracia los ataques de cuernos. En el segundo acto, los banderilleros deben insertar hábilmente dos banderillas en la espalda de un toro. El tercer y último acto ya es un enfrentamiento entre el matador y el toro, el más peligroso e impresionante.

Los toros para las Corridas se seleccionan cuidadosamente por diferentes parámetros, por ejemplo: las condiciones de crecimiento, la belleza de las líneas, la forma de los cuernos; un animal para la batalla debe ser hermoso, inspirar admiración, asombro, miedo. Dichos toros son criados y entrenados en granjas especiales. El torero se forma en escuelas profesionales. En general, para ser torero se eligen los niños plásticos y delgados, pero lo principal es la mentalidad, los nervios y el temperamento del futuro ganador. Los toreros son temerarios y desesperados. La edad media del torero español es de 25 a 35 años, principalmente de Andalucía, aunque hay maestros de otras regiones.

Para el público español, la Corrida de Toros no es solo un espectáculo. El duelo del hombre y el animal, poderoso y hermoso, orgulloso y valiente, está fuertemente asociado con la historia de la gente. Tanto el torero como el toro personifican el carácter español. Su lucha encarna el coraje, la perseverancia y la capacidad de ganar en las circunstancias más difíciles de la vida. Además, la Corrida es una representación brillante y colorida, una forma peculiar de demostrar la cultura y el temperamento españoles.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
T.E. Pysmennyi.

Alevtina Kovaltchouk
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

SOUTIEN À LA DIVERSITÉ DES GENRES DES BASSINS CULTURELS FRANCOPHONES

Parmi les aspects sociaux et culturels de l'apprentissage des langues étrangères la musique n'est pas la dernière dans cette liste.

Saviez-vous que la musique fait partie de ce qui rend l'homme humain? La musique est un langage de tous les êtres humains. Nous pouvons parler et raconter des histoires à quelqu'un de l'autre côté de la planète, même si nous ne parlons pas la même langue.

La musique rend l'éducation plus agréable. Elle peut être très engageante dans la classe et un outil très excellent pour la mémorisation.

L'apprentissage des langues devient beaucoup plus facile si vous analysez les fragments des chansons ou écoutez de la musique dans la langue cible. C'est pourquoi il est bien important de faire cela.

Il y a une technologie qui offre plusieurs moyens de le gagner à n'importe quel moment et à n'importe quel endroit où nous sommes.

En France, il existe deux lois qui contribuent à la diffusion d'œuvres musicales.

La loi de 1992 sur la langue française instaure des quotas de chansons françaises, francophones ou produites sur le territoire français par les services de radiodiffusion sonore.

La loi du 1er février 1994 instaure la diffusion, à des heures d'écoutes significatives, d'œuvres musicales créées ou interprétées par des artistes francophones.

Le bureau export, en complément de l'action menée par l'Institut français (IF), accompagne la filière musicale française dans le développement de ses artistes au niveau international dans le domaine de la musique moderne et de la musique classique.

La France accueille également un festival de la musique. Chaque année, en France, plus de 18 000 concerts de tous les styles musicaux ont lieu ce jour-là.

Pour la distribution de la musique française en France et au-delà de ses frontières on a créé le premier groupe radiophonique français avec plus de 15 millions d'auditeurs chaque jour. Radio France porte avec ses 7 radios nationales et 44 stations locales les valeurs d'un grand média.

En conclusion, on peut dire que la musique française continue de gagner la popularité grâce aux nombreuses chaînes de sa diffusion.

Consultant scientifique et linguistique: Maître-assistante
L.V. Ratomska.

Ilena Kravtsova
Alfred Nobel Universität, Dnipro, Ukraine

EIGENSCHAFTEN DES NATIONALEN FERNSEHENS IM DEUTSCHLAND

Das deutsche Fernseh- und Rundfunksystem unterscheidet sich erheblich von dem für uns üblichen System in der Ukraine. Viele, die bereits in Deutschland waren, wissen, dass die Deutschen monatlich Sondergebühren für das TV zahlen. Sie müssen bezahlen, auch wenn Sie zu Hause keinen Fernseher oder kein Radio haben. Um den Grund dafür zu verstehen, müssen Sie etwas tiefer in die Geschichte einsteigen.

Fernsehen und Radio in Deutschland sind öffentlich (wie in Großbritannien), dezentral (wie in den USA) und nicht mit der Regierung oder den Parteien verbunden (wie in Frankreich).

Öffentliches Fernsehen und Rundfunk bedeuten, dass es nicht im Staatsbesitz ist, nicht auf seine Kosten finanziert wird und daher keine Informationen verbreitet, die nur für die Regierung akzeptabel sind. Jeder Haushalt zahlt eine monatliche Gebühr für die Finanzierung des öffentlich-rechtlichen Rundfunks - dies ist die Haupteinnahmequelle.

Dezentraler Rundfunk bedeutet, dass jede Region ihr eigenes Fernsehen und Radio hat und auch zur Schaffung landesweiter Programme beiträgt.

Jetzt gibt es in Deutschland zwei öffentliche "Medienverbände": ARD und ZDF. Neben ihrem eigenen Fernsehkanal haben sie einen gemeinsamen - „Das Erste“. Es sammelte die Produkte jedes der unabhängigen Kanäle im Verhältnis zu ihrer Bedeutung (nach Bevölkerungsdichte). Für diese Vielfalt und die Förderung demokratischer Werte muss jeder Haushalt zahlen.

Zum Schluss möchten wir sagen, dass Die Hauptunterschiede zwischen deutschem und ukrainischem Fernsehen folgende sind: Das deutsche Fernsehen ist unabhängig von der Politik, finanziert durch Steuern, hat dezentralen Rundfunk, fördert die Meinungsfreiheit und demokratische Werte.

Wissenschaftliche und sprachliche Beratung von Dozentin
O.E. Beresten.

Ruslana Lazarenko, Liza Grychyna
Alfred Nobel Universität, Dnipro, Ukraine

LE FRANÇAIS EN AFRIQUE

Le français africain est un ensemble de dialectes de la langue française sur le territoire des anciennes colonies de France en Afrique qui font partie du groupe roman de la famille des langues indo-européennes.

Syntaxe. L'ordre des mots dans la phrase est assez libre. Par exemple, il y avait une telle phrase [dʒə vy twa dan la rɛf, ty ɛtɛ dʒap], qui signifie “Je t'ai vu dans un rêve, tu étais le diable ». Comparez avec le français: Je t'ai vu dans mes rêves, tu étais le diable [jə te vy dā mā rɛ:v, ty ɛtɛ lə djabl].

Morphologie. Premièrement, ce qui attire tout de suite votre attention, plutôt à l'oreille, c'est l'omission fréquente des pronoms personnels. L'ordre est conservé comme en italien.

Il n'y a pas de pays africain dont le gouvernement ne rêve pas de se débarrasser de la langue française et de la remplacer par la langue nationale. Il s'agit d'un vieux rêve de partisans de l'indépendance des États africains. Mais en pratique, aucun gouvernement africain n'ose aujourd'hui de remplacer le français par la langue locale.

Le français africain n'est qu'une langue de communication orale, mais le nombre et l'ampleur des écarts par rapport à la langue française de la France sont si importants qu'il est impossible de ne pas mettre en évidence ce dialecte.

Tout d'abord, tous les dialectes africains peuvent être caractérisés par le manque de dureté de prononciation des sons inhérent à la langue française.

C'est cette caractéristique anthropologique qui a contribué à une distance significative entre le français africain et la langue d'origine. Elle s'exprime dans l'étourdissement des consonnes à la fin des groupes rythmiques, ou plutôt à la fin des mots. Puisque le flux de la parole du français africain est principalement divisé en mots et non en groupes rythmiques, comme dans la langue française elle-même.

Par exemple: French rêve [rɛ:v] Africain rêve [ref]

Les articles «le» et «la» sont souvent confondus par la population locale en raison de l'analphabétisme et, comme la majorité sont analphabètes, le mauvais usage des articles est devenu normal.

Le français africain a été apporté par les colons, et dans toute l'Afrique il y a beaucoup de gens qui parlent cette langue, mais avec leurs propres caractéristiques linguistiques, constituant une partie importante de la Francophonie.

Consultant scientifique et linguistique : Maître-assistante
L.V.Ratomska.

Eugénie Manankova

Alfred Nobel Université, Dnipro, Ukraine

L'ÉTAT DU FRANÇAIS MODERNE SOUS L'INFLUENCE DE L'ANGLAIS

Les changements qui se produisent dans la vie, la science, la technologie sont reflétés dans la base du vocabulaire de n'importe quelle langue. Les nouveaux concepts, objets, phénomènes qui n'existaient pas jusqu'à présent apparaissent et nécessitent des définitions.

On voudrait examiner l'influence de l'anglais sur le processus de formation des mots de la langue française. La pertinence de notre travail est due au fait qu'aujourd'hui il y a beaucoup de discussions sur le sujet de l'état actuel de la langue française.

On croit qu'il est très important de prêter attention aux relations entre la langue et la société. La société elle-même affecte le développement de la langue, son enrichissement ou vice versa. Ainsi, en France, depuis la Renaissance, il existe une politique linguistique visant à protéger la langue nationale.

La politique à l'égard du français n'est pas seulement territoriale, mais aussi structurelle, et repose sur l'ignorance de la variabilité de la langue française et de l'adoption une monotonie exceptionnelle pour tous les utilisateurs. Selon les historiens, la politique linguistique française a d'abord été introduite grâce à la volonté de résister au Latin. Et maintenant, elle est introduite pour contrer l'anglais. Le manifeste contre l'invasion de la langue

anglaise en français est devenu l'œuvre du traducteur français R. Etiemble "Parlez-vous franglais?".

Sous l'influence de la langue internationale, les emprunts apparaissent en français, de nouveaux mots sont créés sur la base d'une combinaison des deux langues. Nous pouvons distinguer trois groupes d'emprunts de l'anglais:

– les emprunts qui sont passés d'une langue à l'autre et ont conservé leur signification et leur enveloppe phonétique. Les anglicismes qui sont tombés en français reçoivent un article et sont ainsi assimilés grammaticalement en français. (*la high-tech, le make-up, la star, le blog, une playlist*)

– les emprunts de morphèmes de langue étrangère. Avec un tel emprunt, la signification du mot est conservée, mais la version française des terminaisons est ajoutée au morphème. (*le blog + eur/ euse = le blogueur/ la blogueuse, tweet + er = tweeter, surf + er = surfer, like + er = liker*)

– les emprunts sémantiques. Ces mots ne portent que le sens, la composition du mot et l'enveloppe phonétique restent françaises. (**le site** – *le premier sens du mot est le lieu, mais avec la diffusion des technologies de l'information, ce mot a emprunté un autre sens à l'anglais – le site; plein emploi de l'anglais full employment*)

Le plus souvent, les emprunts de l'anglais sont utilisés dans le domaine de l'Internet, chez les jeunes, ainsi que dans le style journalistique. Il est à souligner que c'est en français que les emprunts anglais sont les moins courants grâce aux actions du gouvernement français.

Consultant scientifique et linguistique: Maitre-assistante
L. V. Ratomska.

Yana Mayorova
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

TOURNURES EN LANGUE PARLEE

Dans la sphère du vocabulaire, il y a beaucoup de mots, y compris des adverbes qui sont utilisés le plus souvent dans la langue parlée au quotidien (et en même temps ne sont pas toujours perçus comme la langue parlée par la plupart des personnes qui l'utilisent), mais qui sont presque uniques dans leur emploi, lors de l'écriture d'une manière administratif et juridique.

Voici quelques exemples: «en tout cas » dans la langue écrite signifie *en tout état de cause, quoi qu'il en soit*; « quand même » - *néanmoins, malgré cela*; « en plus » - *en plus, en outre*;

Il y a un grand nombre d'expressions que nous pouvons caractériser comme «langues parlées», car nous les utilisons le plus souvent principalement sous forme orale. Le meilleur et le plus approprié exemple est

l'expression «comme ça», qui est une expression parasite très pratique et largement utilisée dans le langage familier: puisqu'elle remplace l'adverbe «de cette façon», les adjectifs «tel», «pareil» ou un groupe de ce genre. On peut également mentionner: le groupe figé et invariable «pas mal» peut servir d'adjectif, d'adverbe et même de déterminant (pas mal de travail). Le succès de «pas mal» s'explique facilement par la complexité des constructions équivalentes dans la langue écrite; «on dirait» employé comme commentaire signifie dans la langue écrite: «semble-t-il» ou «à ce qu'il semble»; «il paraît», utilisé comme commentaire ou comme réponse - «c'est ce qu'on dit» / «c'est ce qu'on entend dire»; la locution «comme quoi» utilisée comme connecteur argumentatif – (comme quoi, j'ai eu raison de ne pas partir), langue écrite par exemple «Autrement dit...»; l'utilisation de certains adverbes comme adjectifs qualificatifs (trop, pas mal, bien, etc.): «Elle est trop, cette fille!»;

Ce ne sont là que quelques exemples, cette liste n'est pas exhaustive. Il existe de nombreuses autres transformations intéressantes qui méritent également une attention particulière.

Consultant scientifique et linguistique: Maitre-assistante
L.V. Ratomska.

Olexandra Pilátova
Universidad de Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

EL CONCEPTO DE “AMOR” EN LA CULTURA ESPAÑOLA

Existe una opinión que todos los pueblos hispanos tienen tales características nacionales como la emocionalidad y la espontaneidad en la expresión de cualquier estado mental. Estos rasgos psicológicos de los hispanohablantes pueden manifestarse en las formas comunicativas tanto verbales como no verbales. Tomando en consideración dicha afirmación, los científicos indican que uno de los ejemplos más representativos es el concepto del “amor” en la cultura hispana.

Bastante a menudo el concepto del “amor” se presenta en la conciencia española como un sentimiento repentinamente abrumado, que es casi imposible de superar, lo que podemos ilustrar con ejemplos siguientes: «*Para el amor y la muerte no hay cosa fuerte*», «*Para el amor no hay lugar excusado*», «*Amor no dice: Basta*», «*El amor y la luna se parecen: menguan cuando no crecen*». Todas estas frases proverbiales nos parecen oportunas para describir la mutabilidad de los sentimientos y estados de ánimo español. También hay una comparación frecuente entre el amor y la suerte.

“Caliente” temperamento nacional de los hispanos, que se caracteriza por su variabilidad de sentimientos y emociones, deja la huella en las relaciones amorosas. Los españoles creen que el amor es frágil y tornátil, por eso parece lógicamente de protegerlo de la interferencia social. Sin embargo, los hispanos no quieren escapar su sentimiento del amor de los demás, lo demuestran de manera sincera y completa.

Los profesionales psicológicos indican que los hispanos creen en que constantemente un enamorado debe tener miedo de perder a su pareja, las relaciones amorosas pueden terminar en cualquier momento (lo que es natural para cualquier persona enamorada en este mundo inestable). Especialmente por eso, se puede encontrar unos proverbios que se refieren a celos, por ejemplo: «*No hay amor sin celos, ni cordura sin recelos*». Tales opiniones ayudan a sugerir que el verdadero amor se determina sólo a través de muchos factores, a veces negativos, pero para la mayoría de la gente este sentimiento se queda fantástico.

En conclusión, me gustaría decir que el concepto de "amor" es una de las características más importantes de la mentalidad humana.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

Svitlana Puhach

Alfred Nobel Universität, Dnipro, Ukraine

BIEDERMEIER – SEINE URSPRÜNGE UND SEIN AUF TRETEN IN DER LITERATUR

Biedermeier – ist ein Stil in der Kunst Deutschlands und Österreichs in der ersten Hälfte des 19. Jahrhunderts. Charakteristisch ist, dass der Biedermeier sowohl seinen Namen als auch seine Ideale nachträglich bekommen hat. Dieser Terminus stammt vom Pseudonym "Gottlieb Biedermeier", unter dem 1855-1857 Epigramme der deutschen Dichter L. Eichrodt und A. Kußmaul gedruckt wurden. In ihren Werken „verherrlichten“ sie im Namen des „Spießbürgers Meier“ das gemessene Leben und die Werte des einfachen Mannes, mit dem Ziel dementsprechende Literatur und Weltanschauung lächerlich zu machen. Danach wurde der Name dieser ausgedachten Person zum Gattungsnamen und mit der Zeit begann der Name mit der gesamten kleinbürgerlichen Epoche gleichgesetzt zu werden.

Die Leser von Eichrodt haben das Wort „Biedermeier“ folgerichtig mit abwertenden oder negativen Konnotationen versehen: Sie hatten es aufgegeben, das Leben durch das Prisma solcher Einstellungen zu betrachten, die sie als Relikte der Vergangenheit ansahen.

Im ersten Drittel des 20. Jahrhunderts, als die instabile politische Situation ein Interesse an der Erforschung des kulturellen Erbes der Restaurationszeit weckte, wurden die künstlerischen Entwicklungen dieser Zeit ernst genommen.

Biedermeier unterscheidet sich von anderen Stilrichtungen in Kunst und Literatur durch das Fehlen einer ernsthaften philosophischen Unterstützung. Er kann kaum als „Denkrichtung“ bezeichnet werden. Er entstand während der Restaurationszeit, als in Deutschland, erschöpft durch die Französische Revolution und Kleinstaaterei, eine Politik der Rückkehr zu den traditionellen Werten und der sozialen Struktur des 17. Jahrhunderts verfolgt wurde. Die wichtigsten Merkmale dieser Zeit waren repressive Unterdrückung revolutionärer Stimmungen und liberaler Ideen, die Stärkung der Rolle der Kirche und die Wiederherstellung der Klassenprivilegien.

Die Isolation der deutschen Staaten und der Wunsch, sich mit der politischen Atmosphäre anzufreunden, veranlasste bei den Vertretern des dritten Standes, den Bürgern, das Bedürfnis sich in die Probleme des "kleinen", "privaten" Lebens zu vertiefen. Die Welt eines solchen Menschen war nach sich selbst gerichtet, denn nur so hatte er die Möglichkeit, sich selbst zu verwirklichen.

Eines der Hauptmerkmale des Biedermeier ist der Eklektizismus. Da dieser Stil nicht zum Produkt eines grundlegend neuen philosophischen Trends geworden ist, sind einige seiner literarischen Ausdrucksformen nicht einzigartig, obwohl sie entsprechend den Erfordernissen der Zeit spezifisch gebrochen wurden.

So nahm er die Eigenschaften seiner "Vorgänger" und "Zeitgenossen" auf und übernahm die äußere Form und Sinnlichkeit des Sentimentalismus, den Bildungsrealismus und bestimmte Merkmale der Romantik. Die Quellen des Biedermeier finden sich in den Werken vieler bedeutender deutscher Schriftsteller der vergangenen Jahrhunderte, darunter Goethe, der sich ebenfalls mit den Problemen der Bürger beschäftigte und eine ähnliche Meinung wie die Vertreter des Biedermeier über die Französische Revolution äußerte.

Im Allgemeinen manifestierte sich dieser Stil in der Literatur im poetisierenden Alltag, verherrlichte patriarchalische Werte, verlagerte den Fokus hin zum Normalbürger und seiner Familie. Politisches Desinteresse, Liedgut und die Idealisierung der Vergangenheit reflektierte nicht so sehr die wirkliche Stimmung in der Öffentlichkeit als die Bedürfnisse dafür.

Es ist allgemein üblich, den "trivialen" vom "hohen" Biedermeier zu trennen. Die erste Entwicklungsstufe des Stils umfasst literarische Leistungen der 1830er bis 1850er Jahre, die sich zwar einerseits nicht durch eine besondere Festlegung auf typische Themen auszeichneten, andererseits aber ideologische Prinzipien festlegten. Der "hohe" Biedermeier entstand in den

1850er bis 1870er Jahren. Auf dessen Grundlage entwickelte sich später der deutsche Realismus.

Abschließend bleibt festzuhalten, dass, obwohl der Begriff „Biedermeier“ selbst und seine wichtigsten stilistischen und ideologischen Merkmale zum ersten Mal in der Literatur auftauchten, er heutzutage vor allem mit der entsprechenden Richtung in der Innengestaltung, der Malerei sowie der dekorativen und angewandten Kunst assoziiert wird.

Wissenschaftliche und sprachliche Beratung von Oberlehrer
O.O. Michlik.

Taras Pysmennyi, Eugenia Demina
Università Alfred Nobel, Dniprò, Ucraina

IL GERGO COLORATE ITALIANO E LA SPECIFICITÀ DELLA SUA TRADUZIONE: 5 ESPRESSIONI CHIAVE

La ricchezza e la diversità della lingua italiana non conosce veramente confini. Vale la pena ricordare che ci sono più di 30 dialetti in questa lingua, ma esiste anche il concetto di gergo in lingua italiana, che può essere compreso e tradotto di conseguenza, essendo presente in qualsiasi parte d'Italia. Ad esempio, 5 espressioni di base, capiremo i dettagli della traduzione e comprensione delle espressioni colloquiali italiane colorate.

«*Che figo!*» — «*Как круто!*»

«Stasera andiamo al concerto finalmente, che figo!» — «Мы наконец-то идем сегодня на концерт, круто!» Esclamare «*che figo*» aiuterà a esprimere stupore / felicità / eccitazione per qualcosa e renderlo conciso ed espressivo.

«*Che schifo!*» — «*Какая гадость!*», «*Фуу!*»

«Non toccare quella roba per terra, che schifo!» — «Не трогай эту штуку на полу, это мерзко!» Diametricamente opposto al precedente è l'espressione «*che schifo*», interiezione per esprimere disgusto o estremo malcontento, «*schifo*» è tradotto come «*отвращение*», «*брезгливость*», «*мерзость*».

«*Inboccaallupo!*» — «*Удачи!*», «*Ни пуха!*»

«Oggi hai l'esame, vero? Inboccaallupo!» — «У тебя сегодня экзамен, да? Ни пуха!» Letteralmente, questa espressione trasmette il desiderio di cadere nella bocca di un lupo. Non sappiamo quale desiderio di fortuna sia più umano — l'invito italiano a essere mangiato da un predatore è l'innocuo desiderio inglese di spezzare una gamba «*break a leg*».

«*Machecazzo!*» — «*Какого черта!*»

«Machecazzo, non puoifarepiùattenzione?» — «Какого черта, не можешь быть внимательнее?» La parola «cazzo» ha vari significati, principalmente da volgarità, motivo per cui è usata in molte frasi gergali.

«Cascasse il mondo» — «Кровь из носу»

«Cascasse il mondo, stasera vado al concerto!» — «Хоть лопни, я пойду на этот концерт сегодня!» Infine, «cascasse il mondo» è un'ottima espressione gergale italiana. In russo c'è un simile «а там хоть потоп», in inglese «even if the sky comes crashing down» (даже если небеса рухнут на землю), e gli italiani hanno la loro espressione altrettanto spaventosa su questo punteggio — «хоть бы мир провалился».

Lo studio delle espressioni colloquiali, la loro comprensione e applicazione nella pratica consente di sentire più profondamente il temperamento, la mentalità e gli aspetti socioculturali di una particolare nazionalità. E sebbene in questo lavoro vengano prese in considerazione solo 5 espressioni di base di molte centinaia, anche loro chiariscono quanto sia colorata, poliedrica e appassionata la lingua italiana.

Tarás Pysmennyi, Marianna Onischenko
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucraina

LA INTERPRETACIÓN Y LAS PECULIARIDADES DE LA JERGA EN LA LENGUA ESPAÑOLA EN 6 EJEMPLOS

Estudiando cualquier idioma, es necesario prestar atención especial a la comprensión y la interpretación de las expresiones coloquiales, lo que afectará significativamente el grado de integración en una cultura y discurso en particular. Es muy útil poseer la jerga, cuyo conocimiento acelerará en gran medida el proceso de comprensión de un hablante nativo. En esta ponencia veremos unos ejemplos de la jerga española, su significado y uso:

Cabezota: упрямый/упрямец.

Esta palabra se usa a menudo como adjetivo, pero al mismo tiempo se puede usar como sustantivo (un/una cabezota). *Ejemplo: ¡Qué eres cabezota, Alejandro! –Какой же ты упрямец, Александр!*

Chorrada: ерунда.

Si quieres enfatizar la incredulidad en lo que dicen. En ruso se usa la exclamación "Бред!" *Ejemplo: ¡Qué chorrada! – ¡Что за бред!*

Estar como una cabra: быть не в своем уме.

Literalmente, esta frase se puede traducir al ruso como "быть глупым как коза". Sin embargo, esto no significa que pretendas ofender o insultar a alguien. Muy a menudo dicen esto en el círculo de amigos y, en mayor medida, en broma. *Ejemplo: Pedro está como una cabra, se ha quitado los*

pantalones y ha empezado a correr por la calle! – Педро совсем съехал с катушек: он снял брюки и побежал так по улице.

Mala pata: невезение.

En lenguaje coloquial, significa "zлой рок" y todos los sinónimos apropiados. *Ejemplo: Ando de mala pata últimamente, todo me sale mal – В последнее время мне не везет, сплошной провал.*

Ni fu ni fa: так себе/ни то, ни се.

Un dicho muy común con el que puedes expresar tu actitud hacia cosas diferentes. *Ejemplo: ¿Qué te parece la película? Ni fu ni fa. – Что ты думаешь об этом фильме? Так себе.*

Pijo: пижон.

Utilizado como una definición para un chico rico que se enorgullece de su posición en la sociedad, gastando un montón de dinero (en la mayoría de los casos, el dinero de sus padres), se comporta de manera descarada. *Ejemplo: José solo se compra polos de Lacoste, ¡es un pijo! – Хосе покупает футболки только от Lacoste, он такой пижон!*

La jerga es una parte integral de cualquier idioma. El español es muy rico en expresiones similares. Su comprensión y aplicación posterior en la práctica es un aspecto importante del aprendizaje del español.

Pavel Saveliev

Alfred Nobel Universität, Dnipro, Ukraine

DIE AUSWIRKUNG VON SCHAFFEN DER BRÜDER GRIMM FÜR DAS DEUTSCHE VOLK UND SEINE GESELLSCHAFTSKULTUR

Fast jeder Mensch hörte über Brüder Grimm und ihre Märchen und über ihre Erfolge in der Forschung und Entwicklung der deutschen Sprache und der Kunst. Trotzdem wissen nur wenige Leute über ihre Auswirkung für Deutsche Gesellschaft und sogar für die ganze Welt.

Jacob Grimm schrieb einmal: „Unsere sprache ist auch unsere geschichte“. Übrigens verwendete er nur Kleinbuchstaben, den ständigen Wechsel in der deutschen Schrift fand er pedantisch und wollte ihn am liebsten abschaffen.

Als sie Volksmärchen des deutschen Volksgespeichert hatten, wollten sie die Identität der Deutschenaufbewahren. Das getrennte Volk müsste die Identität und die Nationalidee erhalten. Die Brüder hatten eine Idee, dass die Nation mit einer gemeinsamen Nationalidee vereinigt werden muss. Sie glaubten, dass das Volk nur mit einer bestimmten Idee existieren kann. Und deshalb war ihre ganze Arbeit nur dieser Anregung untergeordnet.

Die Brüder studierten die Philosophie bei ihrem Lehrer - Johann Gottfried von Herder. Der letzte regte sie zu der Arbeit an. Sie glaubten, dass

ihre Völkerschaft und ihre Eigenschaften mit ihrer Kunst, Märchen, Geschichten, Lieder usw. definiert werden kann. Und nämlich: es ist der Sinn der Kunst, den sie für uns übertragen. Sie glaubten, dass die Deutschen Bürger werden, wenn sie die gemeinsame Volkskunst haben. Die Konsequenz des Verbandes ist folgende: das Volk auf diese Weise ist das große Set der Eigenschaften, die der deutsche Volk wahrscheinlich haben muss.

Die Brüder machten die wichtigste Arbeit für die Entwicklung des Deutschen Volks. Ihr Werk trug zum Verband der Deutschen Folgendes bei:

- Die gemeinsame Sprache für jeden Mensch (in der Grammatik).

Aber selbstverständlich hat fast jedes Bundesland sein Dialekt, den in täglichen Sprachen benutzt wird und zur Zeit alltäglich gesprochen wird;

- Die gemeinsame Kunst und das Volksschaffen für jede Deutsche.

Diese und mehr andere Faktoren verbinden Deutsche bis heute.

Natürlich, müssen wir verstehen, dass ihre originale Märchen sehr ungewöhnlich für die modernen Leser sind. Es gibt die Gewalttätigkeit und die Gerechtigkeit auch, deshalb wird ihr Schaffen für die modernen Leser anders interpretiert. Das Erbe von Brüdern wird zur Zeit geschätzt und beliebt.

Wissenschaftliche und sprachliche Beratung von Dozentin
O.E. Beresten.

Catalina Shabánova
Universidad de Alfredo Nóbél, Dnipro, Ucrania

INFLUENCIA DEL ÁRABE EN EL ESPAÑOL

La influencia de una cultura en la otra, se puede encontrarla en diferentes esferas de la vida humana, especialmente en el campo lingüístico. Nos gustaría presentar y analizar los préstamos lexicales del árabe que se encuentran en el vocabulario del idioma. Con el comienzo de la invasión musulmana la lengua española se enriqueció con diferentes términos especiales que actualmente se dividen en arabismos y barbarismos.

Como se sabe, a partir del año 711, el idioma árabe se convirtió en el idioma oficial de la España musulmana. En el período de su apogeo, el árabe clásico se utilizaba como lengua científica y literaria, aunque lo usaban como lengua materna no más que 5% de la población de la Península Ibérica.

Según los cálculos de los científicos se observan unos 5 mil de préstamos árabes en el español contemporáneo, que se usan de forma activa en el habla. Históricamente, el nivel del desarrollo de los musulmanes ha contribuido a la introducción de términos jurídicos que no correspondían a las estructuras sociales de los cristianos: *alcalde* «*мер*», *alguacil* «*чыдоуш*

виконавець», zamedina «суддя у кримінальних і цивільних справах», almojarife «збирач мита».

También, gracias a los árabes, introdujeron los conceptos del comercio: *almacén «склад», almoneda «публічні торги», quilate «карат», arroba «міра ваги ‘арроба’»; las nombres de profesiones: alfarero «гончар», albéitar «ветеринар», albañil «каменяр», alarife «архітектор»; las palabras utilizadas en la agricultura: zumo «сік», albaricoque «абрикос», alcachofa «артишок».*

Además, todas las palabras que comienzan con la letra Z se derivan del árabe, tales como *zalea «овчина», zanja «канавка», zarato «черевик».* Tomando en consideración las metas bélicas de los árabes en el sur de España, podemos presentar muchas palabras del ámbito militar. *Alcázar y alcála – «fortificación y fortaleza»,* se incluyen en muchos nombres de lugares geográficos de España (por ejemplo: *Los Alcázares – un municipio español de la región de Murcia; Alcalá de Henares – una ciudad que corresponde a la Comunidad de Madrid).*

También en español, debido a la influencia árabe, aparecieron tales palabras como *rehén «заручник», tarifa «винагорода» y asesino «вбивця».* La competencia árabe en matemáticas permitió prestar tales palabras como *zero «нуль», cifra «цифра», álgebra «алгебра» y cénit «зеніт».* La preposición española “*hasta*” es una modificación de la palabra árabe «*hatta*».

En conclusión podemos decir que hay muchos otros ejemplos interesantes de palabras que llegaron al español del árabe. Por eso la mayoría de los estudios recientes tratan de demostrar que es imposible ignorar una fuerte influencia que ha sido realizada por los conquistadores árabes en España.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

Kateryna Slavinskaya, Julia Koroleva
Universidad de Alfredo Nöbel, Dnipró, Ucrania

PROBLEMAS FONÉTICO-LÉXICOS EN EL PROCESO DE INTERPRETAR DEL ESPAÑOL AL UCRANIANO

Se sabe que la interpretación a la lengua materna es el proceso que implica una serie de dificultades. Por supuesto, la base fundamental para realizar la interpretación de alta calidad es el dominio del idioma extranjero. Para un intérprete, cualquiera que sea su experiencia profesional, formular una idea comprensible, tanto en la lengua materna como en la extranjera, no es problema principal. La comprensión correcta del texto original es la tarea

más difícil. Las dificultades fonéticas y léxicas puedan provocar errores durante dicho proceso.

En general, las equívocas fonéticas ocurren cuando un intérprete no conoce las particularidades de la pronunciación de los hispanohablantes. La manera de hablar de un andaluz que no pronuncia la letra “s” al final o la omite en el medio de palabras, puede causar homonimia y comprensión falsa, por ejemplo: *¿Cómo estás (tú)? [Como está] = ¿Cómo está (él, ella, Usted)? [Como está]*. Debido a ello las palabras habituales puedan parecer desconocidas: *escuela [ecuela], español [epañol]*. Tales dificultades es posible evitarlas fácilmente si el intérprete se familiariza de antemano con las variantes nacionales del español hablado, usando grabaciones correspondientes o comunicándose con los nativos. Además suelen causar dificultades los topónimos (*la Ciudad Condal – Barcelona, “Zona F” – un territorio en las ciudades donde se concentran las tiendas frikis*) o nombres propios (*Palacio de Linares – Casa de América*).

Regularmente el vocabulario de la lengua española (como el de cualquier lengua viva) se modifica y se aumenta gracias al desarrollo de la sociedad humana. Cada período histórico enriqueció el tesoro español (por ejemplo: palabras y expresiones del árabe: *azafata, aceituna, ojalá, zanahoria, guitarra*).

El inglés también tuvo una gran influencia en el desarrollo del español. Sin embargo, los españoles no prestan directamente palabras inglesas sino hacen calcos o buscan equivalentes en su idioma. Por “calcos” se entiende la formación de nuevas palabras que son una copia del análogo inglés con su estructura y significado. Por ejemplo, la palabra inglesa “*online*” en la interpretación española se deletrea “*en línea*”. Otro ejemplo es la palabra inglesa “*pub*” que en español se pronuncia de manera completamente diferente. Muy a menudo eso también puede provocar dificultades, ya que no es fácil reconocer tal palabra sin saberla.

Por lo tanto el intérprete no puede usar diccionarios, libros de referencia o enciclopedias y por ello debe prepararse de antemano y estudiar cuidadosamente todo el vocabulario relacionado con el discurso particular.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

Angelina Strots
Alfred Nobel Université, Dnipro, Ukraine

CARACTÉRISTIQUES DU FRANÇAIS AU CANADA

La population du Canada est représentée par deux groupes d'ascendance française et anglaise. Le statut français varie d'une province et d'un territoire à l'autre.

Au Québec, où les Français sont majoritaires, le français est la langue officielle au niveau provincial. Le Nouveau-Brunswick est la seule province officiellement bilingue. On peut ajouter à cela les petites communautés francophones du Maine, du New Hampshire et du Vermont aux États-Unis, où les Québécois et les Néo-Brunswickois (surtout dans le Maine) ont immigré en grand nombre de 1830 à 1930.

Les deux langues officielles du Canada, l'anglais et le français, sont respectivement les langues maternelles de 59,3% et 22,9% de la population. Le français et l'anglais ont un statut égal devant les tribunaux fédéraux, au Parlement et dans toutes les sociétés d'État fédérales, ainsi que dans d'autres organismes gouvernementaux au Canada.

Au Québec, si vous lisez des journaux ou d'autres textes, ils seront en français, malgré quelques mots du Québec qui trahissent l'origine de son auteur. Les Québécois parlent français, mais les différences orales sont très visibles, encore plus qu'entre les régions françaises.

Similitudes et différences entre les langues

Quebec French expression	Metropolitan French gloss	English gloss
avoir le flu	avoir la diarrhée	to have diarrhea
avoir le goût dérangé	gouter une saveur étrange	to taste something strange, unexpected
en arracher	en baver	to have a rough time
faire beau soleil	faire un temps radieux	to have radiant/sunny weather
prendre une marche	faire une promenade	to take a walk
avoir le bec fin	faire le difficile	to be picky
se faire passer un sapin	se faire duper	to be tricked
parler à travers son chapeau	parler à tort et à travers	to talk through one's hat

Le français canadien conserve certaines caractéristiques du français du XVII^e siècle qui n'existent plus en français ordinaire. Mais en même temps, il utilise également plus l'anglais que le français standard. On peut parler des mots anglais acceptés, mais avec orthographe ou suffixe français, ou de phrases et d'expressions anglaises traduites en français. Cependant, les Québécois empruntent souvent des mots et des expressions à leurs voisins anglophones.

Consultant scientifique et linguistique : Maitre-assistante
L.V. Ratomska.

LOS SÍMBOLOS DE ESPAÑA Y LA CULTURA ESPAÑOLA

Cuando escuchamos sobre el hermoso y maravilloso país con nombre inolvidable España, tenemos unon imagenes bellos en nuestra cabeza: la playa soleada, el mar Mediterráneo, el baile apasionado, la fiesta imparabile, la música encantadora, la guitarra española, el jamón delicioso y el grandioso templo de la Sagrada Familia. Y los símbolos de España ¿cómo pueden sorprendernos?

El primer símbolo de este país soleado es el flamenco. Los orígenes de esta danza antigua se originan en Andalucía. Apasionada guitarra, golpes de tacones temperamentales, los trajes llamativos: la base del estilo legendario, que tomó lo mejor del arte popular de los antiguos vascos, árabes, tribus bereberes y gitanos. Este baile apasionado no deja de sorprender a la generación moderna con su expresión y emotividad. Sobre la base del flamenco, aparecen nuevos estilos y tendencias de baile juvenil. La actuación de este baile es toda una filosofía de vida, por lo tanto, se cree que una mala persona no podrá bailar flamenco.

El segundo símbolo de España es la famosa Corrida que no es solo entretenimiento, sino una forma de arte nacional. Esta acción tiene ciertas reglas, rituales y es una actuación emocionante. La Corrida comienza con la tradicional procesión de matadores, picardos, oficiales a caballos. La Corrida generalmente se celebra los fines de semana del 19 de marzo al 12 de octubre. Un gran desfile lo abre. La actuación en sí misma consta de tres actos. En febrero de 2013, se presentó una petición al parlamento solicitando que las corridas de toros sean reconocidas como patrimonio cultural nacional y un símbolo oficial de España. Este documento fue firmado por 590 mil españoles.

El tercer símbolo es el toro, o mejor dicho la estatua del toro. Junto con el símbolo nacional, las Corridas de toros en España, el animal en sí es muy venerado: el toro. Por lo tanto, la escultura de un toro negro, que a menudo se encuentra en los lugares más inesperados. Las primeras esculturas de toros negros fueron de madera, de 4 metros de altura. Según el grado de popularización de este símbolo, los toros negros se convirtieron en metal y alcanzaron los 7 metros de altura. En 1994, hubo un punto de inflexión en la popularización de este símbolo. El público español solicitó reconocer las esculturas del toro negro como patrimonio cultural del país. Y el gobierno reconoció la estatua de los toros como un símbolo no oficial.

Por último, me gustaría decir que los símbolos de la cultura española son muy interesantes y vale la pena explorar su historia.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático T.E.Pysmennyi.

SAGRADA FAMILIA –LA CATEDRAL MÁS GRANDIOSA DE LA MODERNIDAD

El Templo de la Sagrada Familia es uno de los lugares más interesantes de Barcelona.

El templo comenzó a construirse de acuerdo con el proyecto del famoso arquitecto Antonio Gaudí y para hoy no está terminado. Esta catedral tiene muchos hechos interesantes de los cuales quisiera relatar.

1. La construcción de la catedral dura más de un siglo. El trabajo en la Sagrada Familia comenzó en 1882. Antonio Gaudí trabajó en el templo casi hasta 1926 (cuando murió) y pasó los últimos años de su vida realizando este proyecto.

2. Vale la pena señalar que la duración de la construcción del templo es muy larga. Si la construcción de la catedral se completa de acuerdo con el plan en 2026, la duración del proceso será 144 años. Por ejemplo, los antiguos egipcios construyeron las pirámides no más de 20 años.

3. La inacabada Sagrada Familia fue inscrita en la Lista del Patrimonio Mundial de la UNESCO en 1984. Fue posible gracias a su arquitectura única y la capacidad de Gaudí para crear algo tan innovador e inimitable.

4. En 2010, la Sagrada Familia fue privada del título de catedral. Papá Benedicto XVI declaró que este majestuoso edificio se llamaría una basílica.

5. Según el proyecto, la Sagrada Familia tiene 18 torres. Las torres simbolizan 12 apóstoles, 4 evangelistas, la Virgen María y Jesús Cristo.

6. Por cierto, Antonio Gaudí está enterrado en esta catedral. La tumba se encuentra en el nivel subterráneo del edificio y está rodeada por cuatro capillas, cada una de las cuales está dedicada a diferentes figuras. La tumba de Gaudí está en la capilla dedicada a la Virgen María.

7. La Catedral de la Sagrada Familia es sin duda un lugar favorito no solo para los españoles, sino también para muchos turistas. Sin embargo, en la historia de la catedral había un período en que querían destruirla. Esto sucedió en 1936 durante la Guerra Civil española. Los anarquistas irrumpieron en la catedral y prendieron fuego a la cripta. Luego se quemaron muchos documentos y dibujos para la construcción del templo.

8. Cuando se complete la construcción de la Sagrada Familia, el templo se convertirá en el edificio religioso más alto de Europa. Su altura con el pico más alto será de 170 metros.

9. Dentro de la catedral hay ascensores que ayudan a los turistas en las partes más bajas y más altas del edificio. Es difícil para muchos creer que

los ascensores operan dentro del templo, especialmente en torres muy estrechas.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
T.E. Pysmennyi

Dmitry Vishnevsky
Universidad Alfredo Nobel, Dnipró, Ucrania

EL SIMBOLISMO EN LA CULTURA ESPAÑOLA

Hay varios símbolos que forman parte de la cultura tradicional en España. Algunos son más notables y comunes que otros, pero cada uno tiene un significado emocional o histórico que ha mantenido la atención del público en todo el mundo. Los símbolos representan la identidad, la historia e incluso la personalidad de un país o cultura. Los símbolos a menudo aparecen en obras de literatura e imágenes artísticas. También pueden formar parte de la vida diaria, como en un modismo o cuando se usan para describir algo de naturaleza política en las noticias. Consideremos los símbolos más notables en la cultura española.

Los toros han estado en la cultura española durante muchos años y su incorporación en las tradiciones nacionales sigue siendo muy significativa, especialmente para generaciones anteriores. Actualmente hay algunos que lo consideran de mal gusto, este puede depender de dónde es en España. En regiones como Andalucía, la cultura con toros es muy popular. El Encierro es un fenómeno interesante en España. Se suelta un grupo de toros por una calle para que corran por la ruta concreta. Mientras tanto, un grupo de valientes corredores corren delante de ellos y experimentan cuánto tiempo pueden resistir antes de que se conviertan en el títere del toro o logren salir de allí vivos y sanos.

Los molinos de viento son también simbólicos, famosos por el papel de Don Quijote, creado por Cervantes. El libro cuenta la historia de Don Quijote, quien cree que se encuentra con un gigante. Los “gigantes” son, de hecho, solo un conjunto de molinos de viento. Esta escena ha demostrado ser una parte inolvidable de la novela y ha sido un símbolo con una brillante asociación con España.

No es difícil reconocer la bandera española en todo el mundo. Esto está explicado por su origen. En el siglo dieciocho, cuando Carlos III vino al trono, vio que la mayoría de los países europeos tenía banderas prevalentemente blancas y, visto que a menudo tenían guerras, se provocaban confusiones en el mar, por lo que no era fácil determinar si un barco divisado pertenecía al enemigo. Por esta razón, le dijo al mariscal que le preparara varias banderas. Él eligió doce bocetos y se los enseñó al rey. La bandera

seleccionada como bandera de guerra es el antepasado directo de la bandera actual.

Podemos concluir que hay muchos símbolos en España y aquellos que no están inmersos en la cultura española probablemente se perderán en el contexto cultural de los símbolos y no podrán apreciar completamente la riqueza de su significado.

Consultor lingüístico y de investigación, catedrático principal
A.A. Pliushchai.

Anastasia Zagoumenna
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

ESPACE DE LA FRANCOPHONIE

Pendant de nombreux siècles, la langue et la culture françaises ont eu un impact significatif sur d'autres peuples et nations, étant constamment au centre de la communauté internationale. Être francophone signifie être conscient de leur appartenance à un grand groupe de personnes qui partagent des valeurs communes, un intérêt pour la culture et la langue française.

Le mot "francophonie" a été inventé pour la première fois en 1880 par le géographe français Onesime Reclus pour désigner les zones géographiques où le français est parlé ou la totalité des personnes qui parlent français. L'organisation internationale francophone réunit 56 pays francophones du monde. L'organisation existe depuis plus de quarante ans: le 20 mars 1970, un accord a été signé au Niger pour créer une organisation intergouvernementale des pays francophones.

Le terme a été particulièrement popularisé par Léopold Sédar Senghor. Selon les mots de Senghor, « la création d'une communauté de langue française exprime le besoin de notre époque, où l'homme, menacé par le progrès scientifique dont il est l'auteur, veut construire un nouvel humanisme qui soit, en même temps, à sa propre mesure et à celle du cosmos ».

Aujourd'hui, le concept de francophone est interprété de manière plus étendue: c'est un moyen d'interaction entre différentes cultures, c'est une nouvelle façon de comprendre le monde dans toute sa diversité linguistique.

En Europe les pays francophones comprennent la Suisse, le Luxembourg, la France, le Monaco et la Belgique. En Amérique figure d'abord le Canada (province de Québec); aux États-Unis on compte à 1 million les Franco-américains. En Afrique, le Maroc, la Tunisie, l'Algérie, les jeunes républiques de l'Afrique noire d'expression française ont conservé au français une place éminente. Le français est reconnu comme langue officielle au Mali, au Niger, au Gabon, au Congo et au Togo. Dans l'Océan Indien le

français est la langue des DOM-TOM (Départements et territoires d'Outre-Mer). Quant à l'Asie, le français reste langue d'enseignement au Vietnam, au Laos et au Cambodge.

Le français conserve à juste titre un rôle très important comme langue de culture et de formation de l'esprit, langue d'accès aux sciences et aux techniques d'aujourd'hui et langue de commerce international.

Consultant scientifique et linguistique: Maître-assistante
L.V. Ratomska

Viktoria Zhúkova, Ígor Sovguyria
Univesidad Álfredo Nobel, Dnípró, Ucrania

PRÉSTAMOS INGLESES EN EL IDIOMA ESPAÑOL

Cada idioma es un sistema vivo que sigue evolucionando y cambiando. Múltiples contactos lingüísticos y la interacción histórico-cultural resultan la aparición de préstamos – elementos de un idioma extranjero (palabras, morfemas, construcciones sintácticas) adaptados a otro idioma. Los préstamos surgen gracias al desarrollo de procesos técnicos, económicos, políticos, culturales y científicos de los pueblos. La razón de guardar los préstamos en la lengua es nombrar unos elementos nuevos, conceptos o fenómenos desconocidos previamente.

Como se sabe en cualquier idioma contemporáneo hay préstamos de otras lenguas. Los hay mucho en el español actual: los arabismos, germanismos, italianismos y anglicismos. Como resultado del desarrollo del progreso científico-técnico, de los medios de comunicación y la proliferación de Internet, se observa una cantidad considerable de anglicismos en el idioma español. Dichas palabras inglesas experimentan un cambio morfológico cuando se adaptan al español. Por ejemplo, como resultado de estos cambios, las palabras con la terminación *-ing* pierden la *-g* final (*travelling – travelín*); hay una transformación de palabras con el sufijo *-ción* (*swaption – swapción, estandarización, dolarización*); unas palabras pueden correlacionarse en un cierto sentido léxico y gramatical (*colapso – colapso; shute – shut, bloque – block; ganga – gang, yarda – yard, suéter – sweater, goal – gol, boxing – boxeo, pudding – púdin, leader – líder*). También determinados procesos morfológicos resultan la aparición de neologismos que se construyen de elementos (sufijos y terminaciones) españoles y los del inglés (*coctelería – cocktail, brokerismo – broker, mitinero – meeting, autostopista – auto-stop*). Muy a menudo los anglicismos, después de haber sufrido una adaptación morfológica, participan en la formación de palabras. Como ejemplo se puede nombrar el préstamo “flash” que proviene del verbo *flasear*.

En conclusión nos gustaría notar que los anglicismos se usaran ampliamente en diferentes publicaciones periódicas españolas, los pudieramos encontrar en el campo económico, político y el informático. Mucho menos ellos se localizan entre las palabras de enseñanza, derecho penal y la industria del transporte. Una gran cantidad de préstamos ingleses se forma gracias a la transliteración, muchas palabras adquieren la forma gramatical del idioma español y son parte del stock principal del idioma.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

Олександра Андрєєва, Єлизавета Дугніста
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

ПРАВИЛА КИТАЙСЬКОЇ ВВІЧЛИВОСТІ

中国是一个交流的国家。社会生活是各种形式的交流。中国人随时随地交流，似乎在谈论任何事情。这是建立社会平衡的一种特殊方式。

中国的传统团结了中国全民。中国商务礼仪是千年的历史，几百件小事。中国人的行为并不违反西方的礼节规则，只是民间传统和习惯，其中一些与古老的信仰有关。

Китайська цивілізація офіційно вважається однією з найдавніших. Вона почала формуватися сотні тисяч років тому, і зби́рала в собі безліч традицій і культур, які дуже сильно відрізняються від західних і інших східних країн. На ґрунті цих відмінностей формується безліч непорозумінь в міжкультурних відносинах.

Мета роботи: визначити основні принципи китайської ввічливості і особливості поведінки.

Щоб зрозуміти принципи китайської ввічливості потрібно пам'ятати, що китайці, як найдавніша народність Сходу, мають особливу ментальність. Справжні правила їх поведінки заховані глибоко всередині, на рівні культури зі стародавніми традиціями нації. В Китаї немає чіткого розмежування філософії і вірування, адже життєві принципи походять з вуст філософів і перетворюються на догми. Китайці дуже цінують і шанують свою історію, тому що відчують себе частиною традицій і прийнятих цінностей. Почуття єднання з минулим і сьогоденням цілої нації дає їм впевненість і відчуття безпеки.

Завдяки особливостям китайської мови, писемності, філософії та стародавнім традиціям, китайська нація зберегла свою автентичність і національний характер і по сьогодення. Тільки за допомогою знання і розуміння китайських традицій можна зрозуміти багато того, що на перший погляд здається незрозумілим по відношенню до сучасних

китайців, оскільки вони, їх поведінка та розуміння ситуацій сильно відрізняються у всіх сферах життя: у побутовій ввічливості, діловій етиці, поведінці з гостями і в повсякденному житті.

Науковий керівник, консультант з мови: викладач
І.В Міщенко.

Наталія Ковбаса, Каріне Симонян
Університет імені Альфреда Нобеля, м. Дніпро, Україна

КИТАЙСЬКА КУХНЯ

中国是一个大的国家，由于气候特征，地理位置，历史和相应地区的传统，每个地区都有自己的民族美食。中国菜具有悠久的历史和丰富的传统。中国的美食受到尊重，甚至享乐。中国人喜欢吃东西，但尽管如此，但由于暴食是一件坏事，他们在饮食上却受到限制。中国有很著名的八大菜系，这些菜系是鲁菜、川菜、粤菜、闽菜、浙菜、湘菜、徽菜、苏菜。我们的著作目的是研究中国菜系及其烹饪方法。

Кухня Китаю, що має давню історію і користується славою у всьому світі, є одним з найважливіших компонентів китайської цивілізації. Поряд з французькою та італійською кухнями китайська кухня становить три головні світові кухні. Для китайської кухні характерні великий асортимент і висока майстерність кухарів. Обов'язковими вимогами є: ретельний підбір сировинних продуктів, тонка обробка, володіння майстерністю регулювати силу вогню, з тим щоб отримати страви потрібного аромату, смаку і поживності. Історично в різних районах Китаю сформувалися свої місцеві кухні, що відрізняються кожна своїми особливостями, набором страв і закусок. Вважається, що є вісім великих кухонь Китаю.

Для китайців важливо щоб їжа обов'язково була приваблива зовні, мала хороший смак і приємний аромат. Особливістю китайської кухні можна назвати й те, що тут виділяють не п'ять загальноприйнятих смаків, а цілих вісім. Крім солодкого, кислого, гострого, гіркого і солоного, китайці розрізняють ще й ароматний, прісний і навіть золотий смак.

Кількість страв в Китаї величезна! Причому у кожній страві є своя індивідуальна, неповторна назва. Китайці з цього приводу кажуть так: «Назва повинна неодмінно викликати бажання скуштувати цю страву». Погано приготована страву, на думку китайців - це злочин,

тому до приготування підходять особливо, у кухаря повинен бути «тяньцай» - талант до приготування їжі.

Головний секрет особливості китайської кухні криється не в розмаїтті продуктів і способі їх поєднання, а в методі приготування. Грамотна обробка інгредієнтів - запорука смаку будь-якої страви. Кухарі використовують в техніці приготування багато способів теплової обробки, для того, щоб зберегти всі корисні речовини продуктів.

Китайську кухню всі сприймають як складний і незрозумілий процес, але якщо розуміти основні принципи, то не важко буде приготувати в домашніх умовах страви китайської кухні.

Науковий керівник та консультант з мови викладач
І.В.Міщенко.

Анастасія Козарук, Валерія Кондакова
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

НАЗВИ ВІДОМИХ БРЕНДІВ КИТАЙСЬКОЮ МОВОЮ

品牌的中文名称是其形象和向消费者传达的主要信息。欧洲语言和中文之间的语言差异非常明显。例如，发音和拼写标准；此外，还有语言外的差异，例如心态，文化特征，传统等。考虑到将专有名称翻译成中文的四种主要的方法，我们确认，每家公司都被迫考虑将其品牌名称转换为在这个市场上取得成功的重要性。

Китай є одним з найбільших ринків, який прагнуть освоїти численні зарубіжні компанії, фірми та підприємства. Однак далеко не завжди це виявляється успішним, і одним з ключових джерел проблем в даному випадку стають саме мовні засоби, а, конкретніше, переклад назви компанії на мову локального ринку. Лінгвістичні відмінності між європейськими мовами і китайською мовою досить значні; крім того, існують позамовні відмінності, такі як менталітет, культурні особливості, традиції і т.д.

В даний час в ході масової глобалізації і бажанню компаній охопити якомога ширшу територію збуту проблеми перекладу назв брендів на китайську мову зі збереженням сенсу, концепції та ідеї продукту є найбільш актуальними і стають в ряд головних завдань при запуску продажів на новому ринку, - що і визначає **актуальність даної теми.**

Об'єктом даного дослідження є назви брендів на англійській мові.

Предметом дослідження служать особливості перекладу зарубіжних брендів на китайську мову.

Мета роботи: виявлення ключових принципів і методів перекладу назв брендів на китайську мову.

Перекласти оригінальну назву бренду на китайські ієрогліфи можна такими способами:

1. Проста транскрибація - підбір найбільш близької за звучанням назви. По можливості фірми намагаються вибрати нейтральні ієрогліфи або ж ті, що викликають позитивні емоції. Метод фонетичного співзвуччя вибрала фірма Coca-Cola – 可口可乐 («Повний рот щастя»).

2. Прямий переклад за змістом без збереження подібності звучання. У разі, якщо в назві бренду використано будь-яке слово, його можна просто перевести на китайську мову. Так зробили Nestle, ставши 雀巢 («Горобине гніздо»).

3. Адаптація з урахуванням сенсу і звучання – найскладніший і найуспішніший варіант, коли творцям вдається зберегти вимову, вкласти в переклад оригінальний зміст і уникнути негативного сприйняття. Наприклад: пральний порошок «Taid» 汰渍 («Видаляти бруд»).

4. І останній вид перекладу – адаптація без збереження смислової і звукової подібності. Застосовуючи цей метод, можна скорегувати імідж товару на ринку. Наприклад: Glade 凯达 «Перемога».

Китайська назва бренду – це його образ і основний посил споживачеві. Виходить, що назва бренду плавно перетікає в слоган, і хоча це не обов'язкова умова, але найбільш успішні підприємства дотримуються цього правила. Виводячи свій продукт на китайський ринок, кожна з компаній змушена враховувати значення перекладу назви свого бренду, так як культурні особливості країни і менталітет грають вирішальну роль в таргетуванні і збуті товару.

Науковий керівник, консультант з мови: викладач

І.В Міщенко.

CURRENT SOCIO-POLITICAL PROBLEMS

Yana Bazavlyak
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

LOS DEPORTES EN ESPAÑA

España es un país que no solo destaca por sus hermosos paisajes y su diversidad cultural, sino también por su afición al deporte. El deporte en España tiene uno de los papeles principales, aproximadamente cada segundo español practica deporte.

El deporte ocupa un lugar muy importante en la vida de los españoles y está muy ligado a su historia, conectando la gente. Un gran parte de la nación española sigue los deportes en los medios de comunicación, hace pronósticos deportivos, predicciones de fútbol y apuestas, y se llena de felicidad cuando la Selección nacional de España gana una final. El deporte nacional en España es el fútbol, es un deporte de equipo. El fútbol despierta la pasión, la emoción y, en la mayoría de los casos, la fidelidad de vida con el equipo al que uno le va. Actualmente, el fútbol es más que un deporte. Este deporte es un juego donde todo el equipo se ayuda para conseguir la victoria, jugando justo y limpio. Millones de personas en todo el mundo miran a su equipo todos los fines de semana. Finalmente, el fútbol es uno de los deportes que genera más dinero debido a su popularidad en regiones como Europa, América Latina, Asia y también Estados Unidos. Gran número de personas obtienen ganancias con las inversiones, las apuestas y los movimientos de capitales que este deporte puede implicar. La Copa Mundial de Fútbol generalmente genera millones de dólares en ganancias en los países a los que se transfieren.

Otros deportes que practican en España son el tenis y el ciclismo. El ciclismo no se queda atrás en la lista de los deportes favoritos. Muchos de los ciclistas españoles han tenido éxito en los mejores competiciones del mundo. El ciclismo es muy conocido por los torneos que se celebran a lo largo de todo el país en diversas modalidades, tanto de ciclismo en carretera, ciclismo de montaña, ciclismo en pista o ciclocross. Por lo demás, el ciclismo está en el centro de atención por todo el país para tener algunos de los mejores representantes a nivel internacional.

El tenis es un deporte que también mueve masas y, una vez más, España puede presumir de contar con algunos de los tenistas de más éxito, que ganan mundiales y torneos europeos y que figuran en las listas de los mejores tenistas del mundo. Hasta la fecha, España ha ganado 11 medallas olímpicas.

Entonces podemos decir que españoles son una nación bastante atlética y el deporte es muy importante para ellos. Además, el clima del país protege todo tipo de actividades deportivas.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
T.E.Pysmennyi.

Daria Cherednichenko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE CONCEPT OF MORALITY ACCORDING TO RICHARD DAWKINS

There is no single meaning of “morality” in dictionaries; there are a lot of definitions and different theories. But there is one idea that unites all of them – we have to be moral. We should be kind and tell the difference between “the good” and “the bad”. We can not be bad because it is destructive and, first of all, harms ourselves. Immoral people destroy the society and the immoral society will never be happy and successful. And that is the fact that morality has been helping us to survive for a million years.

A lot of philosophers study the problems of morality. For example, we have meta-ethics, one of the philosophy branches, that asks questions “What should I do?”, “What is goodness?”, “How can we tell what is good from what is bad?”. Some scholars, like Richard Garner and Bernard Rosen distinguish three meta-ethics problems: What is the meaning of moral terms or judgments? What is the nature of moral judgments? How may moral judgments be supported or defended? Philosophy poses the questions and does not give the objective claims of something being right and wrong.

While the philosophers ask the questions, the psychologists try to give the answers and explain what morality is. For example, a feminist Carol Gilligan established the normative ethical theory which is called Ethics of care. She considers that moral based on impersonal relationships and care is a virtue. Social psychologists Martin Hoffman and Jonathan Haidt underline that morality is based on biology, because we can understand the feelings and emotional states of each other and support each other. So, we are empathic.

But there is another point of view that does not need any studies – morality is an achievement of religion. Richard Dawkins writes in his book that if you are not a religious person, so you have no reason to be a moral person, because “if there is no God, why be good?”. Religious people always claim that if you want to be good it is necessary to believe in God, because only religion can provide the standards of good and evil. For example, Christianity gives its followers a list of ill acts, so we call it “Ten Tables”. There are ten things the God does not want you to do and once you violate

one of this commands it considers it as a deep sin and there will be a punishment. Literally, the religious people are forced to be moral, because if they are not the ones there is the God who is ready to punish them. There is a great quote from Einstein “If people are good only because they fear punishment, and hope for reward, then we are a sorry lot indeed”.

Richard Dawkins does not give us his own definition of morality, but he makes a reference to Charles Darwin and three pretty good ‘to be good, altruistic and moral. First of all, morality is vital for mice and men to survive and preserve the genes. There is the natural selection out in a wild and everyone wants to succeed.

The second reason is the repayment of favors given. A bird honeyguide can easily find a bees’ nest but can not break it, at the same time honey badger can not find a nest but can break it. So they help each other, though they are the representatives of different species.

The third reason is really important for humans, it is a reputation. No one wants to be a black sheep in a family, and this family does not like the evil, selfish members who can ruin it. Dawkins shows us that we have rather well-minded reasons to be moral than religious ones. Obviously, this point of view is connected to the anthropological standpoint.

As we can see, there are a lot of views and definitions. Since our brain became more complex we try to find out if we are kind enough, what the kindness is, what the ‘right choice’ is, etc. Concepts of morality vary over the time, but sometimes religion contradicts them and fear of God is the best of a bad lot.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer
V.V Kalinichenko.

Nikita Suprun
OlesHoncharDnipro National University, Dnipro, Ukraine

BASIC ACTIVITIES OF THE PROSECUTOR'S OFFICE OF UKRAINE

Introduction. The issues of determining the specific functions and activities of the Prosecutor's Office of Ukraine have not yet been fully determined. Since 2014, the reform and introduction of important changes in the legislation on the Prosecutor's Office of Ukraine have been initiated and they are still being amended and modified to this day. The prosecutors’ functions and their powers, the lawsuit and the prosecutor's place in it depend on these changes.

The purpose of the study. The purpose of this work is to identify the basic principles of the activity of the Prosecutor's Office of Ukraine (its

functions, powers, regulatory framework, etc.), as well as to identify distinctions in different editions of the Law of Ukraine "On the Prosecutor's Office."

The main part of the study. The Prosecutor's Office of Ukraine operates primarily on the basis of the Constitution of Ukraine as the basic law of Ukraine [1]. But the Constitution of Ukraine is used by many different state bodies and structures as a legal basis for their activity. Therefore, the Prosecutor's Office of Ukraine is separated from them by its special legal act - the Law of Ukraine "On the Prosecutor's Office". It was adopted on November 5, 1991 after Ukraine had gained independence and it regulated the activity of the prosecutor's office for twenty-four years. It is known that on October 14, 2014 a new Law on the Prosecutor's Office was adopted. It entered into force on July 15, 2015. This new law was necessary for the reform of the Prosecutor's Office of Ukraine. It brought a lot of important and sometimes ambiguous changes, in particular, the deprivation of the Prosecutor's Office of Ukraine of the so-called "general oversight" [4]. Among other innovations of the Law, there can be mentioned the organizational structure improvement of the prosecutor's bodies; strengthening of the prosecutor's independence guarantees; strengthening of prosecutorial self-government bodies role; narrowing of the prosecutors' powers of representation in court. It should be stressed that this new version of the law has generally been approved by the Venice Commission, which means that it is in line with the European standards and values [5]. The version of the Law of Ukraine "On the Prosecutor's Office" of 13.12.2019 is currently the latest version and defines the functions assigned to the Prosecutor's Office of Ukraine [2] as following:

- 1) supporting state prosecution in court;
- 2) representing the interests of citizens or the state in court;
- 3) supervision of the observance of laws by the bodies carrying out operational search activity, inquiry or pre-trial investigation;
- 4) supervision of the observance of laws in the court decisions enforcement in criminal cases, as well as in the application of other measures of a compulsory nature, which are connected with the restriction of personal freedom of citizens.

The prosecutor's office's activities are based on certain principles, which must be adhered to, including:

- 1) the rule of law and the recognition of life, health, honor and dignity, inviolability and security as the highest social value;
- 2) legality, fairness, impartiality and objectivity;
- 3) territoriality;
- 4) presumption of innocence;
- 5) independence of prosecutors in the performance of their prosecutorial activities;

- 6) political neutrality of the prosecutor's office;
- 7) inadmissibility of unlawful interference by the prosecutor's office in the activities of the legislative, executive and judicial bodies;
- 8) respect for the independence of judges;
- 9) transparent activities of the prosecutor's office;
- 10) strict adherence to the requirements of professional ethics and behavior.

The prosecutor's independence in the performance of his / her activities can be attributed to one of the fundamental principles of the prosecutor's office, because it directly relates to the performance of certain prosecutorial functions, and it also affects the way a prosecutor will be able to perform his / her functions in good faith. Prosecutors' independence is ensured by:

- 1) the special procedure for their appointment to the post, dismissal from office, bringing them to disciplinary responsibility;
- 2) the procedure for exercising powers, determined by procedural and other laws;
- 3) prohibition of unlawful influence, pressure or interference with the exercise of the prosecutor's powers;
- 4) proper financial, social and pension support of the prosecutor;
- 5) functioning of prosecutorial self-government bodies;
- 6) methods and various means of ensuring the personal safety of the prosecutor, his family members, property, as well as other remedies provided by law;
- 7) the procedure for financing and organizational support of prosecutor's office activities established by law.

Also, the Law of Ukraine “On the Prosecutor's Office” stipulates certain obligations for public informing about the prosecutorial activity performance, namely:

- 1) prosecuting authorities should inform the public about their activities by means of mass media reports at least twice a year;
- 2) the Prosecutor General personally reports to the Verkhovna Rada of Ukraine at a plenary session on the activities of the Prosecutor's Office by providing generalized statistical and analytical data at least once a year;
- 3) the heads of regional and district prosecutors' offices shall inform the population of the respective administrative and territorial unit about the results of activities in that particular territory by providing aggregated statistical and analytical data at an open plenary meeting of the relevant council, to which media representatives are invited, at least twice a year;
- 4) providing information on the activities of the prosecutor's office which is published in the national and local print media and on the official websites of the prosecutor's offices;

5) the bodies of the Prosecutor's Office shall publish the normative legal acts issued by them concerning the organization and activity of the Prosecutor's Office of Ukraine in accordance with the procedure established by law.

The Prosecutor's Office of Ukraine is a system that unites different state bodies, namely:

1) The Prosecutor General's Office. It organizes and coordinates the activities of all bodies of the prosecutor's office, ensures the proper functioning of the Unified Register of Pre-trial Investigations and its maintenance by the bodies of pre-trial investigation, determines the uniform procedure for reporting on the status of criminal wrongdoing and the activities of the prosecutor's office aimed at the ensuring of the prosecutor's office performance. It is headed by the Prosecutor General, who has two first deputies and deputies, as well as the Deputy Prosecutor General who is the Head of the Specialized Anti-Corruption Prosecutor's Office.

2) Regional Prosecutor's Offices, the ARC Prosecutor's Office and the City of Sevastopol, the Kyiv City Prosecutor's Office. They are headed, respectively, by the Head of the Regional Prosecutor's Office, the Head of the Prosecutor's Office of the ARC and the City of Sevastopol, the Head of the Kyiv City Prosecutor's Office that has a first deputy and no more than three deputies.

3) District Prosecutor's Offices. In the system of the prosecutor's office of Ukraine there are district prosecutor's offices, the list and territorial jurisdiction of which are determined by the order of the Prosecutor General. The establishment, reorganization and liquidation of district prosecutor's offices, as well as the determination of their competence, structure and staffing are carried out by the Prosecutor General. District Prosecutor's Office is headed by the head of the district prosecutor's office that has a first deputy and no more than two deputies.

4) Specialized Anti-Corruption Prosecutor's Office. It is located in the office premises of the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine or in the office premises of the Prosecutor General's Office (regional or district prosecutor's office), which are located separately from other office premises of the Prosecutor General's Office. The head of the Specialized Anti-Corruption Prosecutor's Office may be headed by a person whose candidacy was selected after the competition by a selection committee for the position of the head.

Conclusions. The Prosecutor's Office of Ukraine is an important system of bodies to which the state has assigned the functions of supervising the observance of laws, representation of interests of citizens or the state in court, support of state prosecution in court. Changes in the legislation on the basics of the Prosecutor's Office of Ukraine are primarily felt by prosecutors and legal professionals, some of whom are clearly not happy about the

changes in the reform of the Prosecutor's Office of Ukraine [3], in particular, the deprivation of the prosecutor's office of the function of "general oversight", which, in fact, was one of the most important and fundamental functions of prosecutors not so long ago. But time is passing and we must adapt to today's realities, and we should not forget that Ukraine has taken a course to change the legislation in order to comply with the standards and traditions of the European law, which is playing a more and more significant role in our country, increasing its importance to Ukraine.

References

1) Конституція України [Електронний ресурс] // Верховна Рада України. – Режим доступу: [https:// zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр), вільний.

2) Закон України “Про прокуратуру” [Електронний ресурс] // Верховна Рада України. – Режим доступу: [https:// zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18), вільний.

3) Попович В.П. Плюси і мінуси нового закону про прокуратуру [Електронний ресурс]. - <https://racurs.ua/ua/658-schodo-novogo-zakonu-ukrayiny-pro-prokuraturu-vid-14-jovtnya-2014-roku.html>

4) Куць Наталія. Аналіз окремих положень нового закону України “Про прокуратуру” від 14 жовтня 2014 року [Електронний ресурс]. - <http://epi.org.ua/announces/analiz-okremykh-polozhen-novoho-zakonu-ukrainy-pro-prokuraturu-vid-14-zhovtnia-2014-roku/>

5) Риба В.Т. Позитивні і негативні сторони закону України “Про прокуратуру” 2014 року [Електронний ресурс]. - <http://www.spilnota.net.ua/ua/article/id-1527/>

Scientific and language supervision by Lecturer
Yu. V. Krutas.

PSYCHOLOGY

Daria Yevtukhovska

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

DAS PROGRAMM DER KREATIVEN KONFLIKTLÖSUNG UNTER STUDENTEN

Trotz seiner komplexen Struktur spielt das Studium der emotionalen Intelligenz in der modernen Welt eine bedeutende Rolle. Die heranwachsende Generation spiegelt am besten das Bild des Geschehens wider und erfordert besondere Aufmerksamkeit von Lehrern und Erziehern. Die Gründerin des Programms zur Lösung kreativer Konflikte, Linda Lantieri, schlug eine alternative Methode zur Schaffung einer bewussteren Generation vor.

Die Ukraine und Amerika sind viel weiter voneinander entfernt, aber dies ist kein Hindernis für das Erbe lebenswichtiger Dinge. Konfliktsituationen zwischen Kindern treten nicht nur in einem bestimmten Land auf, daher breiten sich Möglichkeiten zu ihrer Lösung auf dem gesamten Planeten aus. Eine erfolgreiche Psychologin und Administratorin des städtischen Bildungsministeriums Linda Lantieri untersuchte das Temperament und Verhalten von Kindern im schulpflichtigen Alter und kam zu bestimmten Schlussfolgerungen. Das von ihr erstellte Programm besteht nicht nur darin, Konfliktsituationen zu lösen, sondern auch das Bewusstsein von Kindern zu beeinflussen.

Basierend auf dem entwickelten Programm sieht die Schulverwaltung mehrere Stunden für den obligatorischen Psychologieunterricht vor. Während des Unterrichts lässt ein qualifizierter Lehrer die Kinder nicht nur die Hauptkomponenten des menschlichen Verhaltens verstehen, sondern untersucht auch verschiedene Konfliktsituationen mit Kindern. So ist es nicht nur möglich, den Schülern beizubringen, einen Ausweg aus schwierigen Situationen zu finden, sondern auch die Fähigkeit zu entwickeln, mit Wut umzugehen.

Diese Praxis zielt in erster Linie auf die Verhinderung von Gewalt ab, befasst sich aber auch mit einer Vielzahl von Problemen. Ein logischer Plan für eine solche Lektion wird Kindern helfen, die Situation aus verschiedenen Blickwinkeln zu betrachten, Empathie zu zeigen, das Ausmaß des Konflikts bewusst einzuschätzen und nach einem alternativen Ausweg zu suchen.

In amerikanischen Schulen werden solche Psychologiekurse wiederholt abgehalten. Nacheinander versuchen Schüler im Alter von 12 bis 15 Jahren, bestimmte Beispiele für ihre Möglichkeiten zur Lösung von Konflikten anzubieten und dann vergleichen sie ihre Antworten. In der Ukraine wird diese Praxis nur an Privatschulen durchgeführt, an denen das

Lehrpersonal die Notwendigkeit berücksichtigt, Logik und Empathie bei Kindern im Verhältnis zu anderen zu entwickeln.

Wissenschaftliche und sprachliche Beratung von Dozentin
O.E. Beresten.

Тамара Курносова

Дніпровський транспортно-економічний коледж, Дніпро, Україна

БУЛІНГ В ШКОЛІ. ЯК НЕ ДОПУСТИТИ ЙОГО В СТУДЕНТСЬКЕ ЖИТТЯ

Це стало нормою в житті сучасних шкіл світу різних континентів, проблемою, з якою необхідно боротись, не дати їй впливати на психологічний та соціальний стан будь-якого суспільства.

Це – шкільний булінг, соціальне явище, яке охопило сьогодні не тільки країни пострадянського простору, а і США, Канаду, Японію, Індію та майже всі країни Європи.

Булінг (bulling від англ. bully – хуліган, забіяка, грубіян, насильник).

У статті 173-4 Кодексу про адміністративні правопорушення України булінг визначено як цькування, тобто діяння учасників освітнього процесу, які полягають у психологічному, фізичному, економічному, сексуальному насильстві, у тому числі із застосуванням засобів електронних комунікацій, що вчиняються стосовно малолітньої чи неповнолітньої особи або такою особою стосовно інших учасників освітнього процесу, внаслідок чого могла бути чи була заподіяна шкода психічному або фізичному здоров'ю потерпілого [1].

Сьогодні проблема булінгу є однією із найактуальніших в освітянському просторі. Перед дослідниками цієї проблеми стоїть ряд завдань: визначити поняття булінгу, причини його виникнення, як його розпізнати, розробити практичні та методичні рекомендації для його подолання тощо.

Вирішенням цих проблем опікуються не тільки психологи, соціологи в кожній країні, створені міжнародні центри для боротьби з цим явищем.

Велику дослідницьку роботу провела міжнародна «Організація економічного співробітництва і розвитку» (далі за текстом – ОЕСР), яка здійснила діагностику булінгу в 27 країнах світу, визначила історію та особливості його розвитку, вивчила методи профілактики та боротьби з ним в цих країнах. ОЕСР визначила місце кожної із досліджуваних країн за розповсюдженістю булінгу. За даними організації, найбільш поширений шкільний булінг в Австрії (друге та третє місце посіли

Естонія та Росія). Найнижчий рівень булінгу в Швеції. ОЕСР також зазначила, що булінг не тільки зберігається, а і зростає в багатьох країнах.

Що стосується України, то згідно з інформацією сайту stopbullying.com.ua, за даними останніх соціологічних опитувань в країні:

67% дітей стикалися з булінгом за останні 2-3 місяці;

24% українських школярів вважають себе жертвами булінгу [2].

Мета цієї статті – визначити стан та причини виникнення булінгу у школах через його учасників – сучасних студентів коледжу, розробити профілактичні рекомендації з недопущення виникнення булінгу в студентському середовищі.

Для досягнення мети мною було проведено дослідження, у якому взяли участь 84 студенти – першокурсники коледжу.

Із них: 32 юнаки та 52 дівчини; 28 – студенти з сільської місцевості та 55 – жителі міста.

Студентам пропонувалось відповісти на запитання:

1. Чи спостерігали ви ситуацію булінгу у вашій школі?
2. У якій ролі Вам доводилось виступати (жертви, кривдника, спостерігача), які наслідки це мало для Вас?

3. Як розпізнати, що ви під прицілом булера?

4. Ваші пропозиції щодо подолання булінгу.

5. Чи були ви свідком булінгу у коледжі?

При аналізі відповідей на перше питання можна зазначити, що результати опитування збігаються з загальними тенденціями існування шкільного булінгу: тільки третя частина студентів не стикалася з цькуванням своїх однолітків, останні ставали жертвами або учасниками булінгу.

76% студентів відповіли, що спостерігали ситуацію булінгу у школі;

12% вважають себе жертвою булінгу;

16% брали участь у тій чи іншій формі;

3% виступали в ролі булера;

45% виступали в ролі спостерігачів;

24% не спостерігали ситуацію булінгу у школі.

Відповіді на друге питання показали, що форми булінгу залишились незмінними: фізичні, вербальні, кібербулінг.

Фізичні форми: застосовувались хлопцями (молодші та старші класи).

Це – бійки, погрози, вимагання грошей, брали при свідках (особливо дівчатах) на «слабо».

У середніх та старших класах більш активні дівчата. Вони в більшості застосовують вербальні форми булінгу: розповсюджують плітки, чутки, словесні образи, глузування.

У старших класах виділяють кібербулінг: для нанесення образ використовуються соціальні мережі, мобільні телефони, за допомогою яких здійснюють психологічний тиск, розпускають плітки, передають погрози, створюють фотожаби жертв, не допускають у соціальні групи.

Всі опитувані зазначили, що найбільш активні кривдники це – дівчата, вони діють більш витончено, також зазначали, що у невеликих сільських школах булінг відсутній. Про це свідчить відповідь студентки, яка стала загальною для тих, хто не спостерігав булінгу: «Моя школа невелика, діти знали один одного, гуляли, спілкувались, допомагали один одному. Тому мені дуже пощастило, але були сварки, без них в житті людині не обійтись».

Що ставало причиною виникнення булінгу в тій чи іншій школі? Хто потрапляв під приціл булера? Виходячи із відповідей опитуваних, причини також незмінні:

- Фізичні вади (надто товстий – «кабан», надто худий – «швабра»)

- Успішність: майже всіх опитуваних відмінників звинувачували у підлабузництві до вчителів, обзивали «зубрилами», тих, хто навчався погано обзивали «ступими», «дебілами».

- Соціальне розшарування (матеріальне становище). У багатьох класах були «круті», які мали право носити стильний одяг, мати «круті» гаджети. Якщо хтось дозволяв собі одяг кращий, сучасніший або вищого класу, мобільний телефон, одразу потрапляли під приціл булера. Були випадки, коли в роздягальні різали пальто, випадково розбивали телефони.

- Цькували тих, хто мав яскраву зовнішність або талант. Дівчатам з гарним волоссям кидали жуйки волосся; у талановитих дітей зникали деталі костюмів перед виходом на сцену під час виступів у шкільних концертах або участі в конкурсах.

Майже всі опитувані відмітили цькування «новеньких». Їх цькували скрізь, тому 85% із них знову міняли школу. Деякі «жертви» відзначили, що вони поміняли від чотирьох до шести шкіл. І це за 9 років навчання в школі.

Що пропонували учасники досліджень для подолання булінгу:

- 25 % давати здачу;
- 6% самому стати булером;
- 9% мати сильних друзів;
- 15% звертатись за допомогою до батьків;
- 9% звернутись до вчителів;
- 36% вважають, що булінг не можна подолати.

Наслідки шкільного цькування.

Цькування призводить до замкнутості, низької самооцінки, виникнення комплексу неповноцінності, невпевненості в собі, фобії, психічних порушень. Так одна із студенток, яка була жертвою булінгу у школі, відзначила: «Під час опитування на заняттях у коледжі, я дуже боюсь, щоб мене не викликали до дошки, тому що в мене одразу виникає “панічна атака”, таких страх, що я можу втратити свідомість, у мене тремтять руки, я починаю затинатись. У групі я завжди одна, я боюсь з кимось спілкуватись».

Невпевненість у собі породжує депресії, озлобленість, проблеми у стосунках: «Мені важко спілкуватись, я боюсь, що мене зразу переб'ють, спішу встигнути висловити свою думку, а це приводить до того, що я плутаюсь в словах і стаю смішною, я боюсь спілкуватись», – така загальна відповідь тих, хто став жертвою булінгу.

Деякі студенти вважають, що шкільне цькування «загартовує» характер, у інших визиває бажання помститися кривднику в майбутньому, є такі: «Я доб'юся всього в житті, вони ще побачать!», – написав один із опитуваних.

Одна із важливих відповідей для мене була на питання: “Чи були ви свідками булінгу у коледжі?”

Суть і зміст відповіді означав тільки одне, чи прийшов булінг у студентське середовище. 98% відповіли – «ні», «не бачили», «була спроба глузування над студентом та викладач-свідок одразу поставив кривдника на місце», «у нас не має на цькування часу», хоча заздрощі є.

Проведені дослідження показали, що у невеликих школах, це перш за все в сільській місцевості, невеликих містечках, де батьки знають один одного, діти зростають разом, булінг відсутній. Так, є конфлікти, та вони недовговічні і швидко вирішуються або зникають.

Більшість опитуваних (45%) були спостерігачами цькувань: «мені соромно, але я боялась», – відповідали одні, «а мені байдуже, хай себе захищають», – писали інші. Діти не розуміють, що своїм невтручанням, своєю байдужістю вони ставали співучасниками булінгу і саме для них «старалися булери». Про це яскраво свідчить кібербулінг, адже саме спостерігачі знімають на камери мобільних телефонів знущання над жертвою, а потім викладають це відео до інтернету.

Більшість опитуваних вважають, що з булінгом боротись неможливо: «батькам ніколи», а «вчителі байдужі». Звертали увагу на те, що більшість батьків не втручаються в цькування тому, що вважають, що дитина повинна уміти за себе постояти, а деякі батьки надмірно формують у дітей жорстокість, щоб дитина могла вижити у цьому світі, а деякі і не знають, що відбувається з їхньою дитиною.

Ряд студентів вказали на те, що їх цькували не в школі, а в інших колективах – танцювальних, спортивних.

Проблема булінгу – це не проблема однієї дитини, однієї сім'ї, це проблема суспільства.

Тільки спільна взаємодія і зусилля школи, сім'ї, профілактична робота з дітьми шкільних психологів та соціальних працівників, проведення спільних заходів, які будуть згуртовувати дітей, зможуть сприяти ліквідації такого явища, як булінг. Тільки спільні зусилля. Батьки мають володіти інформацією, знати, що, як, де відбувається з їх дитиною; знати про існування і загрозу такого потворного явища, як булінг, знати його риси. У цьому їм зможе допомогти сайт stopbullying.com.ua «Що таке булінг і як його розпізнати». Для вчителів необхідно проводити тренінги, бесіди, які будуть сприяти формуванню у них навичок психологічного реагування на вирішення проблем, пов'язаних з насиллям.

Слід згадати, що за даними ОЕСР найбільш низький рівень булінгу у Швеції, це перш за все тому, що уряд країни розробив й прийняв закон, який змушує школи активно брати участь у боротьбі проти дискримінації та булінгу.

Сьогодні як ніколи ми повинні розуміти, що не може людина, яка психологічно не стійка, емоційно не врівноважена, соціально не адаптована, стати висококваліфікованим фахівцем, повести за собою колектив, і тільки спільні зусилля сім'ї, освітніх організацій, держави зможуть зробити наше суспільство здоровим.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо протидії булінгу (цькуванню)». – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://ips.ligazakon.net/document/view/t182657>

2. Що таке булінг і як його розпізнати. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.stopbullying.com.ua/partners>

ДЛЯ НОТАТОК

Наукове видання

VI Міжнародна науково-практична конференція
студентів і молодих вчених

**МОЛОДЬ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ
МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ**

Матеріали конференції

16 квітня 2020 р.

(англійською, німецькою, французькою, іспанською, італійською, польською,
китайською, українською та російською мовами)

Комп'ютерна верстка *А.Ю. Такій*

Підписано до друку 12.04.2020. Формат 60×84/16.
Ум. друк. арк. 14,70. Тираж 100 пр. Зам. № .

ВНЗ «Університет імені Альфреда Нобеля».
49000, м. Дніпро, вул. Січеславська Набережна, 18.
Тел. (056) 778-58-66, e-mail: rio@duan.edu.ua
Свідоцтво ДК № 5309 від 20.03.2017 р.

Віддруковано у ТОВ «Роял Принт».
49052, м. Дніпро, вул. В. Ларіонова, 145.
Тел. (056) 794-61-05, 04
Свідоцтво ДК № 4765 від 04.09.2014 р.